

ELŐTTE, KÖZBEN
ÉS UTÁNA

ELŐTTE, KÖZBEN ÉS UTÁNA

PETER HENRY
Emlékiratok

Life
Book
memoirs

LifeBook Memoirs Ltd
A történetek megosztásának élménye egy privát önéletrajzban a család számára

Szerzői jog © 2024 Peter Henry.

Először 2024-ben készült Nagy-Britanniában a LifeBook Memoirs Ltd. által a szerző magánkiadásában. A szerző joga, hogy a mű szerzőjeként azonosítható legyen.
a szerzői jogról, formatervezési mintákról és
szabadalmakról szóló 1988. évi törvénynek megfelelően
érvényesítette.

Ez a könyv magánforgalmazásra készült, és nem nyilvános terjesztésre.
A tartalom pontosságáért kizárólag a Szerző felel, és a Szerző idővel szerzett tapasztalatain
alapul. Minden vélemény és tényállítás a Szerző személyes visszaemlékezései, a párbeszéd
és gondolatok pedig e visszaemlékezésekkel összhangban vannak.

Minden jog fenntartva.
A könyv egyetlen része sem sokszorosítható, tárolható lekérdező
rendszerben vagy továbbítható semmilyen formában vagy
eszközzel az előzetes engedély nélkül.
a LifeBook Memoirs Ltd. írásos engedélyével, és nem kerülhet más módon
forgalomba a kiadványtól eltérő kötésben vagy borítóban.

A könyvben szereplő helyesírást, írásjeleket és nyelvtant a szerző hagyta jóvá, és
előfordulhat, hogy azok nem felelnek meg a korabeli elfogadott stílusnak és
nyelvhasználatnak.

Goudy Old Style betűkészlet.
Nyomtatás és kötés az
Egyesült Királyságban.

www.lifebookuk.com
info@lifebookuk.com

LifeBook Memoirs Ltd,
10 John Street, London, WC1N 2EB, Egyesült Királyság
+44 (0)203 291 1169

Felelősségi nyilatkozat

*Ez a könyv egy memoár. A szerzőnek az idő múlásával szerzett élményeire való jelenlegi
visszaemlékezését tükrözi. Bántást vagy kárt okozni bárkinek, akit valaha is ismert, a legutolsó dolog,
amit a szerző szeretne. Egyes nevek és jellemzők megváltoztak, egyes események tömörítve vagy
elhagyva lettek, a szerző korábbi cégneve a személyazonosság elrejtése érdekében megváltozott, egyes
párbeszéddek újraalkotásra kerültek, és a könyv megírása és szerkesztése során nagy gondossággal járt
el.*

Dedikáció és köszönetnyilvánítás

Először is nagyon hálás vagyok Maria Farrernek és Peter Stephensonnak a könyv szerkesztésében nyújtott segítségükért és türelmükért.

A többi említésre érdemes személy száma több százra tehető, és túl sokan vannak ahhoz, hogy név szerint megemlítsük őket. Néhányan azonban egyszerűen túl fontosak számomra ahhoz, hogy elismerés nélkül maradjanak: szüleim, Pauline és Hugh Henry; bátyám, Rupert; kedves barátaim, Dave Machon, Andy Jones, Lisa és Richard Crossley, Paul Brown és Giles Norman; volt barátnőim, Rebecca és Lauren; orvosok, Hans Frankel professzor, Bakul Soni úr és Dr. Paul Smith; és gondozók, akik jó barátok lettek: Birgit Kanneberger, Sarah Symonds, Gitte Jensen, Szabo István, Anita Balicka és Shaun Churchill. Egyvalaki azonban első az egyenlők között: Linda Adamsen.

TARTALOM

Előszó	ix
Bevezetés	11

A előtt

1. Családi háttér, 1892 és 1961 között	15
2. Boldog gyermekkor, 1961 decembere és az 1970-es évek eleje között	25
3. Későbbi gyermekkor és tinédzserkor, 1970-es évek eleje és 1980 decembere között	39
4. Munkásságom kezdete, 1981 januárja és 1986 júniusa között	61

A weboldalon

5. Survival One, 1986. június 14.	85
-----------------------------------	----

A után

6. 1986. június 14-30.	91
7. Soha ne add fel, 1986 júliusa és 1987 márciusa között	95
8. Gerincsérülés	109
9. Az én gondozási rutinjaim	115
10. Tovább lépés az étellel, 1987 márciusa és 1988 októbere között	123
11. Élet Lauren után: Egy új kezdet, 1988 októbere és 1991 eleje között	137
12. A dolgok sűrűvé válnak, 1991 elejétől 1999 augusztusáig	149
13. <i>Annus Horribilis</i> , 1999 augusztusa és 2000 augusztusa között	173
14. A darabok összeszedése és az újrakezdés, 2000 augusztusa és 2009 márciusa között	187
15. Előrelépés, 2009 márciusa és 2011 decembere között	219
16. Fun at 50, 2012 januárjától 2013 novemberéig	231
17. Egy nagyon közeli döntés, 2013 novembere és 2014 júniusa között	241
Túlélés kettő	241
Túlélés három	245
18. Vissza az élők földjére, 2014 júliusa és 2016 tavasza között	249
19. Otthon és idegenben, magasságok és mélypontok, 2016 tavasza és 2020 vége között	253
20. A pandémia és azon túl, 2020. január és 2022. december között	269

Egy Yorkshire Dales-i faluban élek. Ez egy kicsi és barátságos közösség, és nincs máshol a környéken, ahol szívesebben élnék. Szerencsés vagyok, hogy egy ilyen gyönyörű környéken élhetek, és jó, hogy van hely, ahol fellelegezhetek.

Az egyik barátom egyszer azt mondta nekem, hogy könyvet kellene írnom, és ezek a szavak elültették a magot az agyamban. Az emberek, akikkel találkozom, mindig megkérdezik, mivel foglalkozom, és amikor elmagyarázom, hatalmas érdeklődést mutatnak a balesetem előtti és utáni életem különböző szakaszai iránt. Aztán azt mondják, hogy le kellene írnom. Az évek során apránként, talán vezetés közben vagy az ablakon kinézve jöttek az ötletek, és ezek végül papírra vetették magukat. Úgy tűnik, hogy a történetemet el akarják mesélni, talán csak azért, mert megéltem, hogy elmesélhessem, és a történet nem könyörtelenül a nyomorúságba merül, hanem tele van kihívásokkal és sok szórakozással.

Háromszor láttam közelről a halált.

Egy alkalommal úgy csillogott a levegőben, mint egy délibáb, se nem látható, se nem láthatatlan.

Egy másik alkalommal éber szemmel láttam - egy tömör, szürke felhőfalat, *csak, csak éppen*, hogy ne érjen a szememhez.

A harmadik alkalommal egyenesen a szürkéségen keresztül a teljes feketeségbe merültem, mert megfulladtam. Valahogy, valamilyen oknál fogva a szemem ismét kinyílt a napfényre.

Most minden reggel, amikor felébredek, és minden este, mielőtt elalszom, mondok egy kis hálaimát Istenemnek a napért. A létezés akkor válik értékessé, amikor megtapasztalod, mennyire törékeny és mulandó az élet.

Mindenki élete egyedi és értékes, tele van az élet szórakozásával és játékával. *Mielőtt, közben és utána* grafikonok az enyémeink közül.

A ELŐTT

Családi háttér 1892 és 1961 között

I Bárcsak több időt töltöttem volna a nagyszüleimmel vagy másokkal ebből a generációból. Nem tettem, mivel fiatalon nem gondolkodik az ember ilyen dolgokon, és mire megteszi, gyakran már túl késő. Ennek eredményeként nem sokat tudok az apai nagyszüleimről, kivéve, amit apától hallottam, aki nem volt az az ember, aki sokat mesélt volna a múltból. Apa szüleire kedves, kedves, idős emberként emlékszem, és magamba rúgok, hogy egyszer sem kérdeztem őket az életükről.

Apám édesanyja Enid Henry volt. Tudom, hogy 1892-ben született Liverpoolban, ahol apám szerint apja sikeres építőmester volt. Eniddel az 1960-as években találkoztam, amikor én még kisfiú voltam, ő pedig a 70-es éveiben járt. Képzett zongorista volt, és a nappalijában volt egy teljes méretű koncertzongora, egy fekete Steinway. Sajnos, soha nem hallottam játszani. A történet szerint ösztöndíjat nyert, hogy zenét tanulhasson az egyik oxbridge-i főiskolán, ahol diplomáig tanult, még azelőtt, hogy nők is diplomázhattak és diplomát kaphattak. Enid soha nem utalt a főiskolai történetre, így nem tudom, hogy igaz-e, de szeretném azt hinni, hogy talán igen.

Enid férjét, apai nagyapámat Glynn Henrynek hívták. Ő 1893-ban született, és a walesi Pontypriddben nőtt fel. Glynn apja, Ty, metodista lelkész volt a Bridgend melletti walesi völgyekben. Glynn az első világháborúban egészségügyi ápoló volt, mentőautókat vezetett, és a sebesülteket és halottakat gyűjtötte össze a senki földjéről - micsoda feladat volt ez. A háború után a Beechams gyógyszergyárhoz, a mai GlaxoSmithKline-hoz csatlakozott, mint értékesítő. Glynn jól boldogult az 1920-as és 1930-as években, és egy Bugattit vezetett. A második világháború idején a Beechams nemzetközi igazgatója lett, és munkája során a háborús

erőfeszítések részeként gyárak felállításával járta az országot.

Fogalmam sincs, hogyan találkozott Glynn és Enid. Tudom, hogy Glynn már gyógyszerész volt, amikor az 1950-es évek elején nyugdíjba ment a Beechams-tól, és egy szép házban éltek a Buckinghamshire-i Stoke Poges-ban. Nyugdíjba vonulása után Cookhambe, egy szép berkshire-i faluba költöztek, ahol Glynn megalapította az Old Apothecary Shopot egy meglévő, egykori viktoriánus gyógyszerertárban. A történelem úgy tartja, hogy Glynn ezután élete végéig a cookhamiak orvosi szükségleteivel foglalkozott.

Gyerekkoromban Nagyiként és Nagypapaként ismertem őket, és emlékszem, hogy meglátogattam a régi patikát. Pontosan olyan volt, amilyennek egy viktoriánus gyógyszerertárat el lehet képzelni - nagy színes üvegek az ablakban, a szappan, a vegyszerek, a parfümök emlékeztető illata, sötét fapalcok és fiókok mindenütt. Glynn Dickensről kapta a nevét, mivel nagy Charles Dickens-rajongó volt, olyannyira, hogy a házban volt egy bőrkötéses sorozat Dickens összes művéből.

Amikor meghalt, ki kellett takarítanunk a régi patikát, és ez volt az első alkalom, hogy az épület hátsó részében, úgymond a színpalak mögött jártam. Tipikus régi laboratóriumi helyiség volt, a polcokon Bunsen-égőkkel, és a tablettakészítéshez szükséges összes hozzávalót a viktoriánus stílusú fiókokban tárolták, mindegyikben a különböző gyógyszerek latin nevével. Rupert, a bátyám imádja az édesgyökeret, és az egyik fiókban édesgyökeret találtunk. Úgy nézett ki, mint valami, amit csak most húztak ki a földből, de ő nem hagyta magát, elragott belőle egy darabot, és túlélte a történetet. Valószínűleg jobb is, hogy nem találtunk semmi túl izgalmasat, különben nagy bajba kerülhattünk volna.

Vajon miért nem kérdeztem soha nagyapát a patikus munkájáról, a könyvek iránti szeretetéről, az emberek iránti szeretetéről, az autók iránti szeretetéről? Ezek a dolgok generációról generációra szállnak? Ha igen, akkor sok mindent köszönhetek Glynn nagyapának.

Anyukám szülei George és Dorothy Clifford voltak. George 1903-ban született Dél-Írországbán, bár apja egy kenti egyház lelkészeként szolgált. George, akit mi mindig "Mandad"-ként ismertünk (ez volt anyám gyerekkori neve), a RAF-nál szolgált, és vadászpilótának képezték ki az 1920-as években. Az 1930-as években a Flotta Légierőhöz tartozó szárnyparancsnokká emelkedett, és repülőgép-hordozókon képezte magát, ahol kétfedelű repülőgépeket szállt le a fedélzetre. Volt egy fotóalbum, amely sajnos már régen eltűnt, és amely tartalmazott egy fényképet George-ról a HMS *Glorious* repülőgép fedélzetén, a máltai Valetta kikötőjében. A HMS *Glorious*-nak a neve ellenére nem volt ilyen dicsőséges története. Az első világháborúban harci cirkálónak épült, majd az 1920-as években repülőgép-hordozóvá alakították át. A hajó 1931-ben kődbe

burkolózva összeütközött egy sétahajóval, és végül szomorú véget ért, amikor 1940-ben a híres német *Scharnhorst* és *Gneisenau* hajók elsüllyesztették, több mint 1200 emberéletet követelve.

George-ot a második világháború alatt RAF-csoportkapitánnyá, majd állomásparancsnokká léptették elő. Legnagyobb csalódására túl fiatal volt ahhoz, hogy harcoljon az első világháborúban, és túl öreg ahhoz, hogy harcoljon a másodikban. 1941-ben egy ideig Gibraltáron volt, de a háború nagy részét a hadsereg légierőjének vezérkarában töltötte, a londoni Whitehallban és az Egyesült Királyság különböző légi bázisain állomásozva.

Nem sokat tudok anyai nagyanyámról, Dorothy-ról. A skóciai Fife-ből származott, és 1907-ben született. Sajnos 1962-ben, 55 évesen májrákban halt meg, és bár találkoztam vele, túl fiatal voltam ahhoz, hogy emlékezsek rá.

Dorothea nagynéném, anya egyik nővére néhány évvel ezelőtt megtalálta George nagyapa katonai feljegyzéseit, és ezekből kiderült, hogy az 1920-as években az egyik Fife melletti légi támaszponton állomásozott. Gondolom, valamilyen partit tarthattak, és így ismerkedtek meg a nagyszüleim.

Ebbe a katonacsaládba született édesanyám, Pauline 1934. augusztus 20-án a hertfordshire-i Tringben. Két nővére volt, Louise és Dorothea. Jól nevelkedtek, szép otthonuk volt, egy falucskás bérelt ház a tringi pályaudvar mellett. A háború alatt a család élete megváltozott, mint mindenkié azokban a sötét napokban. Anya mesélt a háború alatti és utáni élelmiszerhiányról, és arról, hogy a kertben zöldségeket termesztettek, és olyanokat ettek, mint a csalánleves és a nyúlpestétom.

Egy barátjával együtt George-nak volt egy első világháborús Tiger Moth kétfedelű repülőgépe, becenevén Bodger, és van egy csodálatos 8 mm-es filmünk anyámról, amint a pónin galoppozik át egy mezőn, miközben a repülőgép fölötte repül.

A háború után George-ot a németországi RAF-bázisok leszerelésénél alkalmazták. Nehéz értelmezni bármilyen katonai aktát pusztán ránézésre, de George-éban semmi sem ragadta meg különösebben a figyelmemet. Egyértelműen fontos tiszt volt, de hogy pontosan mit csinált, azt nem tudom. Dorothea szerint ideje nagy részét távol töltötte otthonról, így inkább olyan volt, mintha egy idegen férfi lett volna a házban, amikor hazajött.

George 1953-ban vonult nyugdíjba, mivel az izomdisztrófia egy formája alakult ki nála. Emlékszem, hogy találkoztam vele halála előtt, az 1970-es években, amikor már nagyon idős ember volt, kerekesszékekben ült, és nem tudott beszélni. Szerettem volna találkozni vele fénykorában, mert biztos vagyok benne, hogy szórakoztató és nagyon érdekes ember volt.

Anyukám csak néha beszélt a gyerekkoráról, és a kisebbik húgától, Dorothea nagynénémtől kaptam jobb képet azokról az időkről. A honlapon

a háború után anyát egy helyi lányinternátusba, a Brondesburybe küldték, a Tring melletti Aldburyben lévő Stocks House-ba, ahol "előkelő fiatal lányokat tanítottak arra, hogy fiatal hölgyekké váljanak". Úgy tűnik, anyának cseppet sem tetszett, hogy bentlakásos iskolába küldték. 18 évesen egy svájci iskolába küldték, ahová egyedül utazott. Az iskola célja az volt, hogy felkészítse a fiatal hölgyeket arra, hogy a "megfelelő fickóhoz" menjenek feleségül, ezért balettre tanították őket, hogyan kell helyesen járni úgy, hogy egy halom könyvet egyensúlyoznak a fejükön, és hogyan kell pukedlizni és beszélni a személyzettel. Anya kalandvágyó lélek volt, és nem vagyok benne biztos, hogy mennyire igyekezett a befejező iskolai leckékben részt venni. Svájcban hazafelé tartva egy barátjával megálltak Párizsban, ahol anya azzal hozta szégyenbe magát, hogy a Diadalív tetejéről leitta magát és rosszul lett. Azt hiszem, ezután már csak egyszer ivott bort életében, és inkább a ginhez ragaszkodott.

Anya az apja nagy autójában tanult meg vezetni. Később ezzel az autóval ment el a vizsgaközpontba, hogy letegye a motorkerékpár-vizsgát, a csomagtartóba rejtett kis motorkerékpárral. Megérkezéskor egyszerűen megkérte a vizsgáztatót, hogy emelje ki a csomagtartóból, és töltsse fel üzemanyaggal egy üres gines üvegből. Anya elbűvölte magát a központban, és átment a vizsgán. Ezután megkérte a vizsgáztatót, hogy tegye vissza a motort a csomagtartóba, mielőtt hazaindult volna.

Anyuka motorkeréppárral

Az 1950-es évek elején részt vett a Circuit of Ireland Rallyn egy Austin-Healey utasaként. Ezek a történetek eléggé jellemzőek anyára - nagyon szórakoztató volt. Szeretem azt hinni, hogy anyámból sok minden rám is átragadt - a határok feszegetése, a hajlandóság arra, hogy a dolgokat a magam módján csináljam, a "nem" válaszként való elfogadhatatlanság és a huncut humorérzék.

Anya az 1950-es évek elején költözött Londonba, és egy fiatal amerikai nővel, Sarah Jane-nel osztozott egy Earl's Court-i lakáson. Anya mindig rámutatott erre a házra, amikor Londonba utaztunk - még mindig láthatjuk a bal vállunk felett, amikor az A4-es autópálya Earl's Court és Kensington közötti felüljáróján haladunk. Anya és Sarah Jane egész életében közel maradtak egymáshoz.

Anya titkárnőként dolgozott az MI5-nél, és amikor gyerekek voltunk, azt mesélte, hogy ebédidőben a titkárnők érdekes emberek aktáit olvasták, hogy elfoglalják magukat. Azonban bármennyire is könyörögtünk neki, soha nem árulta el, hogy kikhez tartoznak ezek az akták, arra hivatkozva, hogy szigorúan bizalmas anyagról van szó. Anya sok mindent nem vett komolyan az életben, de azt nagyon is komolyan vette, ami azokban az aktákban volt. "Aláírtam a hivatali titoktartási törvényt", mondta, "egy szót sem mondok". Anya eléggé karakteres volt, kalandvágyó és nem konform, mindig a saját dolgait akarta csinálni, és nagyon is a maga ura volt. Nagyon jól érezhette magát, amikor fiatalon, otthonról elszakadva néhány évig egy érdekes munkahelyen dolgozott, mielőtt 1957-ben belevágott a házasságba.

Apám, Hugh Henry 1929. május 25-én született Lytham St Annesben. Lytham St Annes egy elegáns hely Liverpooltól északra, és úgy vélem, hogy a dédszüleim azért vettek ott egy szép házat, hogy elmeneküljenek a város elől. Apa korai életéről keveset tudok azon kívül, hogy Aylesburyben, Pine Cottage-ban éltek. Egyszer elmentünk a ház mellett, de apa ritkán beszélt a múltjáról, csak villanásokban. Volt egy bátyja, Brian, akit csak ritkán láttunk, amikor felnőttünk. Emlékszem, hogy apa említette, hogy a háború előtt Brian tbc-t kapott, és mivel ez még az antibiotikumok előtti időkben történt, szerencsésnek mondhatta magát, hogy túlélte. Időnként apró információmorzsákat kaptunk, például arról, hogy apa és Brian a háború alatt látta, amint egy RAF Mosquito lezuhant és lángba borult a Pine Cottage-tól nem messze, és a legénység meghalt. A két fiú több német repülőgép roncsát is látta. De általában véve apa mindig nagyon szűkszavúan beszélt a gyermekkorának egyes aspektusairól, még ennyi évvel később is.

1940-ben apát evakuálták, bár nem hivatalosan, mivel apja aggódott a Blitz miatt, és amiatt, hogy milyen rossz lehet Londonon kívül, mivel a kontinensről Birminghambe és Liverpoolba vezető közvetlen repülőútvonalon laktak.

Nagyapa elköltözött

Apa és a nagyi a Thomson családnál lakik Bassenthwaite-ban, a Lake Districtben. Ez még ma is egy eldugott hely, de olyan volt, mintha a háború alatt a tizenkilencedik században ragadtunk volna. Brian nem ment el, mert iskolába ment. Apám számára ez egy meghatározó időszak volt, és az egyik legboldogabb, amit ismert, és talán ezért is költöztek a szüleim végül északra. Szerette a szabadságot és az embereket, akikkel találkozott. Ráadásul a vidék szépsége is megbabonázta. A háború soha nem érintett egy ilyen helyet. Apa a falusi iskolába járt, és nagyon jól érezte magát. Mesélt nekünk a falu suszteréről a fészerében, a családról, akivel 1940-től 1941-ig együtt élt, és a télről, amikor befagyott a tó, és látott egy lovas kocsit átkelni rajta a jégen. Ennek a boldogságnak az vetett véget, amikor az apja rájött, hogy a Blitz nem is olyan rossz nekik, mint amennyire félt, és apát és nagyit visszaköltöztette Aylesburybe.

Bassenthwaite-ból visszatérve apát egy jól ismert iskolába, Stowe-ba küldték. JF Roxburgh az 1920-as években hozta létre a Stowe-t, mint progresszív bentlakásos iskolát, ahol a fiúkkal jól bántak, ellentétben azzal, ahogy akkoriban más állami iskolákban bántak velük. Nagyapa bölcsességéről tanúskodik, hogy olyan iskolát választott, amelyet - legalábbis elméletben - a fiúk javára működtettek. Apa azonban utálta Stowe-t, és különösen utálta, hogy kirángatták kényelmes otthonából, hogy olyan jellemformáló tevékenységeket végezzen, mint például a jeges tavakban való úszás, mivel szemüveget viselt, és anélkül tényleg nem sokat látott! Érzékeny fickó volt, de nem volt más választása, minthogy kitartsa.

Az úszás ellenére Stowe-ban volt egy dolog, ami maradandó benyomást tett apámra: az angol órák Roxburgh-nél, a híres angol tudósnál, akit imádott. Apa azt mondta, hogy az angol nyelv és a szavak ereje iránti lelkesedése világítótoronyként sugárzott ebből a tanárból. Ez egy életre hatással volt apára, és a szavak, a nyelv és a könyvek iránti szeretete mind a bátyámra, mind rám öröklődött. Arra is talált időt, hogy madarakat figyeljen, és képessé vált arra, hogy kis akvarelleket fessen róluk. Apa akkoriban érettségizett, és minden bizonnyal követhette volna a bátyját az egyetemre.

Ehelyett valami nagyon váratlant tett, és úgy döntött, hogy Kentben fog dolgozni, mint mezőgazdasági munkás. Nem tudom, miért, és soha nem is kérdeztem, mert ez volt az egyik olyan téma, amelyet otthon soha nem vetettünk fel, de felmerül a kérdés, hogy 1946/47-ben miért döntött úgy, hogy egy kenti farmon él és dolgozik egy filléres fizetésért, amikor más lehetőségek is rendelkezésre álltak. Elmesélt azonban néhány történetet a földművelésről. Az 1947-es tél volt az egyik leghidegebb a történelemben, és apa azt mondta, hogy amikor káposztát szedett a mezőn, olyan hideg volt, hogy a levelek egyszerűen szétmorzsolódtak a kezében. Egy másik alkalommal csak úgy menekült meg egy dühös Jersey-bika

szarvai elől, hogy kiugrott az istállóból, ahol éppen trágyázott. És ezen a farmon látta apa az utolsó munkalovakat, amint átadták helyüket a Fordson traktoroknak.

Apa és Brian közel álltak egymáshoz, és 1949-ben vásároltak két kis 125 köbcentis BSA Bantam motorkerékpárt, és elindultak, hogy bejárják a kontinenst. Útjuk során a háború utáni Európa pusztításai között motoroztak, keresztül Franciaországon, Dél-Németországon és az Alpokon. Apa soha nem beszélt részletesen erről az útról, és azon tűnődöm, vajon ez is egyfajta fokmérője volt-e annak a borzalomnak, amellyel a háború vége után ilyen rövid időn belül találkozhattak.

Apa és a bátyja egész életükben közel maradtak egymáshoz, és emlékszem, hogy gyakran beszéltek telefonon. Kár, hogy az unokatestvéreimmel soha nem kerültünk közel egymáshoz, valószínűleg azért, mert gyerekkoromban csak néha-néha láttuk Briant és családját, általában a kínzó karácsonyi ünnepségeken. Miért gyötrelmes? Nos, a 2 család, összesen 10 ember, Brian bácsi és Betty néni nagy házában egy hatalmas, alig használt ebédlőbe volt terelve. A hatalmas asztal tele volt evőeszközökkel és poharakkal, mi pedig egymástól távol álltunk, és mindannyian rettegtünk attól, hogy felborítunk valamit, vagy mondunk valami oda nem illőt, ezért alig szólt valaki valamit. A csend, csak az evőeszközök ideges csörömpölése a tányérokon, egyszerűen borzalmas volt.

Az 1950-es évek elején apa tehenésként dolgozott, ezúttal Gordon Walter farmján, Tringben. Gordon anyu húgának, Louise néninek a felesége volt, így gondolom, hogy apa így ismerte meg anyát. Valamikor a megismerkedésük után apa újságíró lett, a *Farmer and Stock-Breeder* számára írt a hízott juhok, bárányok és szarvasmarhák áráiról, és ezt egészen 1957-ig folytatta. Anya és apa keveset beszélt a megismerkedésükről vagy a randevúról, kivéve, hogy gyakran jártak Londonban előadásokat nézni. Aldburyben házasodtak össze 1957 februárjában.

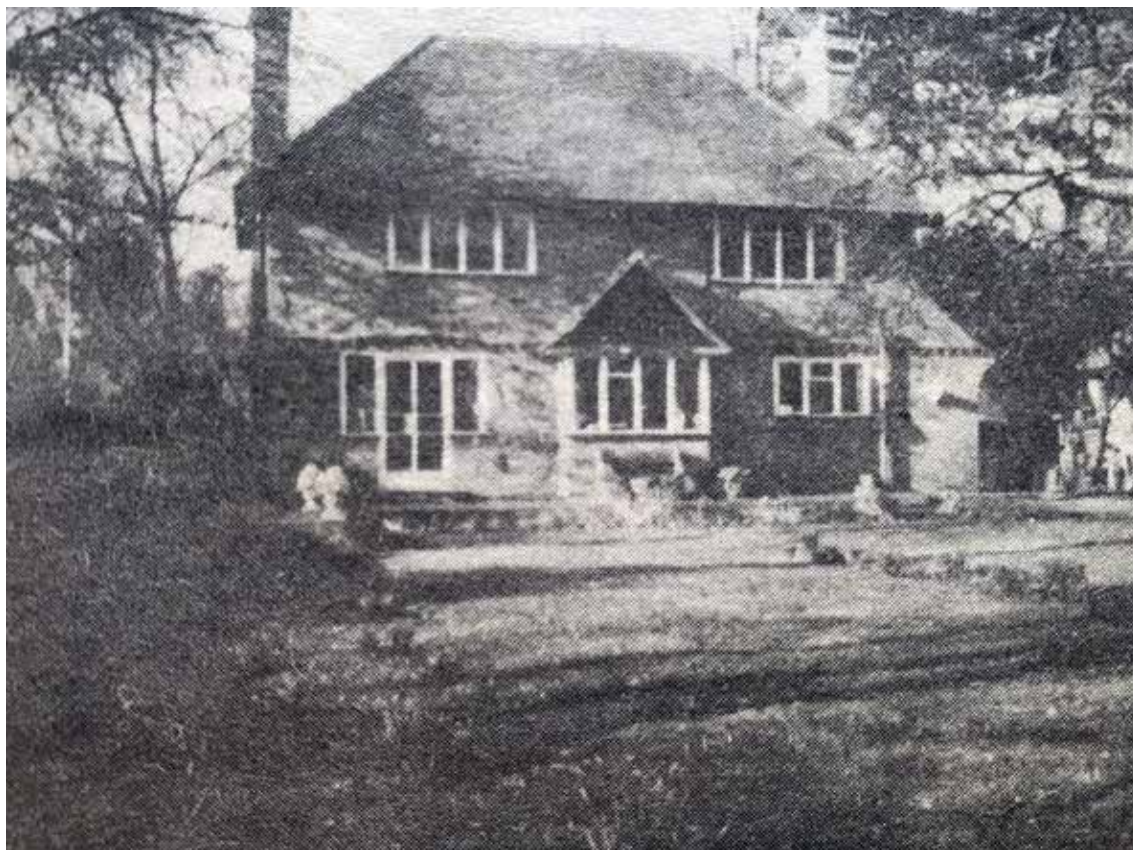
Anya esküvője

Ezután egy Maidenhead-i lakásban laktak a vasútállomás mellett, közel ahhoz a helyhez, ahová anya szülei költöztek, miután apja otthagyta a RAF-ot.

Az 1957-es év volt az is, amikor Brian bácsi bevezette apát a televíziós munka gondolatába. Az 1950-es évek elején az Egyesült Királyságban csak egy televíziós csatorna volt, a BBC. A kormány a kereskedelmi verseny egyik formájaként bevezette a független televíziót, az ITV-t, és az ország különböző területeinek saját koncessziójuk volt. Brian bácsi már az egyik új csatornánál dolgozott, és felhívta apát, hogy beszámoljon neki egy új franchise-ról, a Skóciát kiszolgáló Scottish Televisionról, vagyis az STV-ről. Apát nem érdekelt, hogy Skóciába költözzön, de Brian elmagyarázta, hogy az STV reklámrészleget hoz létre Londonban. "Menj le oda, és szerezz munkát" - mondta Brian. Apa megtette, amit Brian javasolt, és az STV-nél kezdett el üzletkötőként reklámidő eladásával foglalkozni. Ez sokkal jobban fizetett munka volt, mint az újságírói munkája, és azzal járt, hogy cégeket és hirdetőket kellett felhívnia.

ügynökségek, hogy meggyőzzék őket arról, milyen előnyökkel jár, ha termékeik szerepelnek a televízióban. Miután meggyőzték őket, nagy összegeket költöttek reklámra.

Anya és apa családot akartak, és ezt szem előtt tartva 1958-ban megláttak és beleszerettek egy Orchard Cottage nevű házba, amely Maidenhead nyugati szélén, egy csendes sávban, Maidenhead Thicket közelében található. Az Orchard Cottage egy új ház volt, amelyet az első tulajdonostól vásároltak meg, és régi londoni téglákból épült, amelyeket bombatámadásban megsérült épületekből mentettek ki, hogy a háznak a kor látszatát keltsék. Elöl nagy ereszt volt az emeleten, ahol a hálósobám volt, és a gerendák kifelé nyúltak, és hatalmas kertje volt - ideális volt a gyerekek számára a tomboláshoz.

Orchard Cottage, 1962

Orchard Cottage a hálósobámmal, 1962

*Boldog gyermekkor
1961 decembere és az 1970-es
évek eleje között*

1961. december 4-én érkeztem a helyszínre.

Anyával, 1962

Apáival, 1962

Fürdés, 1964

Nagyival és nagypapával, 1964

A bátyám, Rupert 1965-ben követte.

A kisöcsémrel, 1966

Anya az első naptól kezdve au pairt alkalmazott, hogy segítsen a gondozásunkban. Gyermekkorunk során Rupert és én megszoktuk, hogy sokféle külföldi van a házban, és néhányukkal a mai napig barátok vagyunk.

A holland Corrie a kezdetektől velünk volt, és ő lett a keresztanyám. Csodálatos módon ő és Annika, egy másik kedvenc au pairünk, még az 50. születésnap bulimra is eljöttek, egy évmilliárddal később.

Születésem idején apa már négy éve dolgozott az STV-nél, és nyilvánvalóan nagyon jól végezte a munkáját. 1969-ben értékesítési igazgatóvá léptették elő, és egy mesés irodát kapott a Grosvenor Street 70-ben. Minden a *Mad Men* csillogása volt - öltönyös férfiak és gyönyörűen öltözött titkárnők. A kereskedelmi televíziózás nagyon jól ment az 1960-as és 1970-es években, és apa főnöke, Lord Thomson of Fleet alkotta meg azt a kifejezést, hogy ez olyan volt, mintha "engedélyt kaptak volna a pénznyomtatásra". Később, az 1980-as évek elején az STV a Coutts

épületbe költözött a The

Strand, amely a nagyszabású épület egyik oldalát foglalja el. Emlékszem, hogy a belső fal teljesen üvegből volt, és egy nagy átriumra nézett, pontyos tavakkal és kifejtett fákkal. Apa kör alakú irodája a Trafalgar térre néző egyik torony legfelső emeletén volt. Ez egy csodálatos épület volt, és még mindig az.

Apa hetente repült oda-vissza Skóciába és Manchesterbe a Heathrow-ról, ami körülbelül fél óránnyira volt otthonról, és mi ritkán láttuk. Emlékszem, hogy a hatvanas évek végén egyszer elmentem a Heathrow-ra, és olyan izgalmas volt látni a sok repülőgépet, amikor a légi közlekedés még szokatlan volt. A repülőgép-üzemanyag szaga olyan volt egy kisfiúnak, mint a macskamenta. Akkoriban csak az 1-es terminál volt, de emlékszem a hihetetlen 1960-as évek hangulatára, a csillogó hostessekkel, akik úgy néztek ki, mint a modellek, és a pilótákkal, mint a filmek főszereplőivel.

Az 1970-es években a független televíziós társaságok néha "kontra" üzleteket kötöttek, amelyek során a terméket műsoridőért cserébe adták. Ez idő tájt a Pan Am kötött egy ilyen üzletet az STV-vel, és mint igazgató, apának felajánlottak egy helyet az első Jumbo Jet első osztályán a Heathrow-ról Hong Kongba tartó repülőn. "Akartok jönni, fiúk?" - kérdezte, mintha kérdezni kellene. Felszálltunk a 747-esre, és az első osztály szinte üres volt, csak mi és néhány másik utas voltunk ott. A hostessek úgy bántak velünk, mint a királyi családdal, megengedték, hogy fel és le szaladgáljunk a csigalépcsőn, megmutatták a fedélzeti ajtón lévő kombinációs zárat, mindenből dupla adaggal etettek minket, és törzsutas Clipper klubjelvényt adtak nekünk - de mi túl fiatalok voltunk a mérföldes klubhoz! Későre járt az idő, amikor apa elmondta nekünk a varázslatos utazásunk hatalmas "DE"-jét. Úgy tűnt, anya, Rupert és én nem folytathatjuk az utunkat Hongkongba, mivel apa nem tudott szabadságot kivenni, hogy elkísérjen minket, így Frankfurtban kellett leszállnunk, hogy az egyik au pairünknel töltsünk egy hétvégét, ahelyett, hogy a Távol-Keletre mennénk. Hogy tehetted ezt, apa? Rupert és én hatalmasat csalódtunk, és ez még most, több mint 50 évvel később is bosszant...

A céges autók

Valamikor az 1950-es évek közepén apa vett egy háború előtti Aston Martint, és emlékszem, hogy láttam egy régi fényképet a szüleimről, amikor a család skót kontingensét meglátogatták vele. Az 1960-as évektől kezdve apámnak céges autója volt, kezdve egy Ford Angliával, egészen egy Rover SD1 Vitesse 3500-ig. Emlékszem, hogy 1985-ben egy este felhajtottam ezzel a nagyon gyors Roverrel az M6-oson - remek móka volt.

Apa állandóan változó céges autói felkeltették bennem az autók és a vezetés iránti érdeklődést, amely a mai napig tart.

Felnőni

Rupert és én tipikus kisfiúk voltunk, akik egy házban nőttünk fel. Hógolyóztunk, fára másztunk, és a szokásos fiús dolgokat csináltuk a kertben.

Anyának mindig voltak kutyái és egy macskája. Imádta a kutyákat, és mi sétáltattuk őket vele. Tessa volt az első kutyánk, és a név öröklődött a következő generációkon keresztül. Nyulaink is voltak, de sajnos azok nem éltek túl az első myxomatosis járványt. Az "otthon" minket, mint családot jelentett, beleértve a kutyákat, macskákat és egy au pair-t, aki évente vagy évente változott. Az élet kényelmes és nyugodt volt. Nagy kertünk volt, és a környező házakban több más család is élt a mi korunkbeli gyerekekkel, így játszottunk, gokartoztunk és építettünk odúkat.

Néhány testvérrel ellentétben Rupert és én nem töltöttünk sok időt együtt, amikor idősebbek lettünk, mert mindig is nagyon különböző emberek voltunk.

Ünnepek

Az 1950-es évek végén a szüleim vásároltak egy kis házikót, a Studio Cottage-ot, a cornwalli Polperro központjában. Ez egy nevetségesen szép házikó volt egy nevetségesen szép faluban.

Polperro kikötője és a mi kis régi nyaralónk - jobbra középen, kék bejárati ajtóval - 1970 körül.

A Cornwallba tett kirándulások 7-10 órát vehetnek igénybe az A30 és az A303-as autópályán. Mindkét szülőmnek volt autója, anyámnak pedig egy kis Austin A35-öse, amíg bele nem hajtott egy tehervagon hátuljába, és összetörte. Ezután egy ablak nélküli Mini furgonja volt, és egy matracot rakott hátra, hogy mi, fiúk és a kutyák aludhassunk rajta a hosszú út alatt.

A nyaralót három oldalról a tenger vette körül, és csodálatos nyaralást töltöttünk, amely tökéletes volt a gyermekek számára. A szüleink reggelente kiraktak minket, és a kikötő és a móló volt a játszóterünk. Imádtunk ott lenni, sétáltatni a kutyákat anyával és apával, beleragadni a sárba, sziklákat mászni, majdnem (de nem egészen!) lezuhanni a sziklákról és nézni a viharokat.

Apával és Rupert-tel

A tenger illata és a sirályok hangja még most is az ottani nyaralásainkra emlékeztet. Anya szezonon kívül bérbe adta a nyaralót, és ő és apa mindig javításokat végeztek, szivárgásokat javítottak és festettek. Évente kétszer mentünk nyaralni a nyaralóba, minden évben, egészen a hetvenes évek végéig, és a szüleink a nyolcvanas évek közepén adták el. Néhány barátunk nemrég látta, és még mindig ugyanúgy néz ki, mint a mi időnkben.

Ritkán mentünk nyaralni a tengerentúlra, és a sugárhajtású A-1 üzemanyag szaga még most is visszarepít az 1960-as évek csillogó Heathrow-jára, amelyet kisfiúként szerettem. A korai utak Gibraltárra vezettek, ahol emlékszem, hogy a senki földjén át a zárt határkapukon keresztül Spanyolországot néztem, ahol egy kiégett tank állt, talán még a spanyol polgárháborúból. Fent a sziklán anyu vámmentes táskáját a majmok nagy sikoltozás közepette darabokra tépték. Egy másik utazás Jerseybe vezetett, ahol a szüleim barátainál laktunk egy tengerparti luxusházban. Ez 1966 tavasza lehetett, és emlékszem, hogy szüleimmel pedálozni mentünk, én középen, kormányozva. De még élénkebben emlékszem arra a szörnyű pillanatra, amikor anya a mindössze néhány hónapos Rupertet a babakocsiba tette egy fa árnyékában. Ahogy mindannyian a közelben ültünk a napon, egy ág letört a fáról, és a babakocsira esett. Szerencsére nem esett baj, de emlékszem a pánikra és a sokkra.

Iskolanapok

Rupert és én együtt voltunk az óvodában, és együtt csináltuk azokat a dolgokat, amiket az óvodások szoktak. Az óvodák akkoriban elég szokatlanok voltak, mivel a kontinensről származó fogalomról volt szó, de a szüleim nyitottak voltak az ilyen ötletekre, hiszen végül is holland, német, svájci és svéd au pairjeink voltak.

En, 1966

Hároméves koromban, 1965-ben kezdtem az óvodát, és nem sokkal később a Winburybe, egy kis magániskolába jártam Maidenheadben.

A Winbury egy nagyon szelíd, kedves iskola volt. Az igazgató John Spicer volt, és az iskola egy régi viktoriánus kúriában volt. Az 1. osztályban találkoztam az első szerelmemmel, Miss Haythornthwaite tanárnőmmel. Sajnos a szerelmem észrevétlen maradt... de hát csak négy éves voltam! A 2. osztályos tanárom Mrs Edge volt, és ő sokkal vadabb volt - egyáltalán nem az a típus, akibe bele lehet szeretni, mivel rendszeresen elverte a kezemet egy vonalzóval valamilyen csínytevésért. Mrs Edge mindent tanított nekünk, kivéve a természettudományt, amit Mr és Mrs Smith tanított. Mr Smith tanított minket kémiára, és nem emlékszem, hogy sokat tanultam volna az óráin, eltekintve attól, hogy keverékeket főzött edényekben Bunsen-égőkön, és az ebből eredő furcsa szagokat. Mrs Smith természetismeretet tanított nekünk, és emlékszem, hogy már fiatalon tanultam a fotoszintézist, szóval valami biztos megragadt bennünk!

De a franciatanárom, Hammersly asszony volt az, aki igazán fontos szerepet játszott az életemben. Nem emlékszem pontosan, hogy mikor kezdtem el franciául tanulni, de azt hiszem, öt vagy hat éves lehettem. A gyerekek ebben a korban olyanok, mint a szivacsok, és ha valaki ad nekik valamit, amit megtanulhatnak, akkor megtanulják. Emlékszem, hogy 10 éves koromban egy színdarabban szerepeltem és beszéltem franciául. Hammersly asszony fontos szerepet játszott az oktatásomban a következő néhány évben, és az ő hatása a tanulásomra a mai napig megmaradt. Beszélek franciául, még mindig tanulom és francia órákra járok. Nagyon hálás vagyok, hogy már fiatalon megtanultam egy másik nyelvet, és ezért minden elismerésem Hammersly asszonynak jár.

Aztán ott volt az iskola szakácsnője, egy Marie nevű lengyel hölgy, aki szorgalmasan készítette az összes ételt, amely az undorító és ehetetlen ételektől a fantasztikusig terjedt. A süteményekben és desszertekben, mint például a csokoládés piskóta pudínggal és gyümölcsmorzsával, briliáns volt, és csodálatos steak- és vesepestétomot készített, de a káposzta, a máj és a borsó borzalmas volt, a burgonya pedig mindenféle fűszerezés nélküli, darabos püré. A májra még most sem tudok ránézni.

Ha az iskolai ebédekről gondolkodom, van egy különleges eset, ami megragadt az emlékezetemben. A kisebb gyerekek az osztálytermekben ebédeltek, míg a nagyobbak az iskola auláját használták. Minden nap kiválasztottak közülünk, fiatalok közül néhányunkat, hogy visszavigyük a konyhába a használt táányérok. Képzeljünk el két derékszögben, vakon egymásra nyíló folyosót, amelyek a konyha előtt, egy lépcső alján találkoznak. Én büszkén cipeltem egy karnyi táányért az egyik folyosón, míg egy idősebb fiú, akit nem nevezünk meg, a másik

folyosón kezdett el futni. Teljes sebességgel belém és a tányérokba rohant, éppen akkor, amikor elértem a megfelelő szöget. Ez az ütközés oldalra dobott, aminek következtében leestem, összetörtem az összes tányért, és bevertem a fejemet a kemény tölgyfa lépcsőfokon, és kiütöttem magam.

A slough-i Wexham Park kórházban ébredtem. Gyorsan magamhoz tértem, és az örületbe kergettem a nővéreket azzal, hogy az ágy alá bújtam, és az új sugárpisztolyommal riogattam őket. Ez volt az első, de nem az utolsó kórházi látogatásom.

Élveztem a Winburyben töltött időt. Az első néhány évben külön voltunk a nagyobb fiúktól, és amikor nyolc vagy kilenc évesek lehettünk, átköltöztünk az iskola nagyobb fiúkhoz tartozó részébe. Ez hagyományosabb módon szerveződött, házakkal és osztályfőnökökkel, és az én házam a Raleigh volt. Nagyon régi iskolai oktatás volt, és a követelmények magasak voltak, például a gyülekezeti imaórán fel kellett állni a magassági sorrendben. Koromhoz képest magas voltam, amit mindig is élveztem, mert így a csúcson voltam! Az ott töltött idő alatt jó barátokra tettem szert.

Az otthoni élet egyszerű és egyszerű volt. A barátok eljöttek hozzánk, mi pedig átmentünk hozzájuk játszani. Egy kis úton laktunk, ami nem vezetett sehova, így nem volt nagy forgalom. Körülbelül 10 ház volt, és ezek közül legalább 6-ban voltak a mi korunk körüli gyerekek. A napok azzal teltek, hogy fára másztunk, krétával rajzoltunk az utakra, gokartoztunk, megvoltak az első biciklijeink, és megtanultuk, hogyan kell vezetni őket. Az egyik szomszédunknak, Marynek volt egy kabrió Morris Minorja. Elmentünk vele kocsikázni, és emlékszem, hogy meglepődtem, hogy nem volt teteje. A másik keresztanyámnak, Murielnek volt egy kabrió Triumph Vitesse-je, és imádtam abban az autóban ülni. Kicsit több *va va voom* volt benne.

Akkoriban még nem volt gyermektévé, és csak két csatorna volt, amelyik este ment. Mivel apa a televíziós iparban dolgozott, volt az egyik első színes készülékünk, később pedig egy VHS-videógépünk, de természetesen nem töltöttünk sok időt a képernyő előtt. Amikor anyának nyögtük, hogy unatkozunk, mindig azt válaszolta: "Csak az unatkozó emberek unatkoznak". Így hát kitaláltuk a saját játékaikat, karácsonyra pedig olyan ajándékokat kaptunk, mint a kémiai készletek és könyvek, amelyekkel a téli hónapokban is elfoglaltak minket.

Időnként Londonba utaztunk, hogy meglátogassuk apát vagy városnézésre menjünk, és anya mindig kiöltözött az alkalomhoz illően. Elvitt minket a régi londoni állatkertbe a medvebocsokkal és a pingvinmedencével, és láttuk Guy-t, a gorillát. A Természettudományi Múzeumba és a Tudományos Múzeumba tett kirándulások elvarázsoltak. Apa elvitt a Birodalmi Háborús Múzeumba is, ami egy életre szóló érdeklődést váltott ki belőlem a hadtörténelem iránt, és bár azóta nem jártam ott, de majd visszamegyek, hiszen ennek már több mint 45 éve. Apa szerette az irodalmat, és megismertetett az első világháborús költészettel. Wilfred

Owen az egyik kedvencem, és a könyveit a közelemben tartom.

Ekkor már 11 éves lehettem, és még mindig a Winburyben tanultam, és olyan tantárgyakat tanultam, mint a matematika és az angol, és teniszlabdát rúgtam a játszótéren.

szünetben. Mivel koromhoz képest magas voltam, gyorsan tudtam futni, és elég jó voltam a sportban. A foci nem nagyon érdekelt, de az atlétikában jó voltam. Az egyik iskolai sportnapon megnyertem a magasugrást, és még mindig megvan a lyukasztó, amit első díjként kaptam. Még mindig használom.

Iskolai sportnap, 1973

Iskolai sportnap, 1973

A Winbury csak fiúknak szóló iskola volt, de az út túloldalán volt a Courthouse, amely csak lányoknak szólt. Nem emlékszem, hogy a lányok akkoriban különösebben érdekeltek volna, de a Courthouse-ban volt egy uszoda, és nyáron a fiúk is használhatták. Amikor anyu rájött, hogy úszni megyünk, elvitt minket Mr Penzottihoz, lent a folyónál. Ő tanított meg minket rendesen úszni a levelekkel és békákkal teli medencéjében, és csak miután megtanultunk eleget ahhoz, hogy ne fulladjunk meg, anyu örült, hogy a Courthouse medencéjében folytathatjuk.

Nem emlékszem, hogy valaha is kritizáltak volna a gyenge tanulmányi teljesítményem miatt a Winburyben. Nem voltam sztár, de nem is kényszerítettek, hogy keményebben dolgozzak. A szüleink soha nem erőltették, hogy jól teljesítsünk, de talán néha jól jött volna egy kis lökés. Anya bátorított, hogy csináljam meg a házimát, de nem örült, amikor a kézírásom átütötte a papírt, hogy maradandó nyomot hagyjon a nagyon szép mahagóni étkezőasztalon. Amikor az egyik tanár Winburyben megemléltette, hogy gondjaim vannak a hallással az órákon, elküldtek egy fülészhez, ahol a bal fülemre egy bizonyos típusú hangszükséget diagnosztizáltak. Még most sem hallok bizonyos hangokat - különösen azokat, amelyek ahhoz kapcsolódnak, ha valaki nyaggat!

Későbbi Winbury-s koromban a szüleim vásároltak egy kis kék Honda Monkey Bike-ot, amit ők az úton, mi pedig a kertben használtunk. Körbe-körbe mentünk, néha lecsúsztunk és felástuk a fűvet. Így kezdődött a motorok iránti szeretetem.

Motorkerékpáron

Az Orchard Cottage 1985-ig a családi otthonunk maradt, és mi valóban tomboltunk a kertben. Biztos vagyok benne, hogy az autók és motorok iránti szeretetem valamilyen módon a neveltetésemből, valamint a szülők és nagyszülők által megosztott történetekből, emlékekből és tapasztalatokból eredt. Talán az utazás iránti szeretetem és kalandvágyam is; ki tudja? De az biztos, hogy boldog gyermekkorom volt.

Későbbi gyermekkor és tinédzserkor 1970-es évek eleje és 1980 decembere között

TA hetvenes évek általában véve elég zordak voltak az Egyesült Királyságban. Még nekünk, gyerekeknek is minden piszkosnak, koszosnak és kopottnak tűnt. A végtelen áramkimaradások, a háromnapos és a cégek csődbe mentek, nagyon lehangoló időszak volt.

Számomra azonban ez is egy egyszerű, boldog időszak volt. Néhány barátom szülei elváltak, de Rupert és én továbbra is éreztük a szüleink állandó melegségét és biztonságát, hogy boldog pár vagyunk. A szüleim nagyon laissez-faire-ek voltak, és a nevelésről alkotott nézetük nagyjából az volt, hogy hagyjanak minket boldogulni. A barátaim szülei sokkal szigorúbbak voltak az irányelvekkel és korlátokkal. Visszagondolva, valószínűleg segített nekem felnőttként, hogy magamra voltam utalva, még ha fiatalkoromban bizonytalanságot is okozott. Talán nem ártott volna nekem néhány határ.

Iskolaváltás

Az 1970-es évek elején a világ megváltozott, amikor az üzemanyag ára drámaian megemelkedett, 33 pennyről 75 pennyre 5 literért. Ez a gyors és hatalmas emelkedés sokkolta a világgazdaságot, és ennek következtében 1972-ben, amikor még csak 10 éves voltam, John Spicer, a Winbury iskola igazgatója úgy döntött, hogy eladja az iskola épületeit és a hozzá tartozó földterületet Maidenhead központjában, és nyugdíjba vonul. Azt hiszem, John tudta, hogy az iskola többé nem lesz pénzügyileg életképes, és a szülők nem engedhetik meg maguknak, hogy oda küldjék a gyerekeiket. Úgy terveztem, hogy 18 éves koromig Winburyben maradok, de az új igazgatónő, Perry asszony átköltöztette az iskolát

a néhány mérföldre lévő Braywickbe, ahol csak 11 éves korig tanították a gyerekeket. Ez azt jelentette, hogy 1973-ban nem volt más választásom, mint hogy iskolát váltsak, és elhurcoltak, hogy megnézzek néhány lehetséges lehetőséget.

Néhány jó barátom a Blue Coat Schoolba, egy readingi magániskolába járt. Bár elmentünk megnézni, valamiért engem nem küldtek oda. Az eredmény számomra földrengésszerű felfordulás volt. Nagyon zavarodott és nagyon rémült 11 éves fiúként 1973 szeptemberében a Maidenhead-i Desborough Schoolba kellett mennem. Ez korábban Maidenhead Grammar volt, de most alakították át átfogó státuszúvá, és a hozzám hasonló gyerekeket vettek fel. Egy barátságos, kis, 100 fős előkészítő iskolából egy hatalmas, jóval több mint 1000 fős általános iskolába kerülni, minden figyelmeztetés vagy felkészülés nélkül, borzalmas volt. Vicces módon a Desborough-ba járás végül nem bizonyult rossz dolognak, mert mindenféle háttérrel rendelkező emberekkel találkoztam, és mesés barátokat szereztem, olyanokat, akiket soha nem szereztem volna, ha állami iskolába járok. Az első néhány év mégis kemény volt.

Még mindig emlékszem, ahogy anyu az első reggelen kitett a Desborough iskola kapujánál, aztán egyedül sétáltam be, és véletlenül találkoztam az egyetlen másik Winbury fiúval. Nem tudtuk, hova menjünk, de az iskola aulájának padlójára tereltek minket. Az igazgató felolvasta a névsort, és az első 30 fiú elindult a kijelölt osztályába. Ez így folytatódott, több száz fiú ment el a tanáraival, míg a végére csak mi ketten maradtunk a padlón ülve - két rémült kisfiú.

Az igazgató elvitt minket egy irodába, hogy kiderítse, hol a helyünk, és végül egy bizonyos Mrs Edwardsnál helyezett el minket, aki úgy tűnt, ő sem tudott velünk mit kezdeni. Végül egy olyan osztályba kerültünk, amely egy osztállyal feljebb volt a gyógypedagógiai/különleges szükségletű osztályoknál. Szörnyű volt, és az első nap egy rémálom volt. Az osztálytársaim kemény tanácsilakótelepekről jöttek, és annyira különböztek tőlem, amennyire csak lehetett. A zaklatás, két nagyon kellemetlen fiú által, azonnal elkezdődött. A magán előkészítő iskola kényelme után vagy elsüllyedek, vagy úszom, és bizonyára sokat süllyedtem, mielőtt sikerült biztonságba eveznem magam. Az órák évekkkel elmaradtak a Winburyben tanultaktól, és azzal együtt, hogy rossz osztályba kerültem, több évig szinte semmit sem tanultam. A francia nyelvtudásom jó volt, és sokkal jobb is lehetett volna, de a tanárnő azzal volt elfoglalva, hogy olyan diákokat tanítson, akik lényegében nem akarták megtanulni vagy beszélni a nyelvet. Az első év végén vizsgáztunk, és nagy meglepetésemre kémiából 98%-ot értem el. Köszönöm, Mr Smith - talán mégiscsak tanított nekem valamit! Elégedett voltam az eredménnyel, de az osztálytársaim körében ez úgy elszállt, mint az ólomlufi. A következő három évben a bizonyítványomban minden tantárgyból E-t írtam, kivéve a franciát, ami mindig ötös volt.

Az első évben szereztem egy barátot, Colin Robertset, és hamarosan Colin és én össze voltunk nőve. Az iskolába egy főúton bicikliztünk, ami úgy tűnik.

Ez a mai mércével mérve veszélyes, de akkoriban teljesen normális volt a fiatalok számára.

Colin sokkal bevállalósabb volt nálam, de én is részt vettem a kalandokban. Volt a közelünkben néhány régi gyár, az egyik egy régi téglagyár, a másik pedig egy mészkőbányához volt kötve. A gyárakat a háború után elhagyták, de kész játszótérként szolgáltak a kisfiúknak. Napjainkat azzal töltöttük, hogy békákat és kígyókat fogtunk, fára másztunk és a régi épületek körül szaladgáltunk. A téglagyár egy másik emeletére vezető rámpa tetején tábla volt: "Belépés tilos. Veszély. Nem mentünk át rajta, mert bármennyire is csábító lett volna, még mi is felismertük a valódi veszélyt. Ennek ellenére nagyon jól szórakoztunk a mészkőbányában, ahol néhány régi, 1940-es évekbeli roncsautót találtunk, amelyekben játszhattunk, akár csak a közeli mezőn lévő "bombatölcsérben".

Az első év végén Colin és én egy nap otthon voltunk a házamban, amikor megcsörrent a telefon. Colin apja volt az, aki beszélni akart Colinnal. Emlékszem, hogy néztem Colint, ahogy a telefonba beszélt, és hirtelen megrándult, mintha áramütés érte volna. A vonásai megváltoztak, az arca elsápadt, letette a telefont, és egyenesen kisért az ajtón. Később hallottam, hogy Colin nyolcéves bátyja, Steven, futball-labdát kergetve kirohant egy autó elé, és meghalt. Azután a szörnyű nap után már csak egyszer láttam Colint. Az iskolában maradt, de másodikban másik osztályba kerültem, és Colin nem volt az új osztályban. Colin teljesen megváltozott azután a tragikus nap után, és sajnos nem hiszem, hogy ezután egy szót is váltottunk volna egymással. Mivel olyan fiatalok voltunk, talán egyszerűen nem tudtuk, hogy mit kezdjünk egy ilyen veszteséggel.

A Desborough-ban mindenki ábécésorrendben ült az osztályban, így az új osztályomban egy Jones nevű fiú mellé kerültem. Véletlenül Andy Jones-t a rögbijátékról ismertem. Ellentétes csapatokban játszottunk, de a labdavadászat helyett gyakran beszélgettünk légfegyverekről. A következő két évben egymás mellett ültünk, és legjobb haverok lettünk, végigjártuk az iskolát, fiúk voltunk, és eleget tettünk azért, hogy boldoguljunk. Andy most Reading közelében él, és még ma is barátok vagyunk, ennyi év után is.

A művészethez borzalmasan értettem, és borzalmasan rajzoltam, de az agyagozás nagyon tetszett. A zeneórák szörnyűek voltak. A zenetanár felsorakoztatott minket, és egy dallamot énekellett velünk. Ahogy végigment a soron, megkocogtatta egy másik fiúval a mellkasunkat, és azt mondta: "Ti ketten, hagyjátok abba az éneklést. Az egész osztályt elrontjátok a dallamot." Ez egy életre megsebzett, és ez volt az utolsó alkalom, hogy nyilvánosan énekeltem. A zenei értékelést szerencsére egy másik tanár vette át, és sokkal jobb volt.

Emlékszem, hogy eljátszotta Dukas *A* varázslótanoncát, és végigvitt minket rajta,

a mű jelentésének magyarázata. Lenyűgöző volt, különösen az a mód, ahogyan leírta nekünk. Ezután lejátszotta a *Funeral for a Friend* és a *Love Lies Bleeding* című dalokat Elton Johntól, és ismét elmondta, hogy mit jelentenek ezek. Meg voltam nyugózva. Talán ő volt a felelős azért, hogy megalapozta a zenehallgatás iránti szeretetemet.

Ahogy tizenéves korunkba léptünk, Andy és én továbbra is úgy viselkedtünk, mint a kisfiúk - és vitathatatlanul még mindig így teszünk -, lövöldöztünk a légpuskáinkkal és bicikliztünk a környéken. A lányokat is felfedeztük. Nem értettük őket, de kétségtelenül kezdtek lenyűgözővé válni. A Winburyben, ahol csak fiúk voltak, a tanáraink arra tanítottak, hogy legyenek udvarias és figyelmes a lányokkal, és ezt a szüleim tanácsai is alátámasztották. Ezt sosem éreztem igazán relevánsnak, mert a lányok egyszerűen idegesítőek voltak. Most azonban már nem voltak idegesítőek - kivéve, hogy úgy tűnt, nem akarnak velünk beszélgetni. Szükségünk volt néhány életre szóló leckére.

Motorkerékpárok

A motorok iránti érdeklődésemet anyám Honda 50-es motorja kovácsolta fel, ami arra készítetett, hogy saját motorom legyen. A zsebpénzemet félretettem, és találtam egy helyet, ahol iskolás fiúknak való scrambler motorokat árultak. Végül 1974-ben vettem egyet, egy Rickman Zundapp 125-öst, és sikerült bepakolnom a scramblert anyám VW lakóautójának hátuljába. Semmit sem tudtam az erős motorozásról, de akkoriban jó ötletnek tűnt. A scrambler volt a legkíváncsibb dolog, amit valaha is hallottam, és mivel semmiféle korlátozó nem volt rajta, olyan hangot adott ki a láncfűrésznek, mint egy csecsemő csörgése. Nevetséges volt. Kivittem a motort egy motocross scrambler pályára, de fogalmam sem volt, hogy mit csináljak. Sokszor leestem róla. Végül a motor felrobbant, és nem volt pénzem megjavítani, így megszabadultam a zajos izétől. Az egész epizód miatt azonban kissé fájó érzés maradt bennem.

Harmadik évemben, 1975-ben Andyvel együtt feljebb kerültem a balfácánok közül a középszintű osztályokba. A játékokra heti egy délután került sor, amikor rögbizni, teniszezni vagy futni kellett. Valamilyen oknál fogva sem Andy, sem én nem voltunk ott a játékokon a félév első napján, és ennek következtében észrevettük, hogy a nevünk nem szerepel a következő heti listán. Ezért elgondolkodtunk azon, hogy vajon észreveszik-e, ha soha nem megyünk el a játékokra. A következő szerdán távol maradtunk, és amikor nem szóltak semmit a hiányzásunkról, a tervünk készen állt. Minden szerdán 13.45-kor, amikor az osztályunk kiment a játéktérre, Andy és én egyenesen a hátsó kapun szöktünk ki. Andy egy Langley-i farmon dolgozott, és a keresetéből vett egy Yamaha 80-as

motorkerékpárt, amely adózott és műszaki vizsgával rendelkezett. A farmon tartotta, és az iskolai sport helyett vonattal mentünk Langleybe, sisakkal a kezünkben, felpattantunk a motorjára, és az M4-esen lefelé hajtottunk Maidenheadbe.

Azokon a szerda délutánokon, mindössze 13 évesen, úgy bicikliztünk, hogy Andy elől kormányzott, én pedig hátul ültem. Gyakran kötöttünk ki kis vidéki kocsmákban, ahol megittunk néhány sört, mielőtt hazaindultunk volna vacsorázni. A kocsmárosok elég boldognak tűntek, hogy ott ihatunk, és soha nem viselkedtünk rosszul. Sikerült ezt az egész tanévet végigcsinálnunk, és mégis, az év végi bizonyítványomban hármas osztályzatot kaptam játékból, annak ellenére, hogy egyetlen órán sem voltam, ami akkor és most is szórakoztatott. A következő évben ugyanezzel a trükkel próbálkoztunk, de lebuktunk, és elzárást kaptunk.

Még ha a szerda délutánok ki is maradtak az egyenletből, Andy és én még mindig nagyon jól éreztük magunkat. Vett egy Honda 250 köbcentis trail bike-ot, amivel a következő néhány évben játszottunk. Aztán megvette a nagyapja régi autóját, és azzal is játszottunk, annak ellenére, hogy egyikünknek sem volt jogosítványa vagy biztosítása, és fogalmunk sem volt arról, hogyan kell vezetni.

1976-ban elmentünk a Brit Motoros Nagydíjra Silverstone-ba. Akkoriban Barry Sheene volt az ember, akit látni kellett. Nem a tényleges versenyre mentünk, hanem a szombati edzésre. Abban az időben minden nagyon nyugodt volt, és az ember végigsétálhatott a boxutcában, hogy lássa az akciót. Sheene nem volt a boxban, de láttuk a motorját és a barátnőjét, Stephanie-t. A motorosok világában mindenki Stephként ismerte. Ő volt a legelbűvölőbb, leglábasabb szőke. Cowboy csizmát és egy levágott farmernadrágot viselt, és mindenkiel kedves volt. Később a Woodcote Cornerben lévő lelátóról néztük az időmérő futamokat. Sheene elszáguldott a hatalmas Suzuki kétütemű, 750 köbcentis motorján, amely a kanyarban üvöltve vágatott. Élveztem a nézelődést, de nem vagyok benne biztos, hogy Sheene nyomdokaiba léptem volna.

Anyuval és Rupert-tel, 1976

Ez megerősítést nyert, amikor apa, aki a hetvenes évek végén úgy tűnt, hogy kapuzárási pánikba került, vett egy hatalmas Norton Commando motorkerékpárt, ami túl nagy volt neki. Miután felültetett a hátuljára, apa felajánlotta, hogy egyedül megyek vele, de én visszautasítottam. Tizenöt éves voltam, és bár tudtam, hogyan kell vezetni, a motor hatalmas volt, és megrémültem a gondolattól, hogy leeshet és megsérülhet!

A lövészet szeretete

Apának volt egy 16 csövű puskája, amellyel nyulakat és madarakat lőtt, amikor mezőgazdasági munkás volt, és mindig is megtartotta a puskát, bár soha nem használta. Egy nap Rupert és én megtaláltuk a lépcső alatt, és ez felkeltette bennem az érdeklődést a fegyverek iránt. Amikor 9 vagy 10 éves lehettem, apámtól kaptam az első légpuskámat. Úgy nézett ki, mint egy cowboy Winchester puskája, és elkezdtem célba löni konzervdobozokra és gyufásdobozokra. Brian bácsi adott nekem egy légpisztolyt, amely hasonlított egy 45-ös Coltra, és lenyűgözően nézett ki. Amikor Polperroban nyaraltunk, mindig ellátogattunk a Plymouth-tól fél órányira nyugatra fekvő Looe-ba, ahol a sport- és horgászfelszereléseket áruló boltban légpuskákat is árultak.

11 vagy 12 éves koromban egy nap elmentem a boltba, egyedül, a megtakarított pénzemmel, és vettem egy Diana légpuskát, amelyhez távcsöves célzóávcső is tartozott. Otthon építettünk egy

a garázs mögötti lőtérén, és rengeteget gyakoroltuk a bádogdobozok, gyufásdobozok, Airfix modellek és bármi más, ami eszünkbe jutott.

Egy-két évvel később, amikor úgy 13-14 éves lehettem, apám adott nekem egy 20-as puskát. A cornwalli Looe-ban egy horgászfelszerelés-bolt mellett volt egy fegyverkovács is, és emlékszem, hogy amikor bementem a boltba, hogy megvegyem, lenyűgözött a sok fegyver (a pisztolyok és pusokák szabadon kaphatók voltak az 1970-es évek közepén). Különösen lenyűgözött egy Winchester puska, amit a cowboyok a filmekben használnak, és imádtam a fegyverolaj szagát, különösen a Youngs 303-asét, amelynek nagyon felismerhető illata van. A korom miatt apa volt a fegyver törvényes tulajdonosa, és nélküle nem lőhettem vele. A kertben persze nem lőhettem vele, csak agyaglövész találkozókra, ezért apa elvitt egy lövésziskolába Truroba, és meglepően jól teljesítettem, tekintve, hogy ez volt az első alkalom, hogy pusokával lőttem.

Sajnos Maidenheadben nem sokat lőttünk, mivel apa a munkájával volt elfoglalva. A puska folyton elromlott, ezért lecseréltük egy japánra, egy 20 csövű SKB-re, ami nagyszerű fegyver fiatal lövészeknek, mert nem rúg túl erősen, és viszonylag rövid távolságokra jó. Egy ideig megtartottam, és rendszeresen lőttem vele a helyi agyaglövészeten és mezőgazdasági bemutatókon. Az unokatestvéreimnek Tringben még mindig megvolt a farmjuk, és havonta legalább egyszer agyaglövészetet rendeztek, és néha mi is elmentünk hozzájuk.

A lövészeten az agyagkorongokat egy gépből különböző magasságban és sebességgel lövik ki, hogy különböző madár- és állattípusokat utánozzanak. Az egyik ilyen lövészetnél 30 lövés után egy helyi farmerrel együtt én álltam az élen, ami azt jelentette, hogy eljött a döntetlen ideje. A hagyományos agyagcélok kerek és körülbelül négy hüvelyk átmérőjűek, de a tie breakhez mini céltáblákat használnak, amelyek átmérője körülbelül két hüvelyk, így sokkal kisebbek és gyorsabbak. Ezeket úgy állították be, hogy egy nagyon gyors, alacsonyan átrepülő madarat imitáljanak közvetlenül a sövény fölött, és a céltáblák balról jobbra haladtak. Aki először hibázik, az veszít, és én nyertem... Nagyon örültem, bár a gazda nem volt elragadtatva, hogy egy fiatal fiú legyőzte.

1979-ben meglátogattuk apa egyik barátját, akinek volt egy nagy háza a Felföldön. A King's Crossról Edinburghba tartó hálókocsival utaztunk - ez volt az egyetlen hálókocsis utazásom, és csodálatos volt. Saját kabinunk volt, friss ágyneművel, és a hordár reggelente teát és kávé, valamint reggelit hozott. Egy kedves házikóban laktunk, és apa tévés kapcsolatainak köszönhetően egy napot az STV stúdiójában töltöttünk Glasgow-ban, ahol egy gyermekműsort forgattak. A gyerekek szalmabálokon ültek és tapsoltak a zenére, és Rupertet és engem megkérdezték, hogy nem akarunk-e csatlakozni. Természetesen azonnal

megragadtuk a lehetőséget, hogy szerepeljünk a tévében. Lementem a stúdióba, de megdöbbentőnek találtam.

furcsa és kiábrándító. Nem olyan volt, mint a varázslatos hely, amit a tévében láttam, hanem egy nagy ipari raktár, mindenhol kábelekkal, és a díszletet szalaggal összetartott keménylemezdarabok alkották. Röviden, az én fiatal és képzetlen szememnek egy rendetlenségnek tűnt. A valóság, hogy miről szólt a televízió, megütött, és a hamis felszínességgel szembeni ellenszenv a mai napig megmaradt bennem. Cowboyinget kellett viselnünk, és egy deszkával sétáló fickó mondta nekünk, hogy tapsoljunk, nevessünk vagy énekeljünk, ami engem idegesített.

Így némi megkönnyebbüléssel töltöttük a következő néhány napot apa barátjánál a birtokán. Éppen amikor megérkeztünk, fogott egy finom lazacot. Hatalmas hatással volt ránk, és még aznap megettük. Másnap csatlakoztunk hozzá lövészetre, végigtapostuk a birtok mocsarait és mezőit, de bármennyire is reménykedtem benne, egyetlen lövést sem láttunk vagy hallottunk. Mégis, ez nem csökkentette a lelkesedésemet.

Agyaglamblövészet, 1982

Később apával vettünk egy 12 csövű puskát, ami nagyobb volt, erősebb rúgással és nagyobb hatótávolsággal. Rendszeresen lőttem, évekig jártam durva lövészetre és gyakrabban agyaglamblövészetre.

Amikor 21 éves voltam, apa úgy döntött, hogy szeretne nekem egy nagyon szép

fegyvert venni, ezért meglátogattam a londoni Holland & Holland fegyverkovácsokat. A fegyverszobájuk

elképesztő, és miután megtalálta a megfelelő puskát, egy Dixon boxlock ejektoros puskát, apa nemcsak megvásárolta, hanem méretre is szabatta nekem. A vásárlás részét képezte a nyugat-londoni üzlet lövésziskolájában való oktatás is. Ez volt a nekem való fegyver.

Sajnos Maidenheadben nem volt lövésziskola, és apa nem volt annyira a közelben, hogy elvigyen a néhány mérföldre lévőbe. Tényleg egy farmon kell élni, ha minden nap lőni akarsz, hogy igazán jó legyél. A puskát megtartottam a hétvégi durva lövészethez és a hétvégi agyaglövészethez, és bármennyire is szerettem a lövészetet, ez csak hobbi volt, és soha nem volt több annál számomra. Ahelyett, hogy egy dologra koncentráltam volna, mindenből ki akartam próbálni egy kicsit. Biciklizni akartam, koncertekre járni, utazni és ezt, ezt és ezt csinálni. De imádtam azt a fegyvert, és még ma is a tulajdonomban van.

Élet az 1970-es évek közepén: A bárok, az iskola és az ünnepek

Az utunk végén volt egy gyalogösvény, amely egy nagy lakótelepi települést kötött össze a Maidenhead Thicket széles, nyílt területével. A gyalogút két végén acélrudak, sorompók álltak, hogy megakadályozzák, hogy az emberek végighaladjanak az ösvényen. Amikor 12 vagy 13 évesek voltunk, a "The Bars" ezen a gyalogösvényen a mi korosztályunkból egészen a 20-as éveik elején járó fiatalok informális találkozóhelyévé vált. Garantálni lehetett, hogy mindig lesz kivel beszélgetni. Sok órát töltöttünk ott, és Maidenhead-szerte annyira ismertté vált, hogy a város más részeiből is átjöttek ide az emberek beszélgetni és szórakozni. Akkoriban kezdtem érdeklődni a zene iránt, és a barátaim olyan prog-rock bandákat játszottak a gettóblasterükön, mint a Genesis, a Camel és a Yes. Az 1970-es évek közepének hosszú nyarait végig a napon ücsörögtünk, és csak lógtunk a haverokkal, zenét hallgatva.

Ez idő tájt, 1976-ban, a harmadik évfolyamon, volt egy Mrs Duckett nevű matematikatanárnőnk, és a félév végén azt mondta, hogy fel kell húznom a zoknimat, ha át akarok menni a matematika O-szintre, különben CSE-t kell tennem, ami alacsonyabb szintű vizsga volt. Ezzel a fenyegetéssel Mrs Duckett olyan valakivé változtatott, aki elkezdett próbálkozni az iskolában. Nem sokkal később elkezdtem dolgozni, és az eredményeim is javultak.

Mégis, sosem lettem volna Mr. Tökéletes. A fémmegmunkálásban egy másik nagyszerű barátommal, Dave Machonnal rézből és alumíniumból készítettünk edényeket, és acéldarabokat esztergáltunk nagy, régi mechanikus esztergapadokon. A tanár csak annyit mondott, hogy viseljük a védőszemüveget és tartsuk a nyakkendőnket behúzva, aztán magunkra hagyott minket. Mindenféle

mókát csinálhattunk, darabokat vághattunk a fémből és elhelyezhettük

a csavarhúzóban a szélek simításához. Ehhez úgy kellett állni, hogy a bal lábad a földön, a jobb lábad pedig az asztal keresztlécén állt, majd a súlyodat hátra helyezve, a fém megmunkálása előtt megfeszítetted a csavarhúzót. Odalopakodhattál valaki mögé, és a haverod lábai közötti résben egy nagy reszelővel gyorsan megkocogtathattad a heréit - éppen csak annyira, hogy az áldozat egy kielégítő "Oooof" hangot adjon ki. Dave és én osztottunk a humorunkban, és a zenei ízlésünk is hasonló volt. Akárcsak régi cimborám, Andy, Dave és én még mindig közel állunk egymáshoz.

Mint említettük, 1975 és 1976 nyara hosszú és forró volt, és úgy tűnt, hogy örökké fog tartani. Emlékszem a dél-walesi Gower-félszigeten és az észak-yorkshire-i Pickeringben töltött végtelen napsütéses napokra.

Amikor nem voltam távol, továbbra is sok időt töltöttem a haverokkal a bárokban. Maidenhead egyetlen uszodájába hosszú volt a gyaloglás, ezért a helyi kavicsbányában mártóztunk meg néhányszor. Arra is emlékszem, hogy órákon át nagyon unatkoztam, miközben nagyon keveset csináltam. Ebben az időben volt egy Jeff Howe nevű barátom. Csendes fickó volt, de az időnk nagy részét beszélgetéssel, a városban való bolyongással és zenehallgatással töltöttük. Ő volt az, aki megismertetett az olyan prog-rock zenekarokkal, mint a Pink Floyd és a King Crimson, és ez vezetett a zene iránti szélesebb körű érdeklődésemhez. Jeff egy kicsivel idősebb volt nálam, és más iskolába járt, és fokozatosan eltávolodtunk egymástól. Évtizedekkel később rákerestem a neten, és elborzadva olvastam, hogy szegényt Londonban meggyilkolta az albérlője, és miután megölték, megcsonkította. Micsoda szörnyű, szörnyű vég.

Rupertnek és nekem 10-11 éves korunkig voltak au pairként dolgozó gyerekeink, de aztán anyu abbahagyta őket, amikor már kezdtek érdekessé válni. Az egyik egy svéd lány volt, Torun, akit Tojo-nak hívtunk. Az évek során kapcsolatban maradtunk, és 1976-ban Tojo meghívott Svédországba a családjához. A férje állatorvos volt, és volt egy kislánya. Ez lett az első nemzetközi utazásom egyedül. A SAS stockholmi járatán egy fiatal lány a folyosón sétálva megállt néhány ember mellett, akik néhány sorral előttem ültek. Ránéztem, és arra gondoltam, hogy ez az ABBA lánya, aki egy átlagos repülőgépen ül - és ez a hírnevük csúcsán volt. A lány elbeszélgetett velük, de én túlságosan szégyenlős voltam ahhoz, hogy bármit is mondjak.

Az érkezőknél találkoztam Tojóval, és elmentem, hogy vegyek egy könyvet, hogy társaságot nyújtson a nyaralásom alatt. Wilbur *Smith Sas az égen* című könyvét vettem meg. A könyv egy életre szóló érdeklődést váltott ki az írásai iránt, és a nyaralás alatt többször is elolvastam a könyvet elejétől a végéig, miközben Simon and Garfunkelt és a Beatlest hallgattam. Sőt, még ma is megvan

az ütött-kopott példány. Odakint átmentünk a parkolóban, ahol Tojo otthagyta a kocsiját, és közvetlenül mellette egy zöld Mercedes-Benz állt, amelyben az ABBA összes tagja ült. A szám sarkából,

Megemlítettem ezt Tojónak, aki azt mondta: "Kérj tőlük autogramot". Szerettem volna, de túlságosan szégyenlős voltam.

Csodálatos utazás volt. Megnéztünk egy középkori hajót, amelyet néhány évvel ezelőtt ástak ki a stockholmi kikötőből, és meglátogattunk egy üvegmuzeumot. Tojo férje elvitt egy hatalmas sertésfarmra, ahol kint nem voltak állatok, de bent több ezer. Az új Levi's dzsekimet viseltem, és nagyon büszke voltam rá, de a disznók bűzét soha nem tudtam kiszedni a farmerből.

1977-ben hiányzott az előző nyarak gyönyörű napsütése. Egy másik au pair, Karen Németországból (akit a csonka Jumbo-Jet utazáson meglátogattunk), írt anyának. Augusztusban Spanyolországba készült a nővérével, és megkért, hogy menjek vele. Persze, én mindig benne vagyok egy kis napsütéses nyaralásban, így Karennel, a nővérével és a fiával, Jeremyvel elrepültem Barcelonába, és a Tarragona melletti Cambrilsban szálltunk meg. Nem tudtam, hogy mit akarok csinálni egy "napozásos nyaraláson", de hamar rájöttem, hogy amit nem akarok csinálni, az az, hogy három hétig a tengerparton üljek és süttessem magam.

Spanyolországban, 1977

Karen és a nővére azonban ezt szeretnék volna tenni (ez még jóval a bőrrákos félelmek előtt volt), és szó szerint érezni lehetett a sistergő babaolaj illatát. Az első nap ebédidőben már halálra untam magam.

Nyaralás Spanyolországban, 1977

Esténként csak bóklásztunk, és jól éreztük magunkat, egy nap pedig elmentünk Tarragonába, ahol olyan meleg volt, hogy alig bírtunk mozogni. Karen unokaöccse, aki egy kicsit fiatalabb volt nálam, egy új filmről beszélt, amit Kanadában látott, ahol élt. "Ezt látnod kell" - mondta. "Ez zseniális. A címe: *Csillagok háborúja*." Nem figyeltem rá, mert ami engem illet, ő még csak egy gyerek volt, én viszont már 15. Amikor megnéztem a *Csillagok háborúját*, láttam, mire gondolt. Hazafelé menet a repülőn valaki a folyosón sétálva bejelentette: "Elvis meghalt", ami azon kevés alkalmak egyike lett, amikor emlékszem, hol voltam, amikor egy hírt hallottam. Nem voltam nagy Elvis-rajongó, de emlékszem a döbbenet hullámvására, amit a zenei ikon halála okozott.

Anyának nem volt gondja azzal, hogy ebben a korban elmenjek az au-pairekhez, de nem engedte volna, hogy egyedül menjek. Független gondolkodású voltam, és fiatalon nem bántam, ha egyedül kellett utaznom, de a repülés akkoriban olyan nyugodt volt. Nem volt biztonsági ellenőrzés, nem kellett aggódni a túlsúlyos

csomagok miatt, és az ember csak megjelent a repülőterén.

repülőtéren. Könnyű és szórakoztató volt. Még mindig úgy izgat a repülés, mint egy kisfiú, de ma már nem szeretem a vele járó kellemetlenségeket.

1977 nyara a királynő ezüstjubiläumát is elhozta. Az 1970-es évek általános komorságát tekintve a királynő ezüstjubiläumával ezzel szemben a nagyon szükséges öröm csodálatos kiáradása volt. Az egész országban utcabálok voltak, és az emberek olyan összetartozással jöttek össze, amelyet általában csak háborús időkben látunk. A mi utcánk sem volt kivétel, és az egyik szomszéd kertjében tartottunk egy partit, ahol mindenki ott volt. Hihetetlen volt. Abban az időben az országnak szüksége volt egy ilyen eseményre.

Az 1977-es évben vettem meg első mopedemet is. Az iskolában sok idősebb gyereknek volt egy Fizzie, egy Yamaha FS1E, és 1977 júliusában úgy döntöttem, hogy veszek egyet, mivel sikerült egy kis zsebpénzt megtakarítanom, és elmentem a Motorcycle City-be Readingbe. 279 fontba került. Hazavittem, és egy kicsit fel-le zúztam vele, de aztán a garázsunkban tartottam a 16. születésnapomig, amikor is legálisan motorozhattam az utakon. A 16. születésnapomon kivittem, és a felnőtté válás és a függetlenség érzése mélyen megérintett. Az a tény, hogy először voltam a magam ura és ura annak, hogy hova megyek, nem maradt el számomra. Nagyon is tudatában voltam annak, hogy ez bizonyos szempontból a gyermekkorom végét jelentette. Az összes haveromnak is volt mopedje, és a The Barsban találkoztunk, amikor nem az iskolában voltunk. Az enyémet ezüstre festettem a Yamaha sárga helyett, amit a haverjaim sok picsogással fogadtak: "Enry, miért kell neked mindig másnak lenned?".

Rupert gördeszkás évei

Másrészt a bátyám, Rupert, a hetvenes évek közepén-végén a gördeszkázás megszállottja lett, és nagyon jó volt benne. Anya mindig elvitte egy gördeszkaparkba a nyugat-londoni Brentfordban, ahol hatalmas félcsövek voltak. Egyszer kipróbáltam, de leestem, megsérültem, és soha többé nem próbáltam meg. Ezzel szemben Rupert az egyik legjobb volt. A gördeszkapark tulajdonosa verseny csapatot indított, és Rupertet választotta freestyle versenyzőnek. Összehoztak egy megmérettetést néhány brit és amerikai csapat között, és a 13 éves Rupertet választották ki, hogy San Diegóba utazzon, és részt vegyen rajta. Váratlanul az Egyesült Királyság ment és megverte az amerikaiakat a saját játékukban.

Rupert megnyerte a szabadstílusú versenyt, és mindannyian nagyon büszkék voltunk rá. Akkor már az ország egyik legjobbja volt, és folyamatosan gyakorolt.

Nem sokkal a verseny megnyerése után, miközben a széles félcsőben gyakorolt egy juniorral, a junior leesett, és a deszkája kirepült, eltalálta Rupert bokáját, és eltörte azt. Rupert soha többé nem gördeszkázott.

Az életünk azonban továbbra is zajos volt, lövöldözés, zene, kutyák, motorok, emberek, csevegés, CB-rádió, autók és még sok minden más. Attól tartok, apa talán fején találta a szöveget, amikor azt mondta, hogy mi voltunk: "A család, akinek a legkevésbé szeretnél a szomszédjában lakni!".

Mindazonáltal egy rövid látogatás alkalmával, amikor néhány évvel később, miután elköltöztünk, egy szomszédos barátunknál tettünk egy rövid látogatást, a régi szomszédunk kissé vágyakozva megjegyezte anyámnak: "Pauline, olyan csend van itt, mióta elköltöztél..."

Zene

A hetvenes években fedeztem fel igazán a zenét. A zene mindig is nagy hatással volt rám, de nem is tudtam, hogy mennyire, amíg el nem kezdtem tervezni ezt a könyvet. Az 1970-es évek elején Prog Rockot hallgattam magnókazettán, és a rádióban olyanokat játszottak, mint a T-Rex és a Sweet, valamint sok amerikai zenekart, ami rendben volt, de 1975-től kezdve a zene igazán érdekessé vált. A brit zene hirtelen mesés volt. 1976-ban a punk rock bombaként csapott le, amit azonnal követett a New Wave.

1977/1978-ban, 14/15 évesen Dave Machon és én az iskola után azonnal vonatra pattantunk, hogy olyan helyekre menjünk, mint a Rainbow Színház az észak-londoni Finsbury Parkban. Talán bölcsen tette, hogy Andy kimaradt ezekből az utazásokból. Az első utunk egyben az első alkalom is volt, amikor szüleim nélkül ültem vonaton. Paddingtonba érve metróval mentünk a Chalk Farmra, ami szintén első alkalom volt számomra. Abban az időben London egy mocskos hely volt, mindenütt feketére festett, kormos épületekkel, de izgalmas és nagyon más, mint Maidenhead. A Rainbow koncertek este 6-kor vagy 7-kor kezdődtek, és a zenekarok félóránként váltották egymást. Dave látta a Sex Pistolst (nem nagyon szerettem őket), én pedig olyan bandákat, mint a Boomtown Rats, a Generation X és a Ramones. Imádtam a New Wave bandákat. Tényleg a New Wave volt a mi zenénk, Ian Dury, a Clash, Elvis Costello és a Stranglers voltak a kedvenceink.

Az utolsó vonat Paddingtonból 22.45-kor indult haza, így néha lekéstük az utolsó félórát, hogy kora hajnalban hazaérjünk, és másnap reggel már az iskolában legyünk.

Ezek a korai élmények a zene és a koncertek iránti szeretethez vezettek, és megnéztem a Rolling Stones koncertjét 1982-ben a Wembley Stadionban és a Thin Lizzy búcsúkoncertjét 1983-ban a Hammersmith Odeonban. A Summer of

'84 koncerten rengeteg zenét láttam, többek között Big Country-t, Kool & the Ganget, Nik Kershaw-t és Elton Johnt. Nagyon sokféle zenét szeretek, és az évek során volt szerencsém látni a Dire Straits-ot is a Wembleyben.

Arénában, Shirley Bassey a Royal Albert Hallban, és jóval később Manchesterben többek között a Level 42, Jools Holland és a Police.

Javulás az iskolában

Ez úgy hangozhat, mintha soha nem dolgoztam volna az iskolában, de valójában nem adtam fel a fejem, és a jegyeim fokozatosan javultak. Andy Jones, Dave Machon és én jó barátok maradtunk a második és a harmadik évben. A negyedik évben Andy és én más osztályba kerültünk, de továbbra is jó barátok maradtunk. Az iskola környékén találkoztunk, és továbbra is összejártunk a The Barsban esténként és hétvégenként. Az egyik másik társunk, Dave Clare kicsit idősebb volt, és volt egy Minije, ami azt jelentette, hogy hirtelen mindenki a legjobb barátja lett. Körülbelül öten ültünk be a hátsó ülésre, és bejártuk egész Maidenheadet. Mindenki dohányzott, kivéve engem. Néhány évvel korábban kipróbáltam apa egyik szivarját, és azt gondoltam, hogy undorító az íze, ami egy életre elvette a kedvemet tőle. De ez nem hagyott nyugodni. Egyszer a kocsiban a srácok azt mondták: "Oké, rávesszük Henryt a dohányzásra". Becsukták az összes ablakot, és rágyújtottak, mindannyian. Mivel én voltam a középső utas, nem tudtam elmenekülni, és a kocsí megtelt füsttel, mint egy máglya, az olcsó, undorító cigaretták füstölgő szmogja. Végül ők adták fel előbb, mint én, és végül a füstöt maguk mögött gomolyogva kiszálltak a kocsiból. Az ember azt hihette volna, hogy az autó lángokban áll. A mai napig nem szívtam soha többé cigarettát.

A Mini fő célja az volt, hogy vidéki kocsmákat találjunk, ahol megállhatunk egy sörre. Az egyiket The Dew Drop Inn-nek hívták, a másikat pedig The Plough-nak, mindkettő a semmi közepén, Maidenhead környékén. Péntek esténként és a legtöbb hétvégén kint voltunk. Személyi igazolványt amúgy sem kértek tőlem, de mivel nem olyan kocsmák voltak, ahol fiatal gyerekek isznak, a rendőrség nem ellenőrizte, így nem állt fenn a veszélye annak, hogy kiskorúak ivásán kapnak. Egy nap, egy nagyon kemény tél közepén Dave apja elvitt minket a The Dew Drop Innbe (a kocsmá még mindig ott van, egy gyönyörű vidéki kocsmá, eldugva egy eldugott zsákutcában). Dave apukája és nagyapja kitett minket, és egy gyors felest fogyasztottak, mielőtt magunkra hagytak minket. Tudtunk nélkül, a hőmérséklet olyan hideg volt, hogy a parkolóban befagyott egy patak, amely teljes folyású volt, és Dave apukájának Austinja elakadt. Dave rágyújtott egy cigire, és épp a sörét élvezte, amikor meghallotta apja hangját: "Hé, ti, le tudnátok tolni a jégről?". Dave úgy megijedt, hogy gyakorlatilag lenyelte a cigarettáját. Kiderült, hogy Dave szülei nem tudták, hogy dohányzik - legalábbis addig a pontig nem!

A terv az volt, hogy a kocsí mögé kerülök, és megpróbálom lepattintani a jégről.
A 70-es évekbeli szupermenő bőrdzsekimben, cowboy csizmámban, szűk farmerben, és egy szuper szűk farmerben voltam...

és egy krémszínű pólónyakú - talán nem ideális a feladathoz. Lelkesedésemben elvesztettem a talajt, és csúszkáltam és csúszkáltam hátrafelé a 10-15 méteres jégen, miközben azt kiabáltam: "Woaaaaah! Woaaaaoeeer!", miközben próbáltam megtartani az egyensúlyomat, miközben csúsztam a homályba, krémszínű pólónyakam beleolvadt a koromsötét, jeges környezetbe. Valahogy sikerült elkerülnöm a zuhanást, de ezt azóta sem éltem túl, és még most is ugratnak vele. Végül mégis sikerült kitolnunk a kocsit a jégből, aztán visszamentünk a kocsmába, hogy megigyunk egy szkinhedet. Tizenévesként ezek a dolgok szórakoztattak minket, és még mindig szórakoztatnak.

Dave, Andy és én gyakran mentünk Maidenheadbe moziba. Andy imádta a horrorfilmeket, bár én sosem voltam a rajongója. Akkoriban a mozikban még lehetett dohányozni, mi pedig úgy ültünk, hogy a lábunkat átvettük az elülső ülésen. *A Carrie* végén egy különösen ijesztő résznél (akkoriban úgy tűnt, a korhatárkorlátozás nem kötelező) Andy annyira megijedt, és olyan hevesen ugrott, hogy a térdével arcon ütötte magát. A cigi, ami éppen akkor a szájában volt, szikrázva repült a levegőben, én pedig szó szerint összepisiltem magam a röhögéstől...

Ezeket a gondtalan napokat időnként kevésbé nyugodt pillanatok szakították meg. Az 1970-es évek végén apa súlyos influenzával tért haza New Yorkból, és a házban az a hír járta, hogy "Apa nincs jól. Maradj csendben." Amikor egyre rosszabbul lett, anya felhívta a háziorvost, aki a mentőket hívta, és kórházba vitte apát.

Emlékszem, hogy szomorúan néztem, ahogy apa pizsamában jön le a lépcsőn. Talán ez volt az első alkalom, hogy sebezhetőnek láttam. Több mint egy hétig volt kórházban. Sajnos, amit az orvos tüdőgyulladásnak gondolt, valójában egy nagyon súlyos fertőzés volt, amiről még sosem hallottunk - a legionárius betegség. Nyilvánvalóan az amerikai szállodában lévő fertőzött légkondicionálótól kapta el. Szerencsére teljesen felépült, de az egész családot hatalmas sokk érte.

Találkozás Rebeccával

Aztán 1978-ban találkoztam Rebeccával. Akkoriban még csak kapargattam az iskolában, és egyszerű, vidám és játékos életet éltem. Egyik este egy Cookham Dean-i diszkóban kiszúrtam egy nagyon vékony, élénkvrös hajú lányt. Cilinder volt rajta, és az első dolgom az volt, hogy megkocogtattam a kalapot a fején, amit néhány nyszor meg is tettem, amíg fel nem keltettem a figyelmét. Aznap este összejöttünk, és a következő hat évben együtt jártunk. Rebecca és én nagyon,

nagyon közel kerültünk egymáshoz. Szerelmesek és hihetetlenül boldogok voltunk, és nagyszerű volt számomra, hogy a tizenéves korom végén, amikor minden zűrös tud lenni, megvan ez a stabilitás.

Rebecca, egy nagyon okos gimnazista lány, egy évvel felettem járt az iskolában. Az iskoláink közel voltak egymáshoz, és a tanulók ugyanazokban a körökben mozogtak. Egész héten iskolában voltam, iskola után a haverokkal, hétvégén pedig Rebeccával. Mint minden tizenéves fiú, én is kollégiumként használtam az otthont, ahol enni, aludni és tiszta ruhát kapni lehetett.

Ez idő tájt, miután abbahagyta a gördeszkázást, Rupert elkezdett motokrosszozni, és a szüleink vásároltak neki egy Suzuki motorkerékpárt, valószínűleg azért, hogy legyen mivel elfoglalni magát, miután abbahagyta a gördeszkázást. Ekkorra anya már eladta a VW furgont, és vett egy zöld dobozos Fiestát, "a kis zöld dobozt", ahogy mi hívtuk, hátulján egy utánfutóval, hogy Rupert motorjait a scrambling találkozókra szállítsa. Én is vágytam a motokrosszra, de az iskola, a lányok és a felnőtté válás útban volt. Fiatalabb koromban próbálkoztam vele, de sosem sikerült, de Rupert ugyanebben a korban már csinálta, és jól csinálta.

1978 nyarán Andy és én lementünk Cornwallba vonattal. Magunkkal vittük a kerékpárjainkat, hogy Polperroban tudjunk közlekedni, de Andy mopedje lerobbant az állomás felé vezető úton. Plymouthban leszálltunk, de tudtuk, hogy az én kis mopedem hátulján ketten sosem érünk el Polperroba. A nagynéném átküldte a lányát, Karent a barátjával, akinek nagyobb motorja volt, így Andy az ő motorjának hátuljára ült, míg Karen az enyémre. Pár napig Polperro környékén bókásztunk, halat és sült krumplival és sörrel a helyi kocsmában. Anya odaadta nekem a villanyóra kulcsát, és azt mondta, hogy ürítsem ki, az érméket pedig vigyem el a bankba, hogy bankjegyekre váltsam. Elvittem a zacsó érmét a Barclaysba, de a pénztáros azt mondta, hogy egy óra múlva menjek vissza. Sétáltunk a faluban, hogy elüssük az időt, de amikor visszatértünk, egy nagydarab, hosszú kabátos fickó várt ránk.

"Plod nyomozóként" mutatkozott be, és néhány szót kért. Azt akarta, hogy magyarázzuk meg, honnan származik a sok 10 penny, mert azt hitte, hogy telefonfülkéket törtünk össze. Természetesen teljesen ártatlanok voltunk, így ez hatalmas sokként ért minket, mivel egyikünk sem találkozott még soha a rendőrséggel. Próbáltam nyugodt maradni, és mivel tudtam, hogy semmi rosszat nem tettünk, elmeséltem a rendőrnek a történetet, és megadtam neki anya telefonszámát, aki miután felhívta őt, azt mondta, hogy menjünk tovább. Egy gyanakvó rendőr fogadó oldalán lenni nem kellemes élmény.

Hét érettségit tettem le négyes és hármassal, aminek nagyon örültem, mivel ez elég volt ahhoz, hogy továbbmehessek a hatodik osztályba, bár sok jó barátom elhagyta az iskolát. Dave a műszaki főiskolára ment. Andy úgy döntött, hogy teherautó-vezető lesz, aminek az lett az eredménye, hogy 17 évesen már jól keresett, és elégedett volt magával. Én maradtam

a francia, a közgazdasági és a biológia érettségét, főleg azért, mert semmi más nem vonzott. Andyvel és Dave-vel hétvégenként találkoztunk, és a barátságunk a mai napig tart. Sok más osztálytársam is barátom lett, köztük Lindsay McKay és John O'Farrell, de ők nem voltak olyan közeli barátok, mint Andy és Dave. John humorista lett, és szerepelt a *Have I Got News for You?* Írt néhány könyvet is. Francia órán mindig nagyon vicces volt, és sikoltoztunk a nevetéstől.

Amikor 1979-ben 17 éves lettem, vettem egy Kawasaki KH250 kétütemű triplakocsit, ami akkoriban a legnagyobb motor volt, amit L-rendszámmal lehetett vezetni. Másfél motor volt, és nagyon szerettem. Egy őszi estén, délután fél öt körül mentem vele haza a suliból. Koromsötét volt, esett az eső, és az A4-es autópályán a Maidenhead-i csúcsforgalom közepén voltam. Az egész forgalom 30 km/h-val kúszott. Fiatal, türelmetlen és ostoba voltam egy gyors motorral, és úgy döntöttem, hogy kimozdulok a forgalmi sorból. Néhány sebességfokozatot visszavettem, hogy elrobogjak a várakozó autók mellett, és legalább 60 km/h-val kezdtem el sikítani, mielőtt befordultam egy kanyarba és lementem egy lejtőn. Autók jöttek felém, ahogy a keresztező sávban száguldottam, amikor hirtelen valaki, aki felém jött, úgy döntött, hogy jobbra kanyarodik. Az autók kívülről közeledtek felém, az egyik kihúzódtól elém, és persze a sor, amely mellett száguldottam, balra volt. Ha beletaposok a fékbe, leesem a motorról. Kinyitottam a gázt, és sikerült két autó között átréselnem magam a mögöttem lévő nyílt útra. A szívem csak úgy dobogott utána, és a hülyeségetől nagyon megijedtem. Az esetet követően lelassítottam.

Nem sokkal később eladtam a motort, mivel Rebeccának és nekem elegünk lett abból, hogy vizesek és hidegek vagyunk, amikor bárhová is megyünk vele. Helyette vettem egy régi Minit, British Racing Greenre festve, 850 köbcentis motorral, ami azt jelentette, hogy 50 mérföld/óra felett nem tudott menni. Akkoriban már szombat délelőttönként egy Maidenhead-i autóalkatrész-boltban dolgoztam, így jó helyen voltam, ha az autó lerobban!

Hűséges barát voltam. 1979-ben a Led Zeppelin Knebworthben játszott, és egy barátom felajánlotta nekem a szabadjegyét. Most már minden zenerajongó örökké ordítani fog velem, de én visszautasítottam és visszaadtam. Az egyik ok az volt, hogy sosem szerettem igazán a Led Zeppelint, és talán nem is élveztem volna, de az igazi ok az volt, hogy megígértem Rebeccának, hogy elviszem egy kézműves vásárra. Utólag belegondolva, tényleg el kellett volna mennem a Led Zeppelin utolsó koncertjére, mivel a kézműves vásár - nos, kézműves vásár volt!

Rebeccának négy érettségije volt, és az ország bármelyik egyetemére mehetett volna, de elment, hogy kétnyelvű titkárnak tanuljon az Institut Françaisba, egy főiskolára, amely közvetlenül a Nemzeti Történeti Múzeummal szemben

található South Kensingtonban. Azért kellett

nagyon éles, hogy bejusson oda. Amikor lettem a jogosítványt, hétközben és hétvégenként én vittem anya autóját Londonba, hogy meglátogassam Rebeccát, és szerettünk sétálni a West Endben, és élvezni a Hyde Park és Nyugat-London szépségét.

A Boltonsban lakott, egy nagyon elegáns londoni panzióban, amelyet vasrúddal uralkodó apácák vezettek fiatal hölgyek számára. Fiúk nem léphették át a küszöböt, sem éjjel, sem nappal. A főnöknő az ajtóban fogadta a lányokat, így esélyem sem volt arra, hogy bemenjek egy kis kánikulára.

Rebeccával, 1980

Az iskola utolsó évébe lépve abbahagytam a munkát a motoralkatrészboltban, hogy a francia és a biológia érettségire koncentrálhassak. Az érettségi utáni nyáron a szüleim Olaszországba vittek minket nyaralni, ahol az Amalfi-parton laktunk egy kis nyaralóban. Mesés pizzákat ettünk, és remekül éreztük magunkat az utolsó családi nyaralásunkon. A nyaralás nagy hatással volt anyámra - de nem a legjobb értelemben.

A városon keresztül futott egy csapadécsatorna, és nem messze volt a lakásunktól. Egy nap anyu hallotta, hogy egy kutya ugat a bajban, és elment

megkeresni.

A kutya beleesett a lefolyóba, és nem talált kiutat. Felkapott egy rendőrt, hogy segítsen, de annak az volt a megoldása, hogy elővette a pisztolyát, és lelőtte szegény kutyát. Szerencsére anyu megállította, de senki sem jelentkezett, hogy segítsen a kutyán, és az még mindig ott volt, amikor elmentünk. Anya soha többé nem ment el külföldi nyaralásra, mondván: "Nem megyek sehova, ahol ilyen rosszul bánnak az állatokkal".

Visszatértem az eredményeimhez, hogy kiderüljön, nem elég jók ahhoz, hogy elfogadjam az ajánlatot a Brunel Egyetem üzleti tanulmányaira. El voltam bukva. Minden iskolai barátom dolgozott vagy egyetemre ment, és most már nem volt határozott tervem az életemre.

A nyár hátralévő részében egy építkezésen vállaltam munkát, ahol én voltam a fiú és minden vicc alanya, aki felborított dolgokat, és mindent elrontott. Egy irodaház bővítését építettük Ascotban. Minden reggel a srácok felvettek az út végéről a kis építőipari teherautójukkal, és én tényleg nem tudtam megkülönböztetni az ásó egyik végét a másiktól. Én voltam az a fickó, aki teát főzött, homokot és cementet mozgatott, de még ezt sem tudtam jól csinálni. De azért jót nevettünk.

Egy délután az építész és az ingatlan tulajdonosa eljött, hogy ellenőrizze az alapozással kapcsolatos munkánkat. A kotrógép vezetője csak reggel 8 és dél között volt alkalmas bármilyen munkára, mert akkor elment a kocsmába és berúgott. Ezen a napon délután 2 órakor kellett volna találkoznia a nagyfőnökökkel. Mindenki úgy gondolta, hogy ezt jó lesz nézni, mert mindannyian tudtuk, hogy a kotrógép vezetője ekkor már alig tudott felállni, és általában elment, hogy találjon egy helyet, ahol aludhat. Mindenesetre a megbeszéltek szerint találkozott az emberekkel, akik körbejárták, beszélgettek vele és szemügyre vették a munkát. Egyszer csak elvétette a lábát, és hanyatt esett az árokba, amit aznap reggel ásott. Az árok körülbelül egy láb vagy 18 hüvelyk széles volt, ami nagyjából az ő szélességével egyezett meg, és így ott volt, körülbelül hat láb mélyen, szilárdan beragadva, és képtelen volt bármit is tenni, mivel három lapos volt a széllal szemben. Mi mindannyian úgy lógtunk le az épület állványzatáról, mint a gibbonok a *Dzsungel könyvében*, és üvöltöttünk a nevetéstől, de a tulajdonos és az építész megvadult.

Egy másik alkalommal egy padlót fektettek le, és engem bíztak meg az esztrich keverésével és behordásával a csempézés előtti finombeton réteghez. A második napon az esztrich megmerevedett és csomókat képzett ahelyett, hogy kifolyt volna a talicskából, és a még nedves vízszigetelő réteg tetejére került. Felborítottam egy talicskányi esztrichet, de ahelyett, hogy finoman kicsúszott volna, egy csomóban jött ki - *puff!* - egy kátrányos víztócsába, ami aztán a

rózsaszín, frissen vakolt falakra fröccsent. A kátrányos víz természetesen egyenesen a vakolatba szivárgott. Pontosan ebben a pillanatban az építész és a projekt tulajdonosa beszéltek, hogy

tanúja, hogy mindent összezavarok. A szolgálataimra már nem sokáig volt szükség, és nem mentem az építőiparba.

Azon az őszön kicsit elveszett voltam, amikor az egyetemre való bejutás elmaradásának hatása kezdett éreztetni. A lehetőségeim korlátozottnak tűntek. Beiratkoztam egy felnőtt főiskolára, de a szívem nem volt benne. Csak egy-két hetet bírtam ki, mielőtt munkanélküliként jelentkeztem. Akkoriban 3 200 000 munkanélküli volt, és ez egy borzalmas időszak volt. Én is egyike voltam annak az "1:10"-nek, akikről a UB40 énekelt, és a munkahely hiánya miatt kudarcot vallottam. Tapasztalat nélkül nem kaptam munkát, én pedig munka nélkül nem szerezhettem tapasztalatot. Egy körforgásban ragadtam. A szüleim nagyon támogattak, és apa mindent megtett, hogy bemutasson valakinek, aki talán tudott volna munkát adni nekem... de nem vezetett sehová. Rebecca akkoriban óriási támogatást jelentett, és soha nem fogom elfelejteni őt. Ő volt a biztos támaszom, amikor a legnagyobb szükségem volt rá, egy szikla, amelyhez lehorgonyozhattam az iskola elhagyása utáni iránytalan hónapokban.

Szeptemberben hallottam, hogy a Marks & Spencer karácsonyi munkatársakat keres, ezért elvállaltam náluk egy állást. Hihetetlenül lenyűgözött, hogy mennyire szervezett volt minden, és hihetetlenül hálás voltam a munkáért. A polcok pakolásától kezdve a pénztárgépeknél való munkán át a vásárlók táskáinak pakolásáig mindent én csináltam - csak egy voltam a fiatal srácok közül az üzletben. Egy karácsony előtti szombat délután a pénztárnál voltam. Általában csak egy órát voltunk a pénztárnál, de olyan nagy volt a forgalom, hogy egész délután ott voltam. Akkoriban még Green Shield-bélyegekkal is foglalkoztunk (a hűségkártyák 1970-es évekbeli megfelelője), úgyhogy a pénztárgépeket kopogtattam, élelmiszereket pakoltam és a Green Shield-levonásokat dolgoztam ki. Az agyam egyik fele örült módon számolgatott, míg a másik fele semmit sem csinált. Az a három és fél óra, amikor csak az agyam egyik felét használtam, míg a másik fele tétlenül feküdt, nagyon kiegyensúlyozatlan volt. Végül a felügyelő felmentett. Gyakorlatilag megtántorodtam a pénztártól, és jó fél órába, valamint egy csésze teába és egy szelet süteménybe telt, mire kezdtem magam rendbe jönni.

Munkásságom kezdete 1981 januárjától 1986 júniusáig

TA Marks & Spencer munkája karácsony után ért véget, ami azt jelentette, hogy 1981 januárjában munkanélküli lettem. Aztán váratlanul felhívott egy Hillary Kenneth nevű kedves hölgy, akivel együtt dolgoztam az M&S-nél, a férjem. Peter Kenneth hívott, és elmondta, hogy egy német borászati cégnek, a Niederthaler Hofnak dolgozik, és megkért, hogy csatlakozzam hozzájuk, mint értékesítő. Mindig is eladóként akartam dolgozni, nem másért, mint mert apám is ezzel foglalkozott. Azt mondtam, hogy jó, de semmit sem tudok a borokról. Peter azt mondtá, hogy menjek el egy colchesteri szállodába, ahol találkozom az értékesítési vezetőjével. Egy 16 éves Miniben ültem, és először vezettem az északi körgyűrűn, London közepén keresztül. Teljesen meg voltam rémülve. A szállodában találkoztam Trevor Hill-lel, elmondtam neki, hogy 19 éves vagyok, és semmit sem tudok a borokról vagy bármi másról. Felajánlott egy jutalékos értékesítési állást, évi 1000 font autópótlékkal, ami azt jelentette, hogy az alábbi cégnél helyezkedtem el a vállalatnál, de nem fizetésért.

Trevor egy halom kék papírlapot adott nekem, amelyen mindazok adatai szerepeltek, akik karácsony előtt bort vásároltak. Beültetett egy szobába, ahol volt egy telefon, és azt mondtá, hogy az újévi kiadás keretében adjak el borokat ezeknek az embereknek. Ránéztem az árlistára, és fogalmam sem volt, hol kezdjem, míg végül azt mondtá: "Fel kell hívnod ezeket az embereket, Peter".

"Nem tudom, mit mondjak - mondtam. "Még csak nem is láttam az üvegeket. Nem tudom, milyen az ízük. Soha nem is telefonáltam még üzleti ügyben."

Adott egy forgatókönyvet, és az árlistára felírta, hogy melyik bor milyen, és hogy fehér, vörös, édes, nehéz, száraz és így tovább. "Nem megyek el, amíg

nem kezded el csöngetni az embereket" - mondta Trevor.

Csak ültem ott, és néztem a telefont, rémülten, és nem akartam senkit sem felzaklatni. Trevor felhívott néhányat, hogy megmutassa, hogyan kell csinálni, aztán megpróbáltam magam is, és valóban sikerült eladnom néhány bort.

Miután befejeztük ezt a távértékesítési kampányt, és volt egy szabad hétvégém, el kellett mennem az észak-londoni irodába, ahol kaptam egy doboz ügyfélkártyát, mivel az én területem Oxfordshire volt, és azt mondták, hogy kezdjek el időpontokat egyeztetni az emberekhez. Néhány mintapalackot is be kellett szereznem a diszpécseről, ami egy Finchley-i hely volt, egyenesen Dickensből. Kaptam 100 üveg bort kóstolásra, és azt mondták, hogy készítsek néhány jegyzetet, mielőtt továbbadom őket a potenciális ügyfeleknek. Nem hittem el, hogy csak úgy odaadtak nekem egy autónyi bort. Soha nem láttam még ennyit.

Az első találkozóm Oxfordban volt. Megtaláltam a házat, és a férfi vett egy kis bort. Sikerült!

Az első évben néhány hónapig úton voltam, és állandóan rettegettem, hogy kirúgnak. Márciusban egy hónapot töltöttem a londoni Earl's Courtban megrendezett Ideal Home kiállításon egy standon. Az volt a feladatom, hogy felkapjam az embereket a padlóról, hogy kóstolják és vásárolják meg a bort, de ez kemény munka volt, és újra és újra visszaléptek. Lehetséges volt, hogy egy egész napot úgy töltöttem ott, hogy semmit sem adtam el, amit az értékesítés világában "üres napnak" neveznek. Mindazonáltal megtanultam, hogyan kell eladni. Az első évemet kirúgás nélkül vészeltem át, ami meglepetés volt számomra.

1981 júliusában Károly herceg és Lady Diana Spencer királyi esküvője bejárta az országot. Vitathatatlanul ez volt a legnagyobb dolog a VE Day vagy az 1953-as koronázás óta, és úgy döntöttem, hogy részese akarok lenni. Az esküvő előtti este hatalmas tűzijátékot és klasszikus zenei koncertet rendeztek a Hyde Parkban, így Rebecca és én Dél-Anglia nagy részével együtt oda indultunk. A több százezer ember között olyan nagy volt a zaj, hogy nem hallottuk a klasszikus zenét, de a tűzijáték látványos volt.

Ezután megpróbáltunk a Hyde Parkból a Mallba menni, hogy találjunk egy helyet, ahol másnap megnézhetjük az esküvőt. A Hyde Park sarok körül menni 500 000 emberrel az utcán szinte lehetetlen volt, és nevetséges tömörüléssé alakult, olyan szorossá, hogy a tömeg egyetlen organizmusként mozgott. Az ember felemelte a lábát, és magával ragadt, és mivel Rebecca aprócska volt, mindössze 1,80 méter 11, az orrát a mellkasomhoz szorították, és alig kapott levegőt. Végül eljutottunk egy sorompóig, ahol ha át tudtunk jutni rajta,

megvárhattuk, amíg a tömeg utat tör magának.

Valahogy sikerült lejutnunk a Piccadillyn a Mall-ig, de a tömeg ekkor már 12-en voltak. Ennek ellenére szép este volt, és mindenki ott aludt, ahol helyet talált. Nekünk elől kellett lennünk, különben Rebecca egyáltalán nem látott volna semmit, és semmi értelme nem lett volna ott lenni. Körbejártuk az Admiralty Archot, az emberek helyenként 15-en voltak. Volt egy rés a kordonon, amely egy sikátorba vezetett, ahol jobbra tőlem néhány kuka állt, és mivel úgy gondoltam, hogy a rés reggelre bezárul, úgy gondoltam, ha besurranunk, akkor az első sorba kerülhetünk. Bebarangoltunk, és már ott volt néhány East End-i család, és otthon éreztük magunkat. Letelepedtünk éjszakára, és első - és remélem, egyetlen - alkalommal aludtam London városának utcáin. Hideg volt és kényelmetlen - soha többé!

Az egész este folyamán az emberek énekeltek, és a hangulat mesés volt. Amikor feljött a nap, a nemzeti optimizmus rendkívüli érzése volt tapasztalható, és a britség érzése hatalmas volt. Mindenütt Union Jackek voltak, és olyan dalokat énekelt a tömeg, mint a *Roll Out the Barrel*. Hamarosan rendőrök és katonák kezdtek érkezni, és a hangulat lassan fokozódott. A rés nyitva maradt, és reggel 8 óra körül egy nagyon elegánsan öltözött nő érkezett a gyermekével, és megpróbált helyet foglalni. Az East End-i családok nem örültek neki, mondván: "Nem, rohadtul nem fogsz. Egész éjjel itt voltunk. Hátra is mehetsz." Nem sokkal ezután a hadsereg valóban elhúzta a kordonokat, és mi elől és középen voltunk, Rebecca előttem, így tökéletes kilátás nyílt rá.

Rengeteg képet készítettünk a hintókról és a lovakról, valamint az elhaladó Károlyról és Dianáról. Ez a napok napja volt, egy különleges nap, és ott lenni valami egészen más volt - az ember belülről érezte. Varázslatos volt, ami azt jelentette, hogy ami a királyi pár számára következett, még szomorúbb volt.

Egy idő után úgy döntöttem, hogy a régi Minim nem alkalmas erre a feladatra, és vettem egy használt Ford Fiestát Peter Kenneth szomszédjától. Egy forró augusztusi ünnepnapon Rebeccával elmentünk az akkori Windsor Safari Parkba (ma Legoland). Az oroszlánok ketrecében az újonnan vásárolt Fiestám a megfelelő pillanatban látványosan felrobbantotta a motort - gőz ömlött ki belőle - , aminek következtében az autót ki kellett vontatni a látogatók és a személyzet (és az oroszlánok) szeme láttára, akik minket néztek és röhögtek rajtunk.

Rebecca és én is nagyon felnőttek voltunk, musicalekre és koncertekre jártunk, és komikusokat néztünk. A maidenheadi mozi egy ragacsos padlójú bolhapadló volt, ezért Rebeccával egy jobb moziba jártunk Henleyben. A henley-i mozi régimódi volt, mint egy színház, és még bárja is volt. Két filmet vetítettek, a főműsor előtt fél órával egy rövidfilmet. Megérkezéskor

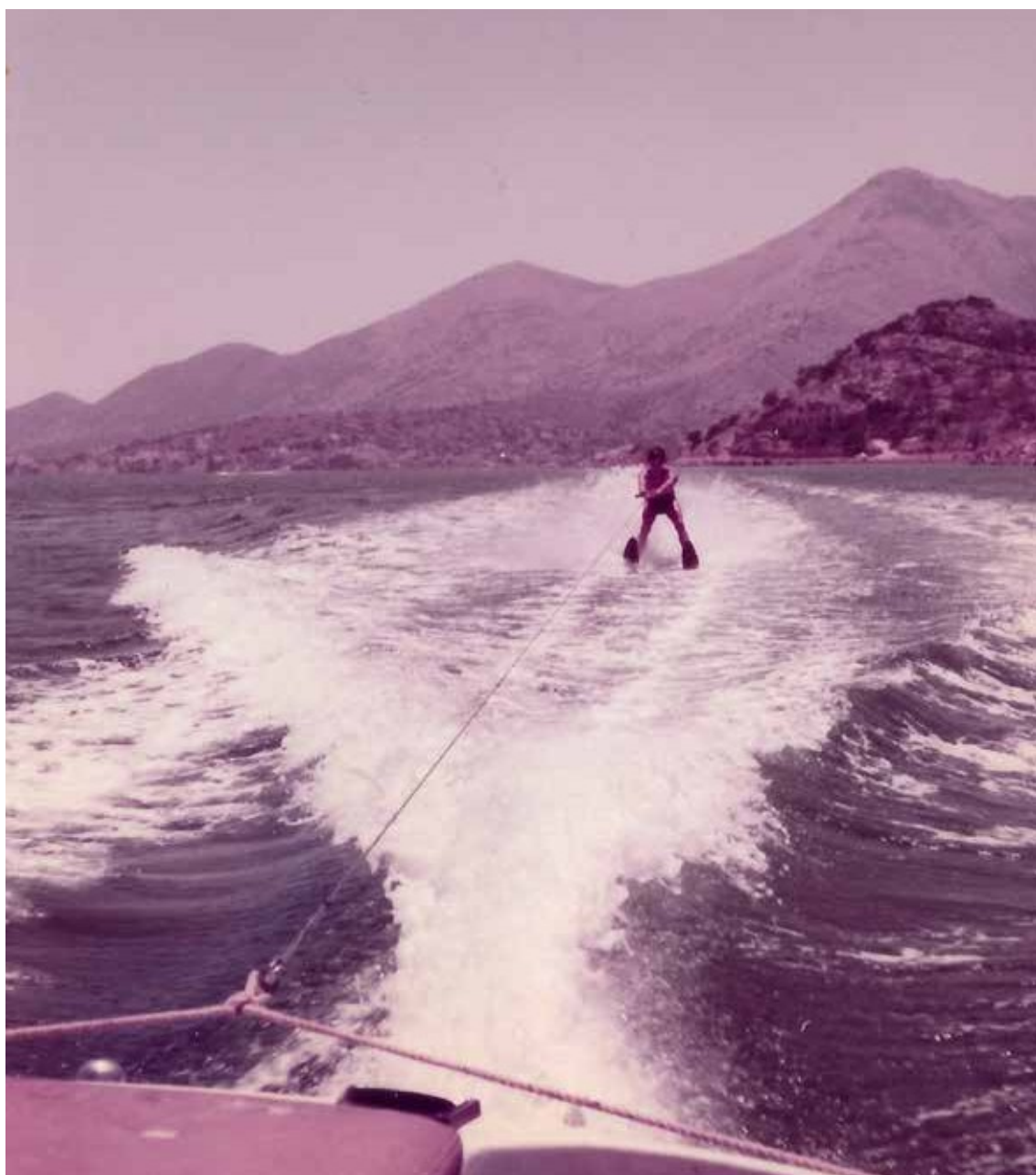
igyon egy italt, és rendeljen egyet a szünetre is, hogy a G&T várjon Önre. Az egész nagyon felnőttesnek tűnt.

Rebecca és én 1982-ben Cornwallban és Walesben, valamint Krétán nyaraltunk. Akkoriban már népszerű hely volt, de én még sosem jártam ilyen egzotikus helyen. Volt egy kis villánk Aghios Nikolaos közelében, ami tökéletes volt, és béreltünk egy mopedet a túrázáshoz. Az idő egy részében a tengerparton henyéltünk, de sok városnézés is volt.

Krétán, 1982

Egy nap egy poros városban, Eloundában kötöttünk ki. Észrevettem egy táblát a dokknál, amely hajókirándulást kínált Spinalongába, amely egy régi lepratelep volt. Rebecca nem akart egy teljesen elhagyatott szigetre menni, de én igen. Nagyon tetszett, mert a *Papillon* című filmből az Ördögszigetre emlékeztetett. Visszafelé a kapitány "vízisíleckéket" ajánlott nekünk, ami nem állt másból, mint hogy "Tessék. Kidoblak egy pár síléccel. Csak a hegyeket tartsátok ki a vízből". Első alkalommal felálltam. Erre nem számított, és őszintén szólva én sem, és addig vitt egy nagy kört, amíg látványosan el nem estem egy tengervízfelhőben. Adott egy második esélyt, mélyvízi indítással. Ezúttal is kibírtam néhány kört - körbe-körbe mentünk, mielőtt hasonlóan ízléstelen véget ért volna.

Vízisí Krétán, 1982

Rebecca és én meglátogattuk a minószi palotákat Knósszoszban és Phaestosban, és emlékszem, hogy az egész utazás mesés volt, de olyan hőséggel, hogy árnyékból árnyékba kellett futnunk.

Bár most már Rebeccával töltöttem a szabadságomat, soha nem hagytam magamra a barátaimat - Dave-et, Andy-t és Giles Normant. Giles és én 1979-ben találkoztunk, ő Ali barátja volt, aki Rebecca iskolai barátja volt. Giles és Ali, Rebecca és én végül 1984-ben elmentünk Tenerifére nyaralni, ahol az északi parton laktunk egy lakásban, amelyet egy barátunk adott kölcsön nekünk. Abban az időben a déli part elhagyatott volt, és Los Gigantes lett a kedvenc helyünk. Rebecca és Ali már régen elmentek, de mi fiúk még mindig haverok vagyunk, és Giles most a feleségével és a családjával Londonban él.

Horgászat egy barátommal

Apám egyik barátja, George Devlin vezetett be a horgászatba, aki a család nagy barátja is lett. George kedves, csodálatos ember volt, aki az út mentén lakott a feleségével, Dorisszal, és olyan volt, mintha sokunknak, gyerekeknek a nagybátyja lett volna. Én csak George-nak hívtam. Ő és apa lazac- és pisztránghorgászni jártak, és George mesteri horgász volt, pisztrángot fogott a helyi krétapatakokban és Skóciában lazacot. Egyszer egy skót horgásztúráról hazafelé jövet megállt nálunk, hogy megmutassa apának munkája gyümölcsét. Olyan lazacot vitt be, amely legalább három láb hosszú lehetett, és szinte túl nagy volt ahhoz, hogy megfogja, és azt mondta: "Ezt nézd meg, Hugh, ez a Speyből való." Apa nem tudta, mit csinál.

Később, az 1980-as évek elején George elvitt engem a Kennet folyónál, Hungerfordnál, Newbury közelében műlegyes horgászatra.

Léghorgászat, 1983

Néhányszor augusztusban mentünk, ami az évnek egy borzalmas időszaka a műlegyes horgászatra, mert általában túl meleg van, túl napsütéses, és a halak álmosak, mivel a víz meleg. Nem tudtam megkülönböztetni a bot egyik végét a másiktól, és csak a mögöttem lévő fákat és a fületem fogtam, de ahogy George pörgette azokat a legyeket, az egy csoda volt. Nem tudom, hogyan lehet egy szomorúfűz alatt hordót dobni egy barna vagy szivárványos pisztráng orrára, de George-nak sikerült, újra és újra. Egy alkalommal, a város központjában, a Hungerford hídnál fogott egy pisztrángot, amely kiugrott a vízből, és közben körbe-körbe pörgött. George átnyújtotta nekem a botot, mondván: "Érezd, milyen érzés, amikor egy hal van a boton". A vadállattal való kapcsolat érzése különleges volt, és fantasztikus volt nézni, ahogy George a zsinóron kezelte.

Pompás, boldog, gyönyörű napokat töltöttünk, nagyon keveset fogtunk, miközben beszélgettünk és élveztük egymás társaságát. Kincsként őrzöm azoknak a napoknak az emlékét. George csodálatos ember volt, és nagyon jól megismertük egymást, és barátok maradtunk egészen 1986-ban bekövetkezett haláláig.

A 21. születésnap bulim

1982 decemberében lenne a 21. születésnapom. Abban az évben anyával úgy döntöttünk, hogy a családuk életében csak egyszer fogunk egy nagy bulit rendezni. Az egyik borvásárlóm a Chilternsben lakott, Henley-upon-Thames közelében. Volt egy gyönyörű kastélya, és mellette egy hatalmas középkori pajta, amelyet rendezvényekre adott ki. Augusztusban elmentem hozzá egy megtekintésre, és hihetetlen volt, a csempék körülbelül hat vagy nyolc láb magasan a föld fölé értek, és hatalmas ajtók voltak, amelyek egykoron azért nyíltak, hogy a szekerek és a lovak ki-be járhassanak. A tető meredek és magas volt, mint egy boszorkánysapka. Belül a mennyezeten elképesztő gerendák húzódtak fel, körülbelül 30 vagy 40 láb magasra. Azonnal beleszerettem az istállóba, és azt mondtam: "Rendben, ezt fogom kapni a születésnapomra". Nem vettem figyelembe, hogy augusztusban néztem meg a pajtát, és a születésnapom természetesen decemberben volt.

A tervezés beindult, és meghívtunk körülbelül 150 barátomat és családtagomat, unokatestvéreimet, nagymamáimat és mostohanagymamáimat, mindenkit, akit ismertem, és még néhány embert. A pajtában volt egy hatalmas, működő kandalló, amelybe majdnem egy egész fa is belefért. A naphoz közeledve anyu vetett egy pillantást a pajtára, és azt mondta: "Pete, ott nem lesz túl meleg, még akkor sem, ha a kandalló működik". A mulatság estéjén két tízméteres fahasábot tettünk a tűzre, de még ez sem csökkentette a hőmérsékletet. Volt két hatalmas fűvóka is, amelyek úgy néztek ki, mint a sugárhajtóművek, hosszú csövekkel, amelyek hátulján propánpalackok voltak. A fűtőtestek már órákkal a buli előtt elkezdtek fűjni, de csípős, száraz éjszaka volt, és az első egy-két órában még mindig be volt kapcsolva a kabát. A barátom, Dave Clare csinálta a diszkót, "Bálna diszkó", ahogy ő nevezte magát, és a zenével melegítette fel a hangulatot az érkező embereknek. Ahogy a buli elkezdett beindulni, egy *huss*, és *bumm*, az összes áram kialudt a pajtában, így a tűzön kívül nem maradt más fény, és a pajtában sehol sem volt áram. Az első gondolatom az volt, hogy ne most!

A szerencse úgy hozta, hogy Dave a helyi áramszolgáltató mérnöke volt, így hátrafelé indultunk, hogy megnézzük, meg tudjuk-e találni a problémát. A biztosítószekrény keresése közben érdekes jeleket találtunk, amelyek arra utaltak, hogy a pajta egykor hadifogolytábor volt a háború alatt (a pletykák szerint Rudolf Hess is ott volt egy rövid ideig). A történelem azonban a jelenlegi helyzetben nem sokat segített nekünk. Dave hamarosan megtalálta a biztosítószekrényt, és amikor kinyitotta, kijelentette, hogy abszolút patkányfészek, a vezetékek szanaszét heverték, az ősi csatlakozók elhajlottak és tele voltak pókhálókcal. "Kizárt, hogy meg tudjuk javítani ezt a szarkupacot" - jelentette ki Dave, és egy éles rúgást adott a doboznak, amire szikraesőben a

pajta újra életre kelt. Visszaállt az áram, mondtunk egy kis imát, és a buli folytatódott.

Emlékezetes este volt. Anya egy lövészpatrontáska alakú tortát szervezett, mivel érdeklődtem a lövészet iránt. Nagyon jól éreztük magunkat sok fantasztikus emberrel. Mint említettem, hideg, csípős éjszaka volt, és szerencsére száraz.

Nem így másnap, amikor visszamentünk takarítani. Az eső zuhogott, a pajta mindenhol beázott, és a szomszédos rögbi pálya, amely a parkolónak szolgált, bokáig állt a sárban. Sok szempontból szerencsésnek éreztem magam. Ez volt életem egyetlen nagy bulija, és nagyon örülök, hogy megcsináltam.

A szakma fortélyainak elsajátítása

Az 1983-as év volt az is, amikor igazán elkezdtem építeni a borkereskedői karrieremet. Kerestem - de nem annyit, mint a társaim. Keményen dolgoztam, és 1983-ban a dolgok kezdtek kifizetődni. Egyre jobban éreztem magam, és egyre jobb értékesítő lettem, olyannyira, hogy kiválasztottak a Boat Show tudósítójának, egy olyan munkára, amelyet csak a legjobb értékesítők kaptak meg. Az értékesítés hirtelen könnyűnek tűnt. Megcsináltam az első nagy eladásomat, elmentem sétálni, visszamentem a standhoz, újabb nagy eladást csináltam, és így ment ez egész héten. Többet adtam el, mint bárki más. Ugyanezt tettem a Highland Show-n is, és onnantól kezdve úgy tűnt, minden héten jöttek az eladások. A vállalat évente megrendezett egy versenyt, az Arany Oroszlánt, hogy megnevezzék Európa legjobb értékesítőjét. Az év közepére a lista élére kerültem, és az év hátralévő részét azzal töltöttem, hogy biztosítsam, hogy ott is maradok. Bob Alex, aki úgy nézett ki, mint Tom Selleck egy túcsíkos öltönyben, nagyon versengett, és eltökélten próbált letaszítani a helyemről, de én kitartottam, és mérhetetlenül büszke voltam rá. A következő évben előléptettek junior menedzserré.

Európa legjobb üzletkötőjének bemutatása, 1983

Elkezdtem azon gondolkodni, hogy itt az ideje, hogy megállapodjak. Akkoriban minden társam megházasodott és házat vett, és abban a pillanatban éreztem a késztetést, hogy saját házat vegyek. Üzletkötőként sokat utaztam, és Wallingfordban járva megláttam egy régi malmot, amelyet házakká alakítottak át. Vettem egy aprócska, egy hálósobás, kezdő otthont, és amikor az építők megkérdezték, milyen színű fürdőszobai szerelvényeket szeretnék, szégyenszemre azt mondtam, hogy avokádó színű. Mentségemre szóljon, hogy még csak 22 éves voltam, és 1983 volt!

Az első házam Wallingfordban

A letelepedés nem jelentette a kalandok feladását. Abban az évben egy yorkshire-i nyaraláson élveztem a The Wolds, a North York Moors és a Castle Howard felfedezését. Mindig is szerettem volna kipróbálni valami újat, ezért Sutton Bank repülőteréről felszálltam egy sárkányrepülő típusú mikrorepülőgépre. Lassan és zajosan felrepültünk 1000 méteres magasságba, majd a pilóta leállította a motort, hogy a csodálatos, majdnem hangtalan siklás során csodálatos kilátás táruljon elénk.

Még mindig szerettem motorozni, és volt egy Yamaha YZ250-esem a felnőtt motokrosszversenyekre, egy rendes motor a versenyzéshez. Rupert és én néhány évig osztoztunk rajta, különböző osztályokban versenyeztünk, és remek szórakozás volt. Rupert mindig elől volt a versenyeken, míg én mindig a hátsó sorban, de semmi sem volt ahhoz fogható, amikor a motor elindult. A dolgok egy kicsit elfajultak közöttünk, amikor megosztottuk a motorversenyzést, ahogy azt el tudod képzelni ...

Motocross versenyzés, 1984

Motocross versenyzés, 1984

Motocross versenyzés, 1984

1984-ben megvettem Rupert részesedését a motorból. A kerékpárversenyzés csúcspontja az volt, amikor 1984 nyarán egy Leatherhead-i klubversenyen megnyertem a holeshotot - az első kanyarban az élre álltam -. Harmincöt motor állt rajthoz, és az első kanyarig tartó verseny volt. Általában hátul voltam, és az esélye az volt, hogy ha egy bukik, mind buknak. Azon a napon sikerült a holeshot, amikor leengedtem a kuplungot, és *bumm*, már mentem is. Hirtelen rájöttem, hogy elől vagyok, repülök és üvöltök az első kanyarig. Az agyam lefagyott. Minden túl gyors volt, túl közel volt, és a pálya körüli kötél ketté akart vágni. Arra gondoltam, hogy nem tudom lelassítani a motort. A motor sokkal jobb volt nálam, és valahogy sikerült bedobnom a kanyarba, és két kanyarig megtartottam az előnyöm, de aztán a következő egyenesben három srác megelőzött. A motornak motorfelújításra volt szüksége a verseny után, így mivel nem volt időm és pénzem a további versenyzésre, megjavíttattam, eladtam, és a motorozásnak és a versenyzésnek vége lett.

Vezetni tanulni - rendesen

Ehelyett úgy gondoltam, talán itt az ideje, hogy megtanuljak rendesen vezetni. Az első autóim a lepukkant Mini és 1981-ben a Ford Fiesta voltak. Ezek után jött

egy Mini

Metro, amelyet egy meglehetősen sportos Escort Harrier követ. Munka után Maidenheadben találkoztam Rebeccával, és hazavittem, és egy nap, amikor vártam rá, véletlenül éppen a *Punch* magazint lapozgattam. Volt egy cikk a nagyteljesítményű vezetésről, és úgy hangzott, mint valami, amit élveznék, úgyhogy elolvastam néhány részletet. Néhány hónappal később Wimbledonban találtam magam a BSM székhelyén, hogy elkezdjem a nagyteljesítményű tanfolyamot.

A parkolóban egy Triumph TR8 V8 kabrió állt, a másodpilóta pedig John Lyon, az akkori nagy teljesítményű vezetési oktató volt. A BSM az 1960-as évek közepén indította el a HPC-t a rendőrautós vezetés civil változataként, mivel az autók egyre gyorsabbak lettek, de az oktatás nem tartott lépést a változásokkal. John Lyon a Hendon Police School oktatója volt, és most arra tanította az embereket, hogyan kell biztonságosan, diszkréten és gyorsan vezetni a gyors autókat.

John mutatta be nekem a TR8-at. Megmutatta, hogyan kell vezetni az autót, és néhányszor körbevezetett a háztömb körül. Ezután cseréltem vele, és elindultunk. Tíz perc múlva szólt, hogy álljak félre, majd darabokra szedte a vezetésemet. Semmi sem volt rendben. "Peter, nem ülsz egyenesen, rosszul fékezel, rosszul használod a kuplungot, a sebességválasztásod borzalmas és a megfigyelésed nem létezik". Egyszóval, minden rohadtul szörnyű volt. Brutális volt, de én nem roskadtam bele a kritikába, hiszen tanulni voltam ott, ezért egyszerűen megkérdeztem: "Rendben, hol kezdjük?".

Egy év alatt több félnapos hajtásokkal kezdtük. Folyamatosan tanultam. Az egyik ilyen vezetésen elmentünk a silverstone-i versenypályára, ahol John egyik barátja egy Le Mans-i D-Type Jaguart tesztelt. Johnnak felajánlották, hogy vezessen, és számomra elképesztő volt nézni, ahogy elrobogott mellette ezzel a gyönyörű autóval, miközben a motor hangja visszhangzott az üres lelátókon.

John tovább dolgozott a vezetésemén, és azt mondta nekem, hogy "megpróbál egy öreg fejet fiatal vállakra helyezni". Végül elég jónak ítélt ahhoz, hogy a következő szintre lépjek, és 1983-ban két nagyon hosszú nap alatt elvégeztem a teljes HPC-tanfolyamot, hatalmas mennyiségű vezetéssel. Johnnal bejártuk egész Dél-Angliát, Londontól Lincolnig és Norfolkig. A Cadwell Park versenypályán John bemutatta, milyen keményen tud menni az autó, és hogyan kell megfelelően kezelni azt sebességnél. Ragyogó oktató volt. Ezután John vezetésével a volán mögé ülhettem, miközben a kanyargós aszfalton száguldoztunk - izgalmas volt így életre kelteni egy sportautót. Átmentem a tanfolyamon, és John volt az, aki igazán lángra lobbantotta bennem a helyes vezetés és az autóból a lehető legtöbbet kihozni. 1985-ben elvégeztem a HPC Silver Award Night Drive-ot, és a

következő éveket is.

a nagyon eltérő Institute of Advanced Motoring teszt letételéhez. Nagy örömömre sok évvel később végül sikeresen letettem a HPC Gold Awardot.

A HPC-ben tanult összpontosítás, pontosság és következetesség átragadt az életemre, és a dolgok kezdtek javulni.

Egy 1983-as HPC-rendezvényre a nyugat-sussexi Goodwood versenypályát bérelték ki egy klubnapra. Giles barátom és én úgy döntöttünk, hogy bérelünk egy VW Golf GTI-t egy hétvégére, hogy körbe-körbe száguldozzunk a versenypályán és a vidéki utakon. Miután Londonban átvettük az autót, és megjegyeztük, hogy a biztosítás szerint "nem versenypályán való használatra", elindultunk, hogy pontosan ezt tegyük ...

Goodwood akkoriban még egyszerű volt, nem az az elegáns célpont, ami ma. Tettünk néhány kört magunk és elmentünk más tagokkal. Sajnos az eső elkezdett szakadni, ami megnehezítette a pálya körülményeit. Giles és én a Golfban ültünk, én pedig nagyon gyorsan vezettem - túl gyorsan, mint kiderült. A rajt/cél egyenes végén van egy hosszú, kétszeres jobbos kanyar, középen egy bukkanóval, a Madgwick nevű kanyar. Itt voltunk, nagyon vizes felületen, és 90mph/145kph sebességgel repültünk be ebbe a kanyarba. Félúton a bukkanó elkapott, és az autó nagyon gyorsan megpördült. Háromszor megpördült az egyik irányba, kétszer a másikba. A kormánykerék végig körbe-körbe csapkodott, a gumik sikoltoztak, miközben zöld/fekete, zöld/fekete, zöld/fekete lett a szemem előtt a fű és az aszfalt látványa. Felkészültem az ütközésre, és arra, hogy nagy valószínűséggel hatalmas számlák várnak rám, amiért összetörtem egy drága, nem biztosított autót. Csodával határos módon a pályán álltunk meg, miután nem ütköztünk semmivel, és nem sérültünk meg. Fúúú! Visszacsorogtunk a boxba, és kiszálltunk az autóból. A makulátlan fekete autót teljesen beborította a fűnyesedék, de ennyi volt a baj! Mindenki hallotta a szökésünket, és kíméletlenül rángattak érte. Ezután senki nem engedte, hogy az ő autójukat vezessem - vajon miért? Majdnem sikerült, de szerencsém volt, hogy nem ütöttem el semmit.

Tovább lépés a borszakmából

1984-ben előléptettek a borászati cégnél a "terepmenedzser", vagy "terepegér", ahogy az értékesítő srácok nevezték, magas rangra, és egy Vera nevű értékesítő nő dolgozott nekem. Halvány fogalmam sem volt arról, hogy mit csináljak. Nem volt vezetői képzettségem, és 23 évesen magam is alig tudtam, merre van a felfelé. Vera megtette a magáét, de a fantasztikus 1983-as év után az 1984-es év egyfajta csalódás volt. Úgy éreztem, hogy ideje tovább lépni. Apa egyik barátja a számítástechnikai iparban dolgozott.

Kezdttem belátni, hogy ez a helyes út. Elkezdtem körülnézni, hogy megpróbáljak bekerülni az üzletbe.

1984 közepén-végén már más munkát kerestem. A borkereskedelmi munkám csak jutalékos volt, így mindig a következő eladásról szólt. Minden hónapban aggódtam a jelzáloghitel törlesztése miatt, amit mindig sikerült teljesítenem, de nem akartam így tovább élni. Ideje volt továbblépni.

MABX rendszerek

1984 nyarának végén Rebecca és én néhány barátommal Tenerifére mentünk nyaralni - egy nagyon érdekes helyre. Szó szerint csúcspont volt, amikor a Teide-hegy legfelső szikláján álltunk. A maga 3715 méterével ez a hegy a legmagasabb pont a tengerszint felett az Atlanti-óceánban található összes sziget közül. Már a megfordulás is a leghihetlenebb 360 fokos kilátást nyújtotta az egész szigetre.

Munkahelyi szempontból úgy éreztem, hogy a számítástechnikai iparban a helyem, de nem rendelkezttem semmilyen tapasztalattal. 1984 szeptemberében állást kaptam a MABX Systems nevű induló számítógépes cégnél. Ez fizetéseszkökcscskentést jelentett, de jutalék helyett rendes fizetést kaptam. Sajnos a MABX Systems olyan szoftvereket árult, amelyeket nem írtak meg megfelelően, és nem működtek, és a főnököm rengeteget tanított nekem arról, hogy *nem szabad* egy kisvállalkozást vezetni.

A Rebeccával való kapcsolatom, amely valaha olyan szoros és szeretetteljes volt, szintén, fájdalmasan és szomorúan, a végét járta. Amikor 1984 októberében elérkezett a "házasodjunk vagy szakítsunk" ponthoz, akkor szakítottunk. Hat együtt töltött év után ez mindkettőnk számára nehéz időszak volt.

Ahogy teltek a hónapok, igyekeztem elfoglalni magam, elmentem Polperróba Dave-vel és Andyvel, találkoztam más régi barátokkal, szereztem néhány új barátot, és 1985 elején Andorrában síelni mentem.

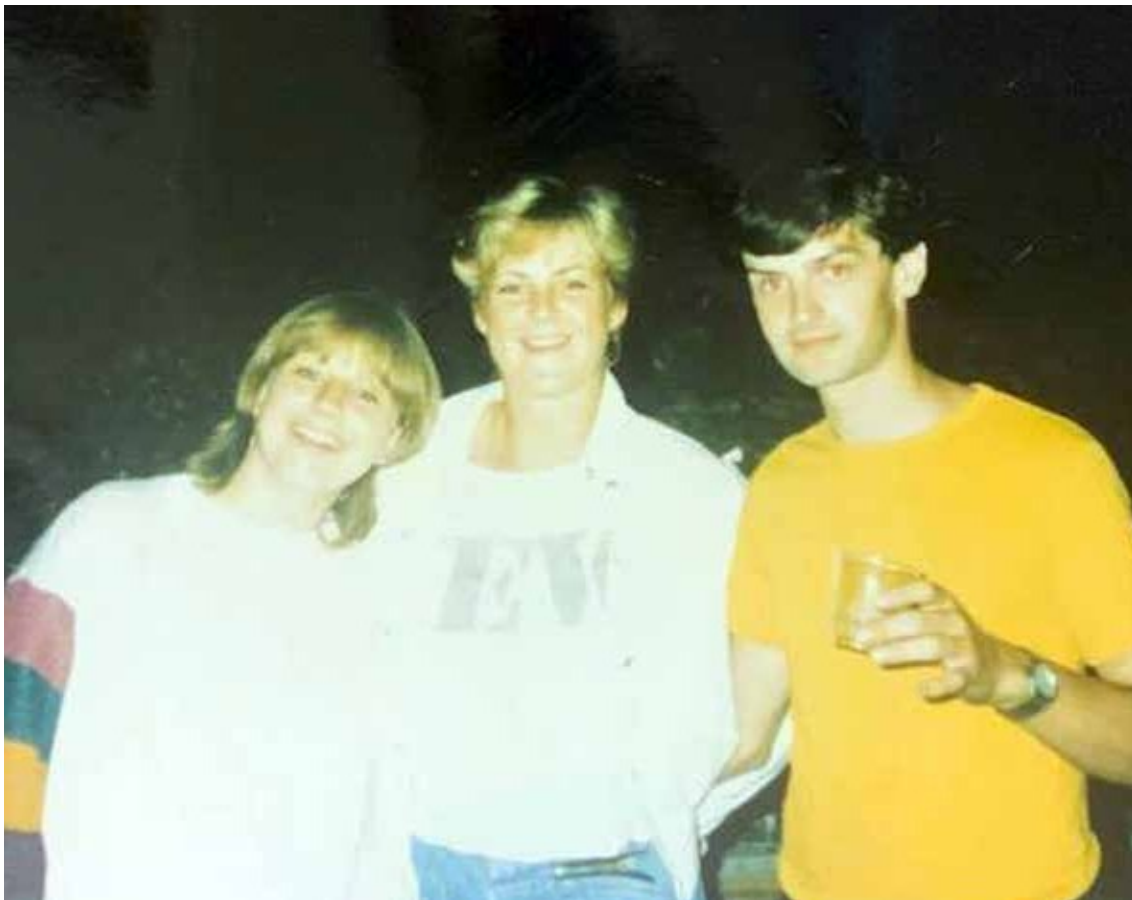
Miközben én próbáltam beindítani a karrieremet, apa a nyugdíjba vonulást fontolgatta, a szüleim pedig egyre komolyabban fontolgatták, hogy elköltöznék délről. Apa 56 éves volt, és 60 évesen akart nyugdíjba menni. Már egy ideje beszéltek arról, hogy északra költöznék, és 1985 elején vettek egy házat a lancashire-i Wenningtonban, ami azt jelentette, hogy nekem a wallingfordi házamba kellett költöznöm, és fokozatosan, 1985 tavasza folyamán Maidenheadből Wallingfordba költöztem. A szülővárosunk elhagyása mindannyiunk számára kissé nyugtalanító időszak volt.

Rupert akkoriban 20 éves volt, és mindenfelé ugrált. Rupert egyik barátjának apjának volt egy villája Dubaiban, egy másik pedig Spanyolországban. Rupert és a haverja a kettő között éltek, és nagyon jól érezték magukat.

A Wallingfordba költözés eközben nem volt ideális. Maidenheadben dolgoztam, és egyáltalán nem ismertem senkit a faluban, ezért anya azt javasolta, hogy csatlakozzak a helyi Fiatal Gazdák Klubjához. Gondoltam, megpróbálom - elvégre a családom mindkét ágán volt némi mezőgazdasági múltam. 1985 elején csatlakoztam a Henley Young Farmers' Clubhoz, és mint kiderült, anya javaslata nagyon jó volt. Carol, a klub elnöke és mindenki más is azonnal szívesen látott. A Fiatal Gazdák mindenféle vidéki háttérrel rendelkeznek, és mint megtudtam, nagyon társaságkedvelőek. A vezetéknevem, Henry, hatalmas szórakozás forrásának bizonyult, és ez hozta létre a "Hooray" becenevemet. Ez onnan eredt, hogy a klub Henley-on-Thames környékén volt, az evezés hírnevének és a sok előkelő "Hooray Henry"-nek köszönhetően. Nyomtattak nekem egy pólót a "Hooray Henley" szójátékkal, ami vicces volt az 1980-as években.

A Fiatal Gazdák egy óriási szervezet. Rendszeres heti találkozókat, diszkókat és pajtatáncokat tartottunk, és számos helyi mezőgazdasági kiállításon vettünk részt, amelyek mind nagyszerű lehetőséget biztosítottak az ismerkedésre. Az egyik diszkóban észrevettem, hogy az összes fiatal srác egy nagyon látványos szőke lányt követ. Magas volt, rózsaszín szarvasbőr bokacsizmát, rózsaszín forrónadrágot és egy "Frankie Says OK" pólót viselt. Mindennek tetejébe nagy, bodorított, 1980-as évekbeli frizurája volt. Ha azt mondanám, hogy szemet gyönyörködtető volt, az még enyhe kifejezés lenne. Nem tudom pontosan miért és hogyan, de valamiért aznap este velem kötött ki, és így találkoztam Laurennel.

Lauren és én 1985 nyarán jöttünk össze. Merseyside-ből származott, határozottan nem Liverpoolból, és hivatásos lovasoktató volt a helyi lovardában. Lauren egy lakókocsiban élt, aminek egyáltalán nem örült. Furcsának éreztem, hogy fiatalabb volt, mint a bátyám ("bölcsőrablás" volt a kifejezés), de nagyon jól kijöttünk, és nagyon jól szórakoztunk együtt.

Laurrennel (középen) és egy barátnőjével, 1985

Játszhattunk egy jó kis squash-partit, és beszélgethettünk mindenről a nap alatt, és együtt mentünk a lovas vadászversenyekre, amelyeket annyira szeretett.

A lovasiskolából átment dolgozni egy gazdag helyi családhoz, akiknek egy olimpiai színvonalú háromnapos ló volt a tulajdonukban. Lauren segített gondozni ezt a lovat és több másikat, és saját lakása volt a gyönyörű kastélyban, ami sokkal jobban megfelelt neki! Gyakran meglátogattam őt ott esténként munka után. Késő este hazatérve a Chilternsre nyíló kilátás lélegzetelállító volt - ezek a tiszta éjszakák voltak az egyetlen alkalmak, amikor valaha is láttam a holdfényben színt. Olyan gyönyörű nyugalom volt.

Amikor az előző évben a Boat Show-n dolgoztam, és bort árultam, észrevettem egy standot, amely a Marlborough Action Holidays-t reklámozta, és a flottilla vitorlázás felkeltette az érdeklődésemet. Négy vagy öt 11 méteres jacht vitorlázott egzotikus helyeken, a rangidős hajónak hivatásos kapitánya volt, a többieknek pedig kiképzett kapitányuk. A vendégek a legénység voltak, akik azt tették, amit mondtak nekik, és igyekeztek nem útban lenni. Jelentkeztem és fizettem egy görögországi útra.

A vendégek először a repülőtéren találkoztak, és Zakynthosra repültek, hogy egy kététhetes Korfu körüli hajóútra induljanak. A flottillánk szigetről szigetre ugrálva ment egyik kikötőből a másikba, szóval egy tökéletes boldogságos nyaralás volt. Mesés szigeteken keresztül fordultunk, és átkeltünk a Paxos és Antipaxos közötti részen, Korfu közelében.

Vitorlázás Görögországban, 1985

Görög úszás

Amikor kikötöttünk az egyik öbölben, egy apró fehér templomot láttunk egy domb tetején, amelyet sínek és kecskék vettek körül. Felszálltunk egy buszra, és leugrottunk, hogy körülnézzünk. Megjelent egy esküvő kb. 30 autóval, és az emberek rizzsel dobálták a vőlegényt és a menyasszonyt, szóval igazi görög esküvői élmény volt. Kb. fél óra múlva mindenki visszaugrott a kocsijába és elment. Nekünk gyalog kellett visszamennünk, de szerencsére egy arra járó gazda felvett minket. Néhány nappal később kikötöttünk Korfun, és ezzel egy igazán mesés nyaralás végére értünk.

1985 végén a MABX Systemsnél a dolgok véget értek, és a vállalat megszűnt. Elvesztettem a munkámat, és gyorsan kellett egy új állás, mivel jelzáloghitelt kellett fizetnem. Feliratkoztam néhány állásközvetítő ügynökséghez, és volt néhány interjúm - az egyik a Coca-Cola francia nyelvű nyugat-afrikai értékesítésére, a másik pedig a Rapid Recall Computers High Wycombe-ban. Mindkét interjú novemberre volt kitűzve, a Coke hétfőn, a Rapid Recall pedig szerdán. A Coke aztán egy hetet késett, de a Rapid Recall a terveknek megfelelően zajlott. Ha a Coke-interjú megtörtént volna, az élet egészen másképp alakulhatott volna.

Aznap megtettem a magamét, és ott helyben felajánlották a Rapid Recallnál az állást. Azonnal aláírtam a szerződést, és megígértem, hogy minden más állást, ami az utamba kerülhet, visszautasítok. Az állás az enyém volt.

December elején kezdtem el a Rapid Recallt. Ez egy nagyon jóindulatú vállalat volt, és tárt karokkal fogadtak. Laurent és engem még a karácsonyi partira is meghívtak egy elegáns szállodába, pedig alig léptem be az ajtón. A vállalat IBM számítógépeket értékesített, és belső értékesítési vezetőként az én munkám az Egyesült Királyságban működő nagyvállalatokkal és nagy olaj- és gázfeldolgozó vállalatokkal való kapcsolattartás volt.

Őszintén szólva, kezdetben nem voltam túl jó benne. A rendszer nagyon bonyolult volt, és az első hónapokban sok hibát követtem el. Egy rövid szünet alatt újra elkezdtem síelni, és februárban néhány barátommal elmentem egy hétre az ausztriai hegyekbe. A nyaralásból felfrissülve, újult lelkesedéssel tértem vissza a munkába.

1986 tavaszára kezdtem belejönni a dolgokba, és sikerült megszereznem az osztályon keresztül az eddigi legnagyobb megrendelést: 160 000 fontot egy aberdeeni cégtől. Ez 1986-ban jelentős összeg volt (kb. 470 000 font 2024-ben). Mindenki nagyon elégedett volt, és bár nem kaptam jutalékot, rengeteg brownie pontot kaptam. Reménykedtem abban, hogy egy külsős értékesítési munkára kerülhet sor, ami kivisz az irodából.

Laurennel, 1985

Ez idő tájt Lauren úgy döntött, hogy tovább akar lépni a lovasoktatói pályáról, és munkát vállalt egy readingi pénzügyi cégnél. Hozzám költözött, és vonattal ingázott Wallingfordból. Mindig elfoglalt voltam valamivel, legyen az síelés, lövészet, utazás, squash vagy munka. Fiatalok voltunk, jól éreztük magunkat, és azt csináltunk, amit csak akartunk. Jó volt az élet.

Lauren feljött Wenningtonba, hogy találkozzon a szüleimmel, én pedig elmentem vele Birkenheadbe, hogy találkozzam az édesanyjával és a családjával. Liverpool meglátogatása lenyűgöző volt, de a város 1985-ben rossz időszakon ment keresztül, és megértettem, hogy Lauren miért hagyta el a környéket.

Egyik nap a munkahelyemen az egyik másik eladó, Andy Dimmock, úgy jött be, mint egy kétfarkú kutya. A felesége életet adott első gyermeküknek, és úgy terveztük, hogy a következő hétfő reggel pezsgővel ünnepeljük meg a munkahelyen, hogy méltóképpen megünnepeljük.

Aznap este úgy mentem haza, hogy úgy éreztem, minden rendben van a világgal. Együtt éltem egy lánnyal, akit szerettem, és a munkám is jól ment. Alig vártam a hétvégét.

1986. június 13-án, pénteken volt.

A ALATT

Survival One *1986. június* *14.*

Lauren és én egy ragyogó, napsütéses nyári napra ébredtünk. A délelőtt folyamán elvégeztük a szokásos hétvégi rendrakási munkákat a ház körül, majd egy könnyű ebéd után., úgy döntöttünk, hogy lemegyünk, és a folyó mellett töltjük a délutánt. Egy táskányi törölközővel, fürdőfelszereléssel, naptejjel és egyébekkel megpakolva kéz a kézben sétáltunk végig a wallingfordi sávokon és a hídon át a túlsó parton lévő rétre.

Úszóhely, Wallingford, 1986

Néhány folyami hajó a parton horgonyzott, a többiek pedig már a folyóban voltak. A sekély vízben játszó gyerekek vidám kiáltásai keveredtek a fagyaltos kocsik csengőhangjával és a körülöttük beszélgető csoportokkal. Megtaláltuk a helyünket, kitekertük a törölközőket, és letelepedtünk, hogy élvezzük a lusta délutánt a napsütésben.

Lauren lefeküdt, hogy napozzon, és egy idő után én is kezdtem egy kicsit unatkozni, ezért úgy döntöttem, hogy felfedezem a folyópartot. A part homokos, meredeken lejtő, iszapos szélén, körülbelül öt méterrel lejjebb vándoroltam, és a combomig érő café-au-lait színű vízbe eveztem, és mivel kora nyár volt, hűvös volt; most már értettem, miért visongtak a gyerekek a parton tovább, a hídnál. Úgy gondoltam, jó móka lesz, ha elkezdem a hideg folyóvizet a parton át a meleg napsütésben elégedetten szunyókáló Laurennel szemben. Ez jól sikerült ...

Jól van, gondoltam, ideje úszni egyet, és levetkőztem a pólómat és a farmeromat, csak a Speedo budgie smugglert hagytam meg. Mivel úgy döntöttem, hogy a legjobb módja annak, hogy a hűvös vízbe merüljek, néhány futó lépést tettem, hogy a folyópartról a vízbe ugorjak. Most is emlékszem a fű karcos, csikorgó, ruganyos érzésére a jobb lábam alatt, ahogy elkezdtem a merülést.

A folyópart, ahol az életem megváltozott

Lecsapva a vízbe, átszakítottam a felszínt, mint már számtalanszor korábban. Aztán megfordultam, hogy kirázzam a vizet a szememből; vagy inkább megpróbáltam - nem történt semmi. A karom, a lábam és a testem nem akart megmozdulni, ezért újra megpróbáltam, de még mindig semmi. Emlékszem, ahogy átnéztem a halványbarna, zavaros vízen, és arra gondoltam, hogy itt egy kis problémám van, mert arccal lefelé lévén nem kaptam levegőt - aztán éreztem, hogy a tüdőm először felemelkedik, ahogy levegőt követel. A tüdőm ekkor elkezdett pumpálni, levegő után sóvárogva. A levegő iránti vágy végül kikényszerítette a reflexet, és belélegeztem. A hideg víz olyan érzés volt, mintha egy öklöt nyomnának le a torkomon, mélyen belém, megtöltve a tüdőmet, a víz olyan érzés volt, mintha hideg levegőt lélegeznék be egy téli reggelen, majd ahogy megfulladtam - *fekete*.

Egy örökkévalóság után, az öntudatlanság távoli távlatában tudatosult bennem valami, ami fájdalomként kezdett formát ölteni, és végül égető kínok lőttek át a bal vállamon, miközben teli tüdővel hánytam ki a Temze vizét. Ez kikényszerített ébrenlétre, és azt nyögtem ki: "Fordíts meg, fáj a vállam". Megrántott és kicsavart, miközben Lauren és a többiek eszméletlenül húztak ki a folyóból.

Fura dolog a fulladás - vicces, különös, nem vicces, ha-ha. Nem volt ijesztő és nem fájt. Lauren megmentette az életemet, de a fájdalom életben tartott.

Valaki a hátamra fordított, és az ártatlan júniusi napfényben, képtelenül felültem, felnéztem, hogy arcok gyűrűjét lássam magam körül, akik mindannyian a délutáni szórakozást nézték. Egyikük, egy tizenkét év körüli kölyök, egy fagyaltot nyalogatott, miközben lazán azt mondta: "Mégbénult". Az ember soha nem akarja hallani ezeket a szavakat, és főleg nem ott, nem akkor, és főleg nem akkor, mert a taknyos kis szemétládának igaza volt.

AFTER

1986. június 14-30.

EVégül megjelent egy mentőautó. A személyzet felültetett egy gerinctartó deszkára, de nem tettek rám nyakgallért, majd a parton végigvittek, hogy a mentőautó. Odabent Lauren és én megkérdeztük a legénység tagját, hogy miért nem tettek rá nyakörvet, mire ő azt mondta: "Ó, nem lesz semmi baj, pajtás".

Az új John Radcliffe Kórházba érkezésemkor szervezett káosz vett körül. Lauren eltűnt, és körülvettek a nővérek, orvosok és röntgenesek. Elkezdtek tüvel szurkálni, hogy lássák, mit érzek, ami nagyon kevés volt, és egyáltalán nem tudtam mozogni. Aztán nagyon óvatosan megröntgeneztek, katétereket és cseppeket helyeztek be, **m i k ö z b e n** megmérték a pulzusomat, a vérnyomásomat és a hőmérsékletemet. Ez így ment tovább és tovább.

Emlékszem, hogy a kocsit egy előszobába gurították, ahol maszkos sebészek egy csoportja gyűlt körém. Valamit a fejem köré tettek, majd hallottam a fémkulcsok zörgését, amit azonnal követett a koponyám körüli nyomás - egyre szorosabbra és szorosabbra, mintha a fejemet egy szorítóban tartanák. Emlékszem, hogy a csavarok nyikorogtak, ahogy egyre erősebben szorultak a csontba, és ez apám facsavarjaira emlékeztetett. A négy csavart annyira meghúzták, hogy tényleg azt hittem, a koponyám szétrobban. Még ma is megvannak a hegek - kettő a homlokomon és kettő a tarkómon.

Megkérdeztem, hogy mi az, és azt mondták: "Eltörte a nyakát. Ez a halo trakció, hogy a nyakát rögzítve tartsa, így nem okoz több idegkárosodást a feje mozgása".

A következő dolog, amire emlékszem, hogy másnap egyedül ébredtem a kórteremben. Furcsa, valószerűtlen érzésem volt - mintha mindent látnék, ami történik, miközben úgy éreztem, hogy ez nem történhet meg velem.

Kérem, vegye figyelembe, hogy bár a következő néhány kép nem engem ábrázol, mégis jól érzékeltetik az üzenetet.

*A nyaktörés/nyaki gerincsérülés példája
(Nyaki gerinctörés-ferdülés; A Almuslim esettanulmánya a Radiopaedia.org-on;
<https://doi.org/10.53347/rID-6920>)*

*Egy példa a koponya vontatási glóriára
(A www.slideshare.net/YashavardhanYashu/03-traction-ppt honlapról)*

*Példa a halo vonóerő rögzítésére
(A <https://kylesblog2011.blogspot.com/p/photos.html> honlapról)*

A kórházban, a vonszolásban az életem a kórházi rutin szerint zajlott. Az államtól lefelé nem tudtam mozogni vagy érezni semmit.

Később megtudtam, hogy a gerincvelő tényleges elvágása a csonttörés következtében, a "gerincvelői sokkkal", a gerincvelő egyfajta zúzódásával vagy duzzanatával kombinálva, mindent leállít, beleértve a reflexeket, az emésztést, minden mozgást és érzékelést. Ez azt jelenti, hogy napokig nem fogyaszthatunk ételt vagy folyadékot, amíg a bélhangok újraindulnak, ami akár egy hétig is eltarthat. Ez idő alatt minden folyadékot és tápanyagot intravénásan adnak. Emlékszem arra az öröme, amikor kiszáradt ajkaimra és számra egy finom hideg jégkockát szopogattam.

Aztán kezdődik a várakozás és a reménykedés - vajon a gerincvelői sokk duzzanata le fog múlni? Visszatér-e bármilyen érzés vagy mozgás? Ez a szörnyű várakozási időszak legalább egy hónapig is eltarthat. Senki sem tudja; az orvosok sem tudják - csak várni kell, reménykedni és imádkozni, hogy a dolgok javulni fognak ...

Orvosi dolgok történtek a hozzám csatlakoztatott cseppekkel és katéterekkel, és 3 hosszú hónapon keresztül 3 óránként, napi 24 órában forgattak, hogy megvédjenek a nyomásérzékenységtől. Minden az ágyban történt, akár az etetésről, akár a székletürítésről volt szó.

Emlékeim az első napokról töredékesek. Azt tudom, hogy apa velem volt, amikor egy fehér köpenyes orvos elmondta, hogy pontosan mi történt, hogy súlyos nyaki gerincvelő-sérülésem van a nyakmerülésem miatt, és hogy tetraplegikusként/quadrilegikusként nagyon valószínűtlen, hogy valaha is újra járni fogok.

Soha nem derült ki, hogy mi volt az, aminek nekimentem, és ami miatt kitörtem a nyakamat - lehetett maga a vízfelszín, a sáros folyópart vagy valami a vízben. Soha nem fogom megtudni.

Emlékszem, hogy próbáltam beszélni apával, de elvesztettem a beszélgetés fonalát, és amikor szóltam az ápolóknak, hallottam, hogy azt mondják: "Ó, ez a válium." Mondtam nekik, hogy ne adják tovább, mert nem tudok tisztán gondolkodni tőle - mire az ápolók azt válaszolták: "Ez a Válium lényege. Azért van, hogy ne gondolkodjon." Szörnyű dolog.

Emlékszem, hogy a brit F1 GP-t és a *Brideshead Revisitedet* fejfelé néztem a tükrök ferde tükrében, amelyeket a zavarodott ápolónők a tévére irányítottak. 1986-ban nem volt internet, nem voltak mobiltelefonok, laptopok vagy iPadek.

Néhány hét oxfordi tartózkodás után átszállítottak az Aylesbury melletti Stoke Mandeville Kórház Nemzeti Gerincsérülés Központjába.

Soha ne add fel 1986 júliusa - 1987 márciusa

Ha a poklok poklát éled át, menj tovább.

Winston Churchill

A Stoke Mandeville kórtermei mind élénk színűek voltak, miután 1982-ben egy teljesen új egységet építettek. Újonnan felvettként a St Francis kórteremben kaptam egy külön szobát Rose nővér szakértő gondozása alatt.

Nem sokkal az érkezésem után felfedeztem a valódi fizikai fájdalom valódi jelentését. A bal vállam megsérült, amikor kihúztak a vízből és felhúztak a folyóparton, és a sérülés okozta fájdalom most minden ébren töltött órát uralta. Csak úgy lehetett megállítani, ha valaki felemelte a karomat, és függőlegesen tartotta, hogy minden súlyt levegyen az ízületről, de ez csak rövid ideig volt lehetséges. A fájdalomcsillapítók sem használtak. Az egyik ugyan enyhítette a fájdalmat, de ettől úgy éreztem magam, mintha félig az ágy és a plafon között lebegnék. Abban is biztos voltam, hogy én vagyok az Egyesült Államok elnöke, és fél óra alatt megoldottam a világ összes problémáját - könnyedén. A probléma az volt, hogy amikor a tabletták hatása elmúlt, nem emlékeztem a problémákra adott válaszokra - és a fájdalom visszatért.

A fájdalom emléke elhalványul. Szerettem volna rögzíteni a fejemben egy látomást erről a fájdalomról, ahogyan megtörtént. Úgy képzeltem el, mint egy régimódi kovácműhelyt, amely füstöl a tűz hevében. A kovács maga egy nagydarab, kopasz, csupasz mellű, kalapácskezű verőember volt. Éppen egy fél

centis vasrudat döfködött a kovácsműhelybe.

a tüzet, amíg fehéren izzott, szikrázott a hőtől, aztán szikrázva verte a rudat durva hegyűre az üllőn. Miután a vashegyet újra fehérre hevítette, hatalmas kalapácsot ragadott, a perzselően forró hegyet a bal vállam bőrére tette, és a vasrudat szétzúzta, köpködve, égve, buborékosan, egyenesen az ízületet átszakítva, és a másik oldalon keresztül kifelé. Ezután eldobta a kalapácsot, megragadta a vasrudat, és teljes súlyával, miközben csavargatta, tépte és húzta, előre-hátra kényszerítette, átreszelve az ízületi csontokat, átvágva az izmokat, idegeket és a húst. Emlékszem, hogy ott feküdtem egy csendes kis szobában, némán sikoltozva, miközben ez a jelenet játszódott le a fejemben, és tudtam, hogy pontosan ilyen érzés volt. Persze a bőröm felszínén nem volt egy nyom sem.

Szerencsére idővel a fájdalom megszűnt. Szívemből sajnálom azokat az embereket, akiknek hosszú távú, kezelhetetlen fájdalmaik vannak.

Ahogy a belső rendszerem, azaz a vérnyomásom, a beleim, a hőmérsékletem és így tovább, visszanyert egyfajta stabil állapotot, úgy telt az idő, mígnem egy nap zajt hallottam a kórteremben, és az emberek franciául beszéltek. Úgy tűnt, hogy egy fiatal párizsi fiú Londonban járt nyelvcserére, rossz irányba nézett át az utcán, és *bumm!* Elütötte egy autó. Következő megálló a gerincosztály. A szülei ott voltak, de éjszaka elmentek. Szegény fiú nem beszélt angolul, az ápolók pedig nem beszéltek franciául, és egyik éjjel hisztérikusan kezdett rázkódni, ami könnyen teljes sérülést okozhatott volna a nem teljes sérülésnek.

Most a dolgok szürreálissá váltak. Elmondtam a nővéreknek, hogy beszélek franciául, így ők, akik pánikba estek, mivel ez a szegény fiú egyre izgatottabb lett, lecsatlakoztattak az Isten tudja, milyen gépekről, és kitoltak a kórházi ágyon, még mindig gerinctraktorral, csepegtető állványokkal és vérnyomásmérőkkel összekötve, a szobámból a kórterem másik végébe, hogy beszélgethessek François-val. Miután túljutott a meglepetésén, hogy franciául szólítják meg, megnyugtattam azzal, hogy megnyugtattam, hogy az anyja nem hagyta el, és hogy reggelire vissza fog jönni - ahogyan vissza is jött -, és hogy nyugodtan fekdjön. A nyugalom gyorsan visszatért. Szürreális. Soha többé nem láttam őt.

Néhány héttel később áthelyeztek a Szent György rehabilitációs osztályra, amely a következő öt hónapban az otthonom lett.

A konzulensem Dr. (ma már professzor) Hans Frankel volt, aki már az alapító, Ludwig Guttman óta dolgozott az osztályon. Szerencsésnek éreztem magam, hogy ilyen kiváló orvoshoz kerültem, bár az ágy melletti viselkedése "közvetlen" volt, és a beteg-orvos kommunikáció nem volt az erőssége. Kedveltem őt, de soha nem tudtam pontosan megmondani, hogy viccelt-e vagy sem.

A kórházi élet rutinja vette át az irányítást. Reggeli után megérkeztek a gyógytornászok, de nem sok mindent tudnak tenni, ha az ember húzódkodásban van, és egyáltalán nem tud mozogni. Most, hogy már tudtam enni, kiderült, hogy a kórházi ételek mennyire undorítóak - még a nővérek is zavarba jöttek.

Kipróbáltunk egy lapozgatót, hogy tudjak olvasni. Apám elővette gyermekkorom egyik kedvenc könyvét, a *Reach for the Sky-t*, amely Douglas Baderről, egy háborús sebesült vadászpilótáról szól, aki egy repülőgép-szerencsétlenségben mindkét lábát elvesztette. A lapozó nem működött, de a próbálkozás arra engedett következtetni, hogy Douglas Badernek könnyű dolga volt.

Apa meglátogatta, amikor csak tudta. Régi vágású angol ember lévén, a megnyílás és az ölelés nem igazán volt az ő műfaja, de később, amikor a vállamhoz ért, amikor a kerekesszéket kellett tolnom, mindketten jól értettük és mélyen éreztük, hogy megérintette a vállamat.

Ekkor már látogatókat is fogadhattam, és hihetetlenül szerencsés voltam, hogy a kórházban töltött hónapok alatt minden nap legalább egy látogatóm volt. Csodálatosak voltak, és nagyon szomorú voltam azok miatt az emberek miatt, akiknek egyetlen látogatójuk sem volt az ottlétük alatt. Az egyik legrendszeresebb látogatóm a régi barátom, Dave Machon volt.

Az előző évben a szüleim eladták Berkshire-ben, és vettek egy régi farmházat Lancashire-ben. Anyám mindig úgy emlegette azt az évet, 1985 nyarától 1986 nyaráig tartó időszakot, mint a "szombati szabadságát". Anya hetente egyszer jött le Lancashire-ből, hogy egy vagy több napot a kórházban töltsön.

Egyik nap Dave ott volt anyámmal. Ebédidő volt, és anya alig várta, hogy elérje a vonatot. McBurgert etetett velem, beszélt hozzám, beszélt Dave-vel, nézte az óráját, és valószínűleg kétségbeesetten vágyott egy cigire és egy gin-tonikra. Ne feledje, hogy még mindig a hátamon feküdtem, teljesen mozdulatlanul. Hirtelen egy villámcsapásnyi fájdalom hasított a jobb szemembe. Ez a fájdalom féhéren izzó gyötrelme volt egy védtelen szemgolyóban, és ahogyan az ember szokta, ordítani és sikoltozni kezdtem: "Arrrrrrrrrrrrrrrrrrgh! Valami van a szememben, szedjétek ki, szedjétek ki!"

Anya azt mondta: "Ne légy már ilyen gyerekes. El kell érnem a vonatot." Aztán folytatta, hogy még több McMankyburgert tömjön le a sikoltozó torkomon. Dave ekkor már sírt a hisztérikus nevetéstől, teljesen összepisálta magát a röhögéstől, és az ágy végéről lógott le, hogy ne essen el. Eközben én még mindig ordítottam, ahogy - ne feledjük, egyáltalán nem tudtam mozogni - képtelen voltam kitörölni a szemem, míg végül anya rájött, hogy a sietségében, hogy ebédet adjon nekem,

valami valóban beleesett a nyitott szemembe, és ez a valami egy majonézzel borított nyers hagymadarab volt. Nem szép dolog, ha a szemedbe kerül. Egy hörgéssel,

letörölte, és lesöpört az állomásra. Dave végül összeszedte magát, és azt mormolta nekem: "Te vagy az első ember, akit valaha is hallottam az F betűs szót használni az anyukájával szemben." Nem is vettem észre.

Egy másik reggel a nővérek felkészítettek minket, betegeket a napra. A férfi betegek a mosakodás következtében gyakran kaptak úgynevezett "reggeli merevséget". Néhány nővér egy törülközőt dobott Willy úrra, hogy sátrat verjen, amíg megnyugszik, míg mások egy pofont adtak neki az orrára, aminek ugyanaz volt az eredménye. A kacagó ápolótanoncokon keresztül az a pletyka terjedt el, hogy egyikünk, Mark, akit egy "barátja" szúrt át a nyakán, a *Biggus dickus* faj egy különösen szép példányának tulajdonosa volt. Ezen a napon Marknak pisilnie kellett, és a nővérke a félszemű nadrágkígyót beletette egy pisilős üvegbe (akkoriban még vastag üvegpalackok voltak). Ez a figyelem felébresztette a fenevadat, és "reggeli merevség" kavargott. Nos, Mark, aki teljes érzékeléssel rendelkezett, úgy érezte, hogy Mr Willy egy kicsit szűkül a palackban - és ezeknek a dolgoknak 2 hüvelyk/5 cm belső átmérőjük van -, ezért megkérte Nurseyt, hogy vegye ki a palackot. A nővér pironkodva próbálta elvenni a palackot, de minél jobban húzta és nyomta, annál nehezebbé vált a probléma, hogy úgy mondjam.

A nővér elszaladt segítségért, és egy egész sereg hisztérikus 18 éves lány rohant végig a kórteremben, hogy megvizsgálja ezt a pisilős üvegbe ragadt mamutgombot. Mindannyian megpróbálták lehúzni a palackot, csak hogy a farkát lilán lüktetni kezdett, és még jobban kitágult, miközben Mark üvöltve leüvöltötte a helyet. Ekkor Mackenzie nővér csatahajóként söpört be, szétszórva a nővéreket. Látva a problémát, azt mondta: "Hamarosan megjavítatjuk". Aztán egy pillanatra távozott, majd csillogó szemmel tért vissza, kezében egy nagy kalapáccsal, hogy összetörje az üveget. Ekkor Mark valósággal jajgatni kezdett, féltve a férfiasságát - a vigyorgó Nővér ekkor a kalapácsot egy zacskó jégre cserélte, és máris jött a Shrinksville. Ez a saga végtelenül zavarba hozta Markot, de a többiek jót nevettek rajta. Még egy gerincosztályon is nevetni kell, vagy talán különösen egy gerincosztályon.

Lauren minden este felkészített az éjszakára. Feltette a Walkman fülhallgatómat, hogy a kedvenc kazettámra - *Love Over Gold* a Dire Straits-tól - aludjak el. Ezzel és egy jó éjt puszival eltűnt, én pedig egyedül maradtam a gondolataimmal. Mindig Mark Knopfler *Telegraph Road* című dallamos gitárzenéjére aludtam el, hogy aztán a kazetta végén a *kattanás* ébresszen fel.

Ekkor a gondolataim elszabadultak.

A csendes, halványzöld éjszakai fényben fekvé, a vonóerő miatt még a fejemet sem tudtam jobbra vagy balra fordítani, a nyaktörés kikerülhetetlen valósága zúdult rám.

Az életem, a reményeim és az álmaim ugyanúgy összetörték, szilánkokra törtek és összetörték, mint az idegek és a csontok a gerincemben. Teljesen megnyomorítottak; nem tudtam felülni és továbbmenni, és ez nem fog javulni, mert senki sem tudta "rendbe hozni". Szembesültem azzal, hogy 'ez van - egyáltalán nem tudsz megmozdítani semmit; mindent, Mindent, *MINDENT*, *MINDENT* meg kell majd tenni érted örökké, amíg kis öregemberként meg nem halsz'. Ekkor a szomorúság előtört, a könnyek mélyről fakadtak. Ezek nem egy gyermek hisztérikus könnyei voltak, hanem egy fiatalember szívből jövő zokogása, aki mindent elvesztett, de életben maradt. A felismerés, hogy nem tudtam volna megölni magam, még ha akartam volna sem, csak fokozta kétségbeesésemet. A gondolatok végtelen csatákat vívtak a koponyámban - küzdöttem, hogy megbirkózzak ezzel az új, szörnyű valósággal. Az agyműködés csapkodása olyan dühös és hangos volt, hogy csodálkozom, hogy senki sem hallotta, ahogy a fejem körül robajlott. Reménytelenségem, tehetetlenségem, teljes kétségbeesésem, félelmem, értetlenségem, önsajnálatom, sajnálkozásom, "Ez nem igazságos", "Miért én?" "Miért én?" "Miért én?" "*Miért én?*" "*Miért én?*"

Egy példa a koponya húzására - 1986-ban három hónapot töltöttem így

*(A www.researchgate.net/figure/Figura-1-Visao-lateral-da-colocacao-do-halo-craniano_fig1_286888499
oldalról)*

Ott feküdtem a vontatásban, csak az arcom, a szemem és a szám mozoghatott, és csak az arcomat éreztem - a nyakam alatt semmi sem működött.

A könnyek egyre csak gyűltek és gyűltek, hogy kitöltsék a szemgödreimet, és még mindig sírtam egy-egy mély zokogással, a könnyek elöntötték a szememet, mert nem tudtam letörölni őket, hogy lefolyjanak a fülem fölé, hogy a nyakam alatti párnába ázzanak, amely hideg és nedves lett, mintha csak emlékeztetni akart volna a nyomorúságomra.

A fejemben a gondolataimmal csapdába esve ez a forgatókönyv ismétlődött minden este, napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra ...

Egyedül.

Végül nyugtalan álomba merültem, és csak éjfélkor ébresztett fel az éjszakai nővér, Pat, hogy megkapjam az altatót. Ó, igen, ez megtörtént. Így felébredve hallottam az alkalmi hívásokat, de aztán halk, szabályos horkolás visszhangzott halkan a kórteremben, miközben egyikünk úgy aludt, mint egy ártatlan - természetesen Pat volt az.

Hólyagtréning Angelóval

Egy reggel, reggeli után éppen szundikáltam, amikor az ágyam körüli függönyök elhúzódtak, és lassan arra ébredtem, hogy ritmikus kaparászó hangot hallok. Most vádolhatnak azzal, hogy védett életet élek, de nem számítottam arra, hogy egy nagydarab, mosolygós fekete férfit látok, aki egyik kezében a farkamat, a másikban pedig egy vágó borotvát tart. Mivel nagyon ragaszkodtam a farkamhoz, imádkozni kezdtem.

Nem kellett volna aggódnom, mert Angelo csak megborotválkozott. Angelo volt a "farkasember". Minden hólyaggal kapcsolatos dologban jártas volt, és a mesterségének abszolút mestere volt. Emellett az egyik legkedvesebb, legkedvesebb ember volt, akivel valaha találkoztam, és az egyik legboldogabb. Megtalálta a hivatását, és az öröme sugárzott belőle, miközben olyan embereknek segített, akiknek az életét a gerincsérülés tette tönkre. Ott volt, hogy hólyagtréninget tartson nekem, azaz lehetővé tegye, hogy katéter használata nélkül vizelhessek, az azzal járó összes problémával együtt, és helyette vízelvezető óvszert használjak. Ez egy összetett készség, amely a hólyagizmok nagyfokú ismeretét igényli. Körülbelül egy hét alatt rendbe hozott, és 20 éven át folyamatosan az ő módszerét alkalmaztam. Köszönöm, Angelo.

Egy példa a kemény nyakörv viselésére, ahogy én tettem, nem sokkal azelőtt, hogy 1986-ban először keltem fel az ágyból (A www.halozone.com/broken_neck/broken_neck.shtml oldalról).

Mérföldkőnek számított, hogy három hónap elteltével eltávolították a glóriavontatásomat. Egy Doug nevű fickóval osztottam egy kétágyas fülkén. Egy autóbalesetben sérült meg, amikor egy barátja túl gyorsan hajtott, az autó megpördült, és a szélvédő oszlopának teteje a fejére zuhant, ő pedig az anyósülésen ült. Kezdetben úgy tűnt, hogy a sérüléseink ugyanolyanok, de idővel egyre többet és többet épült fel, így három hónap múlva már nagyjából felépült. Én nem.

Nekem viszonylag kevés dolog tért vissza - a részleges mozgás és érzés a karjaimban és a kezeimben volt minden.

Az én húzásomat egy nappal az övé előtt kellett volna eltávolítani, és ő nagyon félt, hogy ez fájni fog, de a felépülése miatt nem voltam különösebben együttérző. Végül egyikünknek sem fájt, és három hónapnyi egymásnak való lélekfeltárás után, miután Doug felállt, soha többé nem szólt hozzám egy szót sem. Egyszer futott el mellettem a folyosón, amikor egy gyógytornász ellenőrizte a járását, és ennyi volt.

Néhány nappal a glória eltávolítása után először keltem fel az ágyból. Három hosszú, hosszú hónapnyi ágyban töltött idő után, ahogy azt el tudja képzelni, alig vártam, hogy felkelhessek. A nővérek figyelmeztettek, hogy a vérnyomás problémás lesz, vagyis hogy elájulok. Néhány nap után, miután megemelték az ágy fejét, felemeltek, és a műtéti harisnya és az övek ellenére pillanatok alatt kimentem. Idővel és erős gyógyszerekkel 1986 szeptemberének végére teljesen fel tudtak állítani. Az NHS akkor még emberi volt, és az első napodon kaptál egy doboz sört. Soha nem volt még ilyen jó íze a meleg, húgyhíg Ind Coope Light Ale-nek, vagy, isten tudja, milyen gyógyszerekkel keverve, ilyen erős. Nagyra értékeltük.

Az újszülöttek olyanok, mint a szuperemberek egy új tetraplegikus erejéhez képest. Pusztán ülni és lélegezni már erőltetett - ha gondolkodni vagy beszélni kell, felejtse el.

Az első kerekesszékem egy Everest & Jennings volt. Ezek az évtizedekkel korábban tervezett dolgok tankok - nehezek, nehéz, nehéz őket tolni, nem tudnak egyenesen menni vagy kanyarodni, nehéz beülni az autókba, és lehetetlen beállítani őket. Az enyémnek egyetlen jótékony tulajdonsága volt: három hosszú hónap után sikerült kikelnem vele az ágyból.

Első nap az ágyból, Laurennel, 1986

Ott voltam, beleszíjazva ebbe az izébe, ami olyan volt, mint egy kivégző villamosszék, és próbáltam előre tolni. Semmi. Egyáltalán nem. A gyógytornászok kis bőrkesztyűket tettek a kezemre, hogy védjék a bőrömet, de azokkal és a krómozott tolófelní miatt nem volt fogásom, amivel tolhattam volna. Ez frusztráló volt. Az elkövetkező években nagyon megismerkedtem a frusztráció minden formájával.

Anya, apa és sok barátom meglátogatott, és ezek a sok látogatás rendkívül felvidítotak, megakadályozva, hogy elárasszon az önsajnálattal és a depresszió. Mindig úgy éreztem, hogy bátor arcot kell vágnom, amikor az emberek erőfeszítéseket tettek, hogy meglátogassanak. Senki sem akar egy egyszavas, mogorva vén szarházzal lenni. Azt hiszem, ezek a látogatások, összekapcsolódva ezzel a kényszerített bátor arccal és a természetemből fakadóan félig teli pohár karakteremmel, mindent megváltoztattak a dolgok kezelésében.

Ez idő tájt helyeztek át a kétágyas öbölből egy hatágyas részlegbe. Néhány másik beteggel együtt ott volt új barátom, Paul is, egy másik beteg, valamint Arthur, egy sokat tetovált Hells Angel, aki, ahogy az várható volt, eltörte a nyakát, amikor leesett a motorjáról. Most, az ágyban, voltak emberek, akikkel beszélgetni lehetett. Egyik este mindannyian csendben ágyba bújtunk, amikor a csendet egy mennydörgő, arcrázó fűgás törte meg. Arthur nevetve pisílt, és büszkén jelentette ki: "Bassza meg, ez volt az első szellentésem, mióta kítörtem a nyakamat. Jó volt, mi?" Mindannyian összeestünk. Egy gerincosztályon, mint az életben, jobb nevetni, mint sírni.

Minden vasárnap, hűségese, egy csapat masszív, bőrbe öltözött Hells Angels haverja elvitte őt egy napra. Mivel ez azzal járt, hogy egy frissen sérült tetraplegikust egy motor hátuljához kötöttek, a tanácsadója megörült, de Arthur remekül érezte magát.

Számomra minden nap és minden dolog frusztráló volt. Semmit sem tudtam csinálni, és rájöttem, hogy a frusztrációnak végtelen sokféle változata van - a gyengéd, fájdalmas zsörtölődéstől kezdve a teljes kiabálásig, perzselő dühig t e r j e d ő rövid, éles "bassza meg". A frusztráció állandóan elkísér, ezt például egy ujjal írom, és ennek a folyamatnak a lassúsága a csikorgó frusztráció fajtája.

A kórterem látszólag sík, egyenes linóleumpadlója valójában egy hegyvonulat volt számomra, és lehetetlenül göröngyös volt a kerekesszékeimmel tolni rajta. Látszólag láthatatlan mélyedésekben és ingoványokban ragadtam. A gyógytornászok (ők "fizioterroristáknak" nevezték magukat) minden reggel elszállítottak a Pooh Cornerbe, a gyógytornaterembe. Ott állítottak egy álló

keretbe, hogy gyakoroljam az egyensúlyozást, és bekötöttek a súlyzókba, hogy a bicepszemet és a mellkasi izmaimat gyakoroljam. Akkor jöttem rá, mennyire gyenge vagyok, amikor rájöttem, hogy egyáltalán nem tudom mozgatni a szerkezetet, még akkor sem, ha nem voltak benne súlyok.

A délutánokat a foglalkozásterápián töltöttük, de azokban a számítógép előtti időkből egy tetra nem sokat tehetett azon kívül, hogy csevegett a terapeutával. Egyik délután hárman voltunk ott: új barátom, Paul Fisher Zambiából (motorbaleset) a kedves feleségével, Mirával, és én. Myra letett egy csokoládét az előttünk lévő pad tetejére, mondván: "Aki eléri, az é lehet". Minden igyekezetünk ellenére egyikünk sem érte el, így ő ette meg előttünk. Ez volt a rövid, éles frusztráció. A kórházból való távozásom után is kapcsolatban maradtam Paullal, és megtudtam, hogy egy évvel később Myra számára túl sok lett az egész, és ez a kedves hölgy öngyilkos lett, így Paul, aki C4/5-ös tetra volt, nagyon rossz egészségi állapotban, két 11 év alatti kislánnyal maradt, akikről gondoskodnia kellett. Paul, a lányok és én újra találkoztunk volna a dél-afrikai Fokvárosban, de ez még sok évvel később történt.

A fizioterápia egy másik formája a hidroterápia volt. Az a hír járta, hogy legalább fürdőruhában láthatod a gyógytornászt, ami egy kicsit feldobta a dolgokat, de Ruth, a gyógytornásznő túl okos volt ehhez, és végül Harryvel kötöttem ki, akinek nem olyan nagy, izzadt mellkasa volt, mint amilyennek elképzeltem. Mindegy, ott álltam a hidro-medencénél, ahol gumigyűrűkkel, gyerekarszalagokkal és hevederekkel voltam felszerelve, amikor észrevettem, hogy a medence alján billegve és befelé intve valaki másnak a szarát látom.

A 37 °C-os vízben, izzadtan átfogva a vállamat, Harry gyengéden ringatni kezdett jobbra-balra, hogy enyhítse a gerincemet és az ízületeimet. Az, hogy láttam, de nem éreztem, ahogy a testem, a lábam és a lábam lassan ringatózik, mint a hínár a tengerben, a klór édes illatával az orromban és a víz hangjával a fülemben, egy életre elvette a kedvem a hidroterápiától.

A napok teltek. Legyőztem a kerekesszék tolását a kórteremből, és egy rövid lejtő tetején találtam magam a Pooh Corner felé. Megpróbáljam vagy sem? Amint elindultam, rájöttem, hogy hibát követtem el. Nem volt tartásom vagy egyensúlyom, hogy lelassítsak, miközben a szék gyorsan gyorsult, és óvatosan jobbra kanyarodott. A tűzgátló ajtó gyorsan közeledő acélkeretét látva tudtam, hogy ez fájni fog. *Csapott* a lábtábla, és a homlokom csapódott, először az ajtókeretbe, majd a padlóra *fröccsent*, ahogy a szék megfordult. A nővérek és a konzulensem nem voltak elragadtatva - és igen, ez tényleg fájt. Húsz évvel később már incidens nélkül jutottam le arról az átkozott lejtőről!

Minden délutánt a *Blockbusters*-re hangolt kórtermi tévékészülékek szakították meg. A betegek és az ápolók mindannyian kiabáltak a kérdésekre adott válaszokat, ami segített abban, hogy a nap egy kis szórakozással teljen el. Ezt követte az étel, de gyakran olyan undorító volt, hogy az már ehetetlen volt. A sült báránysült volt a legrosszabb. Talán patkóból állt,

jól pattogott, de dacolt a késsel és a fogakkal. Így jött létre a McDonald's futás. A kórházban töltött hónapok alatt annyi hamburgert ettem, mivel az 1986-os menü annyira korlátozott volt, hogy több mint öt évvel a távozásom után sem tudtam még egyet megenni.

Az előcsarnokot akkoriban úgy rendezték be, mint egy szállodát, széles, vörös szőnyeggel, rengeteg yucca növényvel, vízjátékkal és az ablakok alatt vörös, zúzott bársonypadokkal - igazi 1980-as évekbeli stílusban. Most, hogy már nem voltam ágyban, jó hely volt arra, hogy leüljek a kórteremtől távol. Bár elvileg dolgoznia kellett volna, Dave barátom valahogy elszökött, hogy sok-sok hónapon keresztül órákat töltsön ott velem - egyszerűen csak beszélgetve és hallgatva. Másokkal együtt Dave mentett meg engem. Soha nem fogom elfelejteni, amit értem tett, amikor a legnagyobb szükségem volt rá. Azóta már megköszöntem neki, de most újra megteszem, itt és most - köszönöm, Dave.

Ha a linóleumon nyomni nehéz, akkor a szőnyegen nyomni olyan, mintha mély hóban/sárban/homokban járnánk. Heteken és hónapokon át próbáltam magam a bejárat ajtóig tolni, hogy minden este találkozzam Laurennel, amikor megérkezik. A saját gyengeségem miatti frusztráció, hogy ezt nem sikerült elérnem, a könnyes hitetlenség fajtájába tartozott. Végül legyőztem a linóleum és a szőnyeg közötti fémfugát, és eljutottam a tolóajtónál a szerelmemhez. Minden kórházi napom fénypontja volt, hogy láthattam őt.

Beszélgettünk, fogtuk egymás kezét, öleleztünk, McManky hamburgert osztottunk és beszélgettünk a kórteremben lévőekkel. A többi sérült közül néhányan teherautók hátuljáról estek le, egyiküket egy építkezésen egy kotrógép nyomta össze, egy másik rögbi közben sérült meg, a többi pedig autóbaleset, lovasbaleset, motorbaleset, bűvár- és szörfbaleset volt, amelyek közé időnként prózaibb botlások és botlások is keveredtek. Majdnem mindegyik 35 év alatti férfi volt.

Egy októberi délutánon lassan tolakodtam vissza az OT-ről a kórterembe a Hosszú folyosón - egy talán 100 méter hosszú, fűtetlen és egyrétegű üvegezésű sétányon. Félúton furcsa hatást vettem észre a szememben. Ez fokozatosan rosszabbodott, és egy szikrázó aurát képezett a látásom körül - mint a kaleidoszkópban a csillogó színek. Aztán észrevettem, hogy a nyelvemben elvesztettem az érzékelést. Valaki észrevette a szorongásomat, és a kórterembe lökött. Ekkor már hallottam, de nem értettem az emberek beszédét, és elkezdtem tombolni és kiabálni. Ágyba fektettek, mire teljesen irányíthatatlanná váltam, mégis láttam az ápolók arcán az aggodalmat - aztán teljesen elment az eszem.

Később hallottam, hogy az állapotom valóságos vészharangot kongatott, mivel

ilyen még soha nem történt korábban. Még mindig tombolva, de eszméletlenül, a nővérek csapata ágyban tolatott a Szent Ferencbe, az akut kezelő osztályra. Útközben találkoztunk Laurennel, aki épp befelé tartott. Nyilvánvalóan, bár én erre nem emlékszem, a pillanatban, amikor

Megláttam őt, a tombolásom abbamaradt, és a szemébe nézve nagyon világosan mondtam neki: "Szeretlek."

Másnap úgy ébredtem, hogy teljesen kimerültnek éreztem magam. A számos vizsgálat, agyi szkennelés és egyéb tesztek ellenére a "szédülésem" - ahogy mi neveztük - okát soha nem sikerült kideríteni. Mivel azóta már volt hasonló, de kevésbé súlyos esetem, úgy gondolom, hogy az okok az alacsony testhőmérséklet, az alacsony vérnyomás, az alacsony vércukor- vagy sószint, a korlátozott keringés és az alacsony oxigénszint kombinációja volt/van. Ez a furcsa aura időről időre még most, több mint 35 évvel később is megjelenik, de tudom, hogyan kell kezelni.

A születésnapom a kórházban töltött idő alatt történt. Apa elvitt Laurent és engem ebédelni egy általa ismert helyre, az Aston Clinton-i Bellbe. Emlékszem, hogy a már megszokott küzdelmet követően, hogy bejussak a helyiségbe, a gyönyörűen megterített asztal mellett ültem, az állványszerű tolószékembe szíjazva, segítség nélkül nem tudtam enni vagy inni, és arra gondoltam, hogy nem éppen így képzeltem el a 25. születésnapom megünneplését.

Nem sokkal később az orvosok úgy döntöttek, hogy karácsonykor elég jól vagyok ahhoz, hogy egy hónapra hazamehessek, azzal a feltétellel, hogy egy további hónapra visszamegyek a kórházba, és ha ez jól megy, akkor elhagyhatom a kórházat. A karácsonyi hazautazás kissé homályos volt - a szüleim házához tartozó pajta átalakítása folyamatban volt, és a mi hálósobánk volt anyám páholyszobája, kiegészítve a zongorával és a virágkötészeti cuccokkal. Ebben a régi, 1680-as években épült házban minden szoba más-más szinten volt, és csak a konyhába menve kilenc lépcsőfokot kellett megmászni.

Minden rendben ment, és mielőtt visszamentünk a kórházba, megünnepeltük Lauren születésnapját. Megállapodtunk, hogy együtt maradunk, annak ellenére, hogy ez a brutális sokk az én és az ő életét is megrázta. Annak ellenére, hogy mélységes ellenszenvvel viseltetett Észak-Anglia iránt, elhatározta, hogy feladja az irodai állását, és velem együtt visszatér északra. Mivel Merseyside-ből származott, ez az ellenszenv eredetileg délre sodorta, de miattam tért vissza, annak ellenére, hogy csak egy éve ismertük egymást. Apa úgy jellemezte őt, mint "1 a 10.000-ből". Ez különösen igaz volt, ha belegondolunk, hogy amikor kitörtem a nyakamat, Lauren mindössze 20 éves volt.

A kórházba visszatérve kórtermet váltottam. Az utolsó hónapomat a Stoke Mandeville-ben a Szent József kórteremben töltöttem, ahol az egyágyas szoba luxusát élvezhettem, így a kórházak legritkább örömét, a magányt élvezhettem. Amikor hónapokig folyamatosan annyi ember vesz körül, csodálatos érzés, hogy

egyedül vagy, és van egy kis személyes tér.

Ez az utolsó néhány hét jó átmenet volt. Ahelyett, hogy a nővérek vezettek volna, azt mondták, hogy kérdezzem meg tőlük, hogy mit szeretnék vagy mire van szükségem, hogy gyakoroljam, milyen lesz az élet a kórházon kívül.

A hetek békésen teltek, igazi drámák nélkül, és február vége felé Dr. Frankel beleegyezett, hogy elmehetek. Maga a nap az utolsó pillanatban felmerülő részletek és a várakozás zűrzavarával telt, ami egy furcsán antiklimatikus "Ó, azt hittem, már elmentél" megjegyzésben csúcsosodott ki, hogy útnak indítson.

A nővérek megtöltötték a kocsit néhány hétre elegendő orvosi felszereléssel, és intettek nekünk.

Gerincsérülés

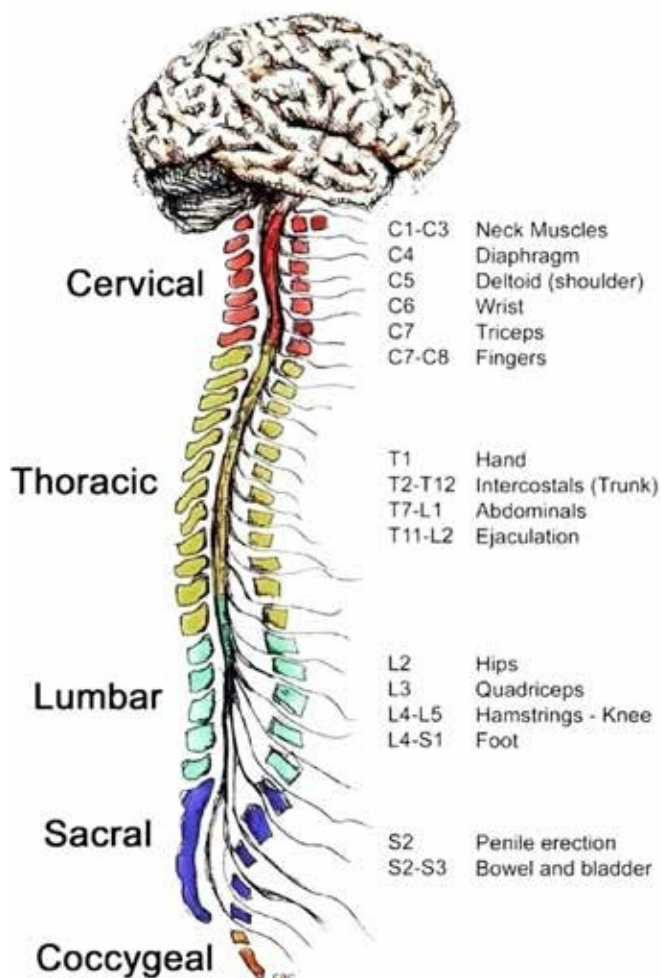
Mi is az a gerincvelősérülés/tetraplegia/quadriplegia?

A vászon, amelyre az életem minden részletét festem, az a teljes C5/6-os gerincvelő-sérüléssel való élet.

A gerincvelő a központi idegrendszer azon része, amely a gerincvelői csontok védő üreges közepén helyezkedik el, és amely az idegimpulzusokat továbbítja az agyba és a test többi részébe. Kicsit úgy működik, mint egy mega szélessávú internetkábel. A gerincvelő sérülése a nyak és a hát csontjain/csigolyáin belül található gerincvelő sérülését jelenti, amely a koponyától a farokcsontig húzódik.

Lehetséges, és meglepően gyakori, hogy a csontok eltörnek, de a gerincvelő idegkárosodása nem következik be. A gerincvelő részleges károsodása is lehetséges, amikor bizonyos funkciók megmaradnak - ezt nevezzük "nem teljes sérülésnek". A "teljes sérülés" az, amikor a gerincvelő gyakorlatilag teljesen elszakad, mint egy elvágott/törött internetkábel, és ez az a sérülés, ami nekem van.

Minél feljebb történik a sérülés, annál több mozgást és érzést veszítünk, és annál nehezebbé válik az élet. A gerincvelő sérülése esetén a nyaktörést tetraplegiának/quadriplegiának (görög/latin, ami azt jelzi, hogy mind a négy végtag érintett), a háton lejjebb lévő törést pedig paraplegiának (görög, ami azt jelzi, hogy két végtag érintett) nevezik.

*Az idegeket és fő funkcióikat bemutató ábra (A Murray Osteopathic Clinic Facebook-oldaláról:
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=267965739187913&set=ecnf.100079234652623>)*

Az én sérülésem az ötödik és hatodik nyakcsigolya törése és elmozdulása, és klasszikus nyaktörés. Ez a sérülés minden lehetséges módon megváltoztatta az életemet. De vajon lényegesen megváltoztatott-e engem? Megkérdeztem az egyik régi barátom véleményét, aki azt válaszolta: "Nem, még mindig ugyanaz a faszfej vagy, aki mindig is voltál!". Ezt bóknak vettem.

Komolyan, azt hiszem, hogy a gerincsérülés talán felerősíti/polarizálja a veleszületett személyiségjegyeket. Így például az elszántság, a düh, a szorongás, a változásra való képesség/képtelenség, a pozitív vagy negatív beállítottság felerősödik. Ha a legtöbb ember vagy "az, aki csinálja", vagy "az, aki nem csinálja", akkor ezek a jellemvonások gyakran hangsúlyosabbá válnak, így egyesek teljes és gazdag életet élnek a balesetük után, míg mások sajnos nem. Nyilvánvaló, hogy mindenkinek a sajátja, és én tiszteletben tartom mindenki döntését, de én személy szerint úgy érzem, hogy túl könnyű engedni a megbánásnak, a keserűségnek, a kétségbeesésnek és a szomorúságnak. Az életet

még mindig lehet élni, ha nagyon másképp is.

Stephen King egyik mondását idézve: "Vagy el vagy foglalva élsz, vagy el vagy foglalva halsz". Ez a te döntésed.

Fizikailag, a hónaljam alatt semmi sem működik. Nincs egyensúly, nincs bél- vagy hólyagszabályozás, nincs lábmozgás, nincsenek ujjak/fogás, nincs érzékelés, nincs testhőmérséklet-szabályozás, nincs vérnyomás-szabályozás, nincs tüdő-/köhögésszabályozás (a rekeszizmommal lélegzem) - és ez a könnyű dolog.

A kezemet részben tudom mozgatni, de az ujjaimat nem, és a bicepszemet tudom használni, de a tricepszemet nem. Erőfeszítéssel és trükkös mozdulatokkal, valamint csodálatos barátaim és csodálatos gondozóim/ápolóim sok segítségével meglepően sok mindent meg tudok csinálni.

A mindennapi gyakorlati életben azonban szükségem van arra, hogy mindent megtegyenek értem. Mindent.

Bárkinek, akinek gerincsérülése van, meg kell találnia vagy ki kell alakítania a saját módját a dolgok elvégzésére és az életvitelére. Nincs egyetlen helyes vagy helytelen út, ez nagyon egyéni, és ez a könyv csak azt mutatja be, hogy én hogyan döntöttem úgy, hogy csinálok a dolgokat.

Gondolj bele, mit jelent az életben a "minden": minden orrvizsgálat, minden körömvágás, minden alkalommal, amikor csatornát akarsz váltani a tévében, minden chipset, amit megeszel, minden újságot, amit elejtesz, minden borítékot, amit kinyitasz vagy elküldesz, minden alkalommal, amikor pisilsz vagy kakilsz, telefonálsz, kabátért nyúlsz - minden egyes apró dolog, amire a kezedet vagy a lábadat használod, azt jelenti, hogy meg kell magyaráznod valakinek, hogy a keze megtegye helyettem. Minden sokkal tovább tart, ezért ennek megfelelően kell tervezni. A mai napig eltelt 35 év alatt évente 5-10 különböző gondozóm lehetett, ami legalább 200-300 különböző embernek felel meg, akik nagyon különböző háttérűek, nemzetiségűek és képességűek. Gondoljon bele, ha elmagyarázná egy idegnek, hogyan szereti a reggelijét - hol talál mindent, tea/kávé, gyenge/erős, gyümölcs/gyógynövény/PG tippek, koffeinmentes vagy sem, pirítós/zabpehely, meleg/hideg, cukor vagy sem, tej benne vagy rajta, asztal vagy a TV mellett, és ne feledkezzen meg a gyümölcsről sem: "Milyen gyümölcs?". ... és ez minden évben 5-10 különböző idegen lesz, örökké. És ez csak a reggeli ... Ez megterhelő lehet. És ne feledjétek, minden kérést mosolyogva kell teljesíteni, nem morgással, minden nap, örökkön-örökké. Ámen.

Egészség

Egészségügyi szempontból a tetraplegikusság fokozottan ki van téve az összes olyan betegség kockázatának, amely az embereket normálisan érinti, valamint a csak nekünk fenntartott, apró, speciális betegségek gyakorlatilag végtelen sorának. Nyomási sebek, autonóm diszreflexia...

és vegetatív elégtelenség, neuropátiás bél/hólyagproblémák, a testhőmérséklet szabályozásának elvesztése, alacsony vérsószint és keringési problémák, gyenge csontok a nem állás miatt, pszichológiai problémák - a lista végtelen. Az, hogy nem képes fájdalmat érezni, szintén hatalmas veszélyeket rejt magában, ahogy azt számos módon megtapasztalhattam.

Bár ez korántsem könnyű, úgy tapasztaltam, hogy meg kell tanulnia és meg kell értenie saját gerincsérülését, amennyire csak tudja, és nyitottnak kell lennie az új kezelésekre és termékekre. Ha segíteni akarsz magadon, hogy a lehető legjobb állapotban maradj, néha pontosan el kell fogadnod, amit az orvosi szakemberek tanácsolnak, máskor viszont meg kell kérdőjelezned őket, vagy akár egyenesen nem értesz velük egyet. Más alkalmakkor jobb módszereket kell találnia, mint amilyenekkel az orvosok elő tudnak állni. Az a nehéz, hogy tudd, mikor mit kell tenned.

Az első hetekben és hónapokban az töltötte ki az elmémet és az életemet, hogy mi nem lehetek és mit nem tehetek többé. Dühös és keserű lettem, mindenkivel vicsorogtam, mígnem anyám megjegyezte, hogy rosszkedvűségemmel elüldözöm magamtól az embereket. Ez arra készítetett, hogy rájöjjek, nem akarok magányos, barátságtalan életet élni. Fokozatosan és végül rájöttem, hogy mivel nem tudtam megölni magam, nincs más választásom, mint megtanulni együtt élni a sérülésemmel, és hogy ahelyett, hogy arra koncentrálnék, amit nem tehetek meg, jobb lenne arra koncentrálni, amit megtehetek, például gondolkodni, használni és fejleszteni az agyamat és az elmémet. Szerencsére a balesetem után megmaradt a teljes szellemi kapacitásom - az a kevés, ami még megvolt -, és fájdalmasan lassan elkezdtem az új életemet.

Anyukámnak minden alkalomra volt egy mondása vagy mondása. Erre az volt a megjegyzése, hogy "Sírj egy kicsit, aztán csak menj a francba a dolgoddal".

Nem volt könnyű.

Visszatekintve úgy tűnik, mintha egy üvegfal lenne a balesetem előtti és a baleset utáni életem között; visszaneézhetek, de nem mehetek vissza.

Elképesztő; ha nincs választási lehetőségünk, akkor az elménk csodálatosan összpontosít.

Nem mindig kaphatod meg, amit akarsz ...

A balesetem az én hibám volt. Rosszul ítélt meg, hogy hol ugrottam a

Temzébe, és hogy egyáltalán kellett volna-e ezt tennem. Vannak emberek, akik nem tudnak megbirkózni valamivel, ha az az ő hibájuk, de sokkal nehezebben birkóztam volna meg vele, ha...

valaki más hibája volt. Ha véletlen lett volna, például valami a fejemre esett volna egy épületről vagy hasonló baleset, akkor is ugyanez lett volna a helyzet. Most azonban az én hibám volt, és csak magamat hibáztathattam. Én voltam az, aki ezt tette, és együtt kellett élnem a következményekkel. Minden bizonnyal sajnálat és veszteség érzett bennem, szinte már-már gyászként. Huszonnégy éves voltam, és hirtelen darabokra tört az életem, és nem tehettem semmit. Senki sem tudta reggelre rendbe hozni. Szerencsém volt, hogy a barátaim megbeszélték velem, mert az nagyon sokat segített.

Ha az ember a traumát internalizálja, akkor a végén rendetlenül végzi, és még egyszer mondom, a szívemet sajnálom mindazokért, akiknek valódi mentális vagy pszichológiai fájdalmaik vannak.

Azonban nem tudtam befogni a számat, és minden kiáradt belőlem. Sajnálom, hogy megtörtént a balesetem - természetesen sajnálom -, de annyi jó dolog történt azóta, ami másképp talán nem történt volna meg. Egyesek számára ez teljesen rossz dolog, de mások számára inkább arról van szó, hogy egy felhőnek lehet egy egészen másfajta ezüstös bélése, ha elég erősen keresed. A balesete idején azonban szinte lehetetlen felfogni, hogy az élet, ha nem is az egészségi állapota, de jobbra válhat.

Mint a dal szavai: "Nem mindig kaphatod meg, amit akarsz, de ha megpróbálsz, néha talán azt kapod, amire szükséged van. Egy kis szerencsével talán még jól is szórakozhatsz az út során. Soha nem tudtam volna előre látni, hogy a jövő milyen magasságokat és mélységeket hoz majd - és azt sem, hogy milyen gyorsan változik egyik a másikba és vissza.

Az emberek talán nem értékelik, hogy tetraplegikusként mennyi időbe telik bármit is csinálni. Egy átlagos napon a felkelés és az öltözködés másfél-két órát is igénybe vehet, és ez egy gyors napon, egy jó gondozóval. Ha a teljes fürdőszobai rutin, a WC-használat és a zuhanyzás is megtörténik, az könnyen három-négy órát is igénybe vehet, így egy fél nap is eltelt, mielőtt egyáltalán készen állnék rá. Az autóba való beszállás 10-15 percet is igénybe vehet, és ezt az időt is be kell számolnom, amikor megtervezem a napomat. Ez nagyon frusztráló tud lenni. A percek alatt történő felkeléstől kezdve órákig tartott... és órákig... és órákig... és órákig...

A mai egy átlagos székelési/fürdési nap, mégis több mint három órába telt, mire felálltam. Egy jó gondozó gyorsabb, de egy új gondozónak több időbe telik, amíg megtanulja a dolgokat. Valaki említette nekem a kórteremben, hogy a gerincosztályra menet ellenőrzik a méltóságodat. Ez igaz; nincs helye a méltóságnak vagy a féltékenységnek. Olyan dolgokat kell elviselni, amelyeket

bármelyik ép ember a legdurvább megaláztatásoknak tartana. Ez az élet egy új ténye, amit el kell fogadnia, és ha Ön nagyon félénk ember, akkor ez teljesen szörnyű lehet. El kell fogadnia, hogy az idegenek

segít neked a legintimebb dolgokban, és látja, ahogy a legintimebb dolgokat teszed, naponta látja, hogy nem vagy felöltözve, és mindent megtesz érted, amit normális esetben zárt ajtók mögött tennél. Ezt nehéz lehet feldolgozni, de ha kitöröd a nyakad, akkor ez van. A gerincosztályon az újonnan érkezők számára nem nyújtanak különösebb kompenzációt, és bizonyos értelemben ez megkönnyítette számomra a megbirkózást. A személyzet olyan tényszerűen állt a dologhoz, és ez nagyon bátorító volt. Néhány újonnan sérült ember nagyon feldúlt, és ez érthető, de az ember hozzászokik ehhez is. Természetesen a humorérzék is segít.

Kérem, szánjon most egy kis időt arra, hogy végigolvassa a rutinjaimat, hogy részleteket tudjon meg a mindennapi életemről. Fontos, hogy ezeket a rutinokat szem előtt tartsuk, ahogy haladunk előre.

Az én gondozási rutinjaim

Why vannak rutinok? Sok PA-nál idővel rájövök, hogy rutinokra van szükségem, hogy megőrizsem a józan eszemet, hogy a dolgokat a pályán tartsam, és hogy biztosítsam az eredmények következetességét.

Gondoljon rájuk úgy, mint egy új étel receptjére - meg kell tanulnia, ahogy le van írva, mielőtt emlékezetből elkészíthetné az ételt.

Ami az ápolási rutinokat illeti, elég szigorú rutin szerint élem az életemet. Minden reggel nagyjából ugyanúgy kelek ki az ágyból, és minden este nagyjából ugyanúgy fekszem le. Ez két célt szolgál. Először is, minél gyorsabban tanulja meg a PA a rutinomat, annál kevesebbet kell instruálnom, és ennek következtében annál kevesebbet kell tudatosan gondolkodnom azokon a mechanikus folyamatokon, amelyeket mások természetesnek tartanak. Gyakran próbálom elmagyarázni a személyi asszisztenseimnek, hogy míg mondjuk a reggeli felkelés az ő munkájuk része, és ha ez egész délelőtt tart, az az ő munkájuk, addig számomra egyszerűen csak az ágyból való kikelés. Valami, amit meg kell tenni ahhoz, hogy folytathassam az életemet. A másik cél, amit a rutinjaim szolgálnak, hogy a dolgok ne maradjanak ki. Nekem sokkal nehezebb néhány lépést visszamenni, és újra megcsinálni valamit, mint egy fogyatékoság nélküli embernek. Ha valami elfelejtődik, az súlyos következményekkel járhat.

Ha pontosan követem a rutinokat, az azért van, mert az évek tapasztalata bebizonyította, hogy azok nálam működnek; ha minden nap változnának, az mindkettőnk számára káosz lenne. Ennek ellenére a rutinjaim fejlődnek, és a legjobb módszerek közül néhányat a hangosbemondók javaslatai alapján találtam ki. Mindig megkérem őket, hogy mondják el, ha látnak olyan területeket, amelyeken szerintük javítani lehetne.

Amint a rutinokat megtanultuk (ez általában egy-két hétig tart), minél kevesebbet kell mindkettőnknek tudatosan gondolnunk rájuk, annál inkább tudok az életem többi részére koncentrálni - és mindketten pihenhetünk és élhetünk egy kicsit.

Egy másik kérdés, amely abból adódhat, hogy sok mindent meg kell kérnem valakitől, hogy tegyen meg helyettem, az a kérdés, hogy mi az "ésszerű", amit kérhetek tőle. Vannak, akik szeretnek kertészkedni, mások szeretik a kocsimosást. Van, aki egész nap szívesen takarít, és van, aki nem nagyon szeret főzni. Tehát mi az, amit ésszerű lenne megkövetelnem a személyi asszisztenseimtől? Az én ökölszabályom ebben a tekintetben az, hogy minden, ami a testemmel és a személyes gondoskodásommal kapcsolatos, nem képezheti alku tárgyát, minden másról pedig lehet tárgyalni. Ha például azt akarom, hogy hússzor átállítsanak a kerekesszékemben, amíg pontosan úgy ülök, vagy ha azt akarom, hogy az arcom egy bizonyos módon mossák meg, és a hajamat "pont úgy" fésüljék meg, akkor ésszerű, hogy ezt kérjem a személyi asszisztenseimtől. Másrészt, ha egész nap nem vagyok otthon, nem fogom megkövetelni, hogy elvégezzék a házimunkát vagy egy bizonyos módon mosogassanak el, amíg a végén tiszták lesznek!

Mindig azt mondom a gondozóknak, hogy kérdezzenek, ha bármilyen kérdésük van, mivel a rutinok azért vannak, hogy segítsenek nekik, nem pedig azért, hogy akadályozzák őket, és ha nem így tesznek, akkor dolgozhatunk rajta.

AZ ÉN ÚTVONALAIM

Normál reggelek

Felkelni az ágyból

1. Jó reggelt! Vegye le a takarót, a lábpárnákat és a zoknit.
2. Dezodor a hónaljban.
3. Vegyenek fel mellényt.
4. Ezután válassza le és ürítse ki az éjszakai táskát. Öblítse le vízzel, és akassza a zuhany fogantyúja fölé. Ezután mosson kezét.
5. Vegye le a lábzsákot az ágy széléről, tegye a tüket a tálba, és tegye vissza a tálat a szekrénybe.
6. **A bőr ellenőrzése során ügyeljen arra, hogy ne csak egy területre összpontosítson - mindenhol ellenőriznie kell a bőrpírt, véraláfutást, duzzanatot, foltokat, száraz/hámló bőrt, gyulladást stb., és ha bármi, akármilyen csekély mértékű is, jelen van, azonnal szólania kell Peternek.** Logroll ellenőrizze a bőrt a fenéken és a háton.
7. Ezután a kiütések megelőzése érdekében terbinafin krémet kenjen az ágyékra, és mosson kezét.
8. Végezze el a katéterápolást:
 - Használjon kesztyűt és fertőtlenítő kendőt a katéter tartásához. Fogja meg a katétert ott, ahol az a bőrből kijön, és törölje át a katéter helyét,

hogy eltávolítsa a váladékot, de vigyázzon, hogy ne húzza meg a katétert.

- Csipesszel csípje le a katéter hosszát, majd ezt követően csípje/görgetse a katétert az ujjai között, hogy az esetleges üledéket feldarabolja.
 - Vágjon X alakot a kötszerbe, és tegyen kötszert a katéter köré.
9. Mindkét könyökére tegyen ragtapaszt.
 10. Húzzon zoknit, rögzítse a combpántot és a lábszákat Peter bal/jobbs lábára, ahogyan azt minden nap eldöntik. A combpánt a térd fölé megy, változik, hogy melyik lábra, a nappali zsákot a lábra rögzítjük. Állítsa be a heréket mindkét oldalon.
 11. Ezután vegye fel a nadrágot (húzza fel a lehető legmagasabbra, és 1-2 alkalommal tekerje meg a loggert). Állítsa be a lábszárát, hogy megakadályozza a gyűrődést.
 12. Cipők.
 13. Húzza fel Pétert az ágyról a csuklóját megfogva, húzza egészen addig, amíg egyensúlyba nem kerül - engedje el a csuklóját - ekkor a saját kezén egyensúlyoz.
 14. Csavarja meg az alsótestét úgy, hogy megragadja a lábát, és az ágy oldalára mozog. Engedje el a lábát, hogy most az ágy oldalán üljön, lógó lábakkal.
 15. Helyezze a kerekesszéket a helyére, és tolja a Jay Cushion gélt középre. Vegye elő a csúszódeszkát, a lepedőt és a párnát.
 16. Helyezkedjen el - kövesse a SLIDE to wheelchair - SLIDE lépéseket.
 17. Vegye le a csúszódeszkát, a lepedőt és a párnát.
 18. Húzza fel a redőnyöket.
 19. Ha már a székben ül, vegye fel az inget. Rendezze át a nadrágot, amíg kényelmesen elhelyezkedik a széken. Vegye fel a pulóvert.
 20. Adjon borotvát a borotválkozáshoz.
 21. Szép munka! Le a földszintre reggelizni - vigyen magával nyakkendőt és övet, hogy reggeli után felvehesse.

Normál esték

Lefekvés

1. Helyezze Pétert és a székét az ágy mellé = transzferhelyzet.
2. Vetkőztesse le a felső felét (pulóver, ing, mellény).
3. Szerezzen csúszó deszkát, két csúszó lepedőt és párnákat.
4. Kövesse a SLIDE az ágyra - SLIDE lépéseket.
5. Ha már az ágyon ül, vegye le a csúszódeszkát, és tegye el a kerekesszéket. Lendítse Peter lábait az ágyra. Távolítsa el a csúszó lepedőt és tegye el - szükség esetén tolja fel az ágyat.
6. Vetkőztesse le az alsó felét (cipő, nadrág, zokni).

7. Ha szükséges, állítsa be a combszíjat, és lazán rögzítse Peter jobb lábához.

8. **A bőr ellenőrzése során ügyeljen arra, hogy ne csak egy területre összpontosítson - mindenhol ellenőriznie kell a bőrpírt, véraláfutást, duzzanatot, foltokat, száraz/hámló bőrt, gyulladást stb., és ha bármi, akármilyen csekély mértékű is, jelen van, azonnal szólnia kell Peternek.** Logroll ellenőrizze a bőrt a fenéken és a háton.
9. Katéterápolás - kesztyű és fertőtlenítő kendő használata a katéter eltávolításához/tisztításához a reggeli rutin szerint. Ellenőrizze az ágyéket és kenje be a krémet a reggeli előírásoknak megfelelően.
10. Tegyük párnát/törülközőt Péter bokája alá és köré a leírtak szerint.
11. Fogja a lábzsákot, és tűzze az ágyhuzathoz.
12. Győződjön meg arról, hogy a katéter nincs elgörbülve, és hogy laposan fekszik a jobb comb tetején.
13. Csatlakoztassa az éjszakai zsákot, és duplán győződjön meg arról, hogy a Felső csap nyitva van, az Alsó pedig megfelelően ZÁRVA van! (Ez azért fontos, mert Péter nem képes egyedül kinyitni a lábzsák csapját. Az ágyhoz rögzítik a csapok).
14. Ha szükséges, húzzon rugalmas zoknit és piros éjszakai zoknit.
15. Az éjszakai táskát a nappali táskához rögzítse, tűzze az ágyhoz, a táskát fektesse a vödörbe.
16. Ha szükséges, adja át a telefont éjszakára Peternek.
17. Ha szükséges, húzzon takarót és plusz takarót.
18. Adj tablettákat.
19. Lámpaoltás ... szép álmokat!

Beülni az autóba

1. Helyezze a széket a vezetőoldalon lévő helyzetbe.
2. Csúszó deszka Peter feneke alatt, szintén csúszó lepedő, majd párna a kerekesszék kerekén.
3. Emelje be a lábát a kocsiba.
4. Nyomja Péter felsőtestét előre (a vállát nyomva) egyensúlyozó helyzetbe.
5. Menjen az utasoldalra, helyezkedjen el = bal láb a vezetőülésen, jobb térd az utasülésen, jobb kar a vezetőülés háttámláján.
6. Bal kézzel ragadd meg Pétert az övénel fogva.
7. SLIDE = Húzza a bal karral, óvatosan, de határozottan.
8. Péter becsúszik az autósülésbe. Ezután szükség szerint állítsa be a helyzetét.
9. Menjen a vezetőüléshez, vegye ki a széket, a deszkát, a lepedőt és a párnát.
10. Hajlítsa be Peter jobb térdét úgy, hogy a lába a sebességváltó felé mutasson.
11. Péter maga is előrehajol, miközben te hátul lehúzod a kabátját.
12. Szükség szerint állítsa be a nadrágot.
13. Most húzza előre az autóülést = térdeljen le, emelje fel az üléskart, és

húzza előre az ülést.

14. Kapcsolja be a biztonsági övet.
15. Húzza ki a jobb szárú nadrágot, hogy eltávolítsa a gyűrődéseket, amelyeken Peter ülhet.
16. Tegyen párnát a lábak mellé, és Jay Párnát és csúszódeszkát a vezetőülés mögé.
17. Ha otthon van, hagyja a kerekesszéket a garázsban, egyébként tegye a csomagtartóba.
18. Ugorj be az utasoldalra.
19. Csatlakoztassa a kézi vezérlőt a kormánykerékhez, ha Peter készen áll.

Indulás!

Kiszállás az autóból

1. Ha otthon van, hozza ki a széket a házból/garázból, ha kint van, vegye ki a széket a csomagtartóból. Emelje fel a kerekesszék lábtáblát.
2. Nyissa ki a vezetőoldali ajtót.
3. Vegye ki a párnát Peter lábánál, és helyezze a kerekesszékre.
4. Vegye ki a vezetőülés mögül a csúszódeszkát és a Jay Cushiont, és tegye a kerekesszékre.
5. Oldja ki a biztonsági övet, tolja hátra az ülést, és egyenesítse ki a jobb lábát.
6. Péter oldalra dől. Helyezze a csúszódeszkát és a lepedőt a helyére.
7. Húzza fel újra egyenesbe a csuklóját megragadva.
8. Emelje ki a lábát a kocsiból.
9. Helyezze a kerekesszéket a helyére (az autóhoz, a csúszódeszkát pedig a kerekesszék ülésére).
10. Tegyen párnát a kerék fölé.
11. Miközben Péter előrehajol, bal kezével fogja meg az övét.
12. Tegye a jobb kezét az autó tetejére, hogy stabilizálja magát.
13. Állítsa a lábakat a helyükre (a lábak az autó ajtaja felé mutassanak).
14. Adjon kemény, szilárd húzást bal kézzel (a kocsilakat irányába).
15. SLIDE - gratulálok!!
16. Húzza ki a csúszódeszkát és a párnát, hagyja a kocsiban.
17. Húzza a kerekesszéket néhány méterrel hátrébb, hogy legyen hely.
18. Fékezzon, állítsa be a lábtányért.
19. Péter felemeli, miközben kihúzza a csúszólemezt.
20. Állítsa be, amíg Peter kényelmesen el nem érzi magát a kerekesszékben.
21. (Néha Péter az utasoldalon száll ki, akkor minden visszafelé megy.)

WC rutin

Reggelente

A csúszdalap segítségével csúsztassa Pétert az ágyról a WC-székre, majd tolja a székét a WC fölé.

Esténként

Először ürítse ki a nappali táskát a WC-ben, ha szükséges, húzza a WC-széket a WC fölé, Peter beáll a helyére, majd húzza le a nadrágot és az alsónadrágot. Csússzon át a kerekesszékből a WC-székre.

1. Miután kényelmesen elhelyezkedett a WC-széken, készítse elő a WC-hez szükséges felszerelést (kúp, kesztyű, műanyag zacskó, KY gél).
2. Helyezzen be két kúpot.
3. Adjon tálcát és könyvet/magazint olvasásra.
4. Menj le a földszintre, hogy előkészítsd az italt.
5. Kezdetben 20 perc múlva, majd 5 percenként menjen vissza, hogy ellenőrizze a székletürítés előrehaladását. A székletürítés vége.
6. Ha végzett, pakolja el a toalettcuccokat, és tegye rendbe a zuhanyzáshoz szükséges dolgokat (két flanel, Carex szappan).
7. Most először a felső felét, majd az alsó felét vetkőztesse le - menjen a zuhanyzóba.
8. Zuhanyzás - nedves flanel, tisztítsa meg a katéter területét, mossa meg a haját, majd az arcát, és utána öblítse le.
9. Nedvesítse be ismét a flanelt, és szappanozza be a testápolót, kezdje felülről, és dolgozzon lefelé.
10. Ezután használjon különböző flaneleket a nemi szervek és a fenék területére.
11. Öblítse le az egész testet és szárítsa meg.
12. Add át Péternek a hajkefét.
13. Mosd meg a saját kezét.
14. Kerekítsd Pétert a hálósobába.
15. A SLIDE lépéseket követve helyezzük vissza az ágyra - Peter az ágyon hanyatt fekszik.
16. **A bőr ellenőrzése során ügyeljen arra, hogy ne csak egy területre összpontosítson - mindenhol ellenőriznie kell a bőrpírt, véraláfutást, duzzanatot, foltokat, száraz/hámló bőrt, gyulladást stb., és ha bármi, akármilyen csekély mértékű is, jelen van, azonnal szólania kell Peternek.** Logroll el magától, szárítsa meg a popsiját, és ellenőrizze, hogy a bőr száraz és egészséges állapotban van-e. Szükség szerint alkalmazzon krémeket/kenőcsöket. Guruljon vissza ismét Péter hátára.
17. (Ha reggel dezodort és mellényt vesz fel.)
18. Először szárítsa meg a nemi szervek környékét, majd alkalmazza a terbinafint a bőrredőkre.
19. A karokat könyöktől lefelé, a lábakat pedig térdtől lefelé kenje be hidratáló krémmel.
20. Kövesse a rutin többi részét estétől függően (lefektetni) vagy reggel (felöltözni és felkészülni a napra).
21. Tiszta fürdőszoba és mosdó.

KÉSZ!

A repülőgépre való fel- és leszállás

Régebben egyedül repültem, de az általános és biztonsági előírások 2001 óta annyira megnehezítették a repülést, hogy már nem teszem ezt. Miután a repülőjegyek megvásárlásakor lefoglaltam az úgynevezett "különleges segítségnyújtást" és az orvosi cuccaimra vonatkozó extra poggyásztérítést, a repülőtéren feladom az összes poggyászt, és jelentkezem a különleges segítségnyújtási irodában, hogy tudassam velük, hogy ott vagyok a járatomra. A gondozóm és én megállapodunk, hogy a beszállókapunál találkozunk a csapatukkal.

A biztonsági ellenőrzésen való átjutás frusztráló. Miután nem vagyok hajlandó levenni a cipőmet, az övemet és a kabátomat, mert ott ez nagyon bonyolult, be kell gurulnom a biztonsági zónába, hogy egy biztonsági tiszt ellenőrizzen, aki megmozgat. Elkerülhetetlenül összezavarodnak a katéterem/urine táskám miatt. Ezután letörlik a kerekesszékemet egy speciális vizsgálati anyaggal, amelyet aztán elemeznek. Többször előfordult már, hogy ez valamiért aceton jelenlétét jelezte. Mivel ez bizonyos robbanóanyagok egyik összetevője, ez alkalmanként egy kis felháborodást okozott.

Ezután körbetolakodom, hogy találkozzak a gondozómmal, és összeszedjem a csomagjainkat. Ismét felhúznak minket általában olyan kérdésekkel, mint a csúszódeszkám és a kerekesszékes szerszámkészletem, amely néhány imbuszkulcsból és egy csavarkulcsból áll ...

A beszállókapunál kezdődik az igazi móka. Elméletileg nekünk kellene először felszállnunk a gépre, de általában mi tesszük ezt utolsóként, a többi gumiból készült utas előtt. Így végül megérkezik a költöztető/kiszolgáló csapat. Engem és a gondozómat, akinek most már az összes kézipoggyászunkat és a kerekesszékes táskámat is cipelnie kell, egy lifttel levisznek a kifutópályára, ahol átgurulunk a repülőgéphez. Itt lent mindig nagyon zajos a repülőgép motorjaitól, stresszes és nagy a nyomás. Ha éjszaka van, szeles, esik az eső, havazik, vagy egy nem angolul beszélő helyen, akkor még inkább.

A nagyobb repülőtereken aztán beszállunk egy ambiliftbe, egy magasságban állítható, furgon méretű dobozba, amely mindenkit a repülőgép ajtajának magasságába emel. Ott a szállító/kezelő csapatnak, általában két férfinak, a vállamnál és a térdemnél fogva kell felemelnie, és a saját kerekesszékemből átemelni egy babakocsi méretű folyosói székbe, amely befér a repülőgépbe. Ezután a gondozómnak nagyon gyorsan be kell tennie a kerekesszékemet a repülőtáskába, hogy megakadályozza a sérülést. Ez a táska aztán a raktérbe kerül. Ezután az ambiliftet felemelik a repülőgép ajtajáig. Más repülőtereken ez az emelési/átrakási manőver kint történik a repülőgép mellett, a kifutópályán. Ahol

nincs ambilift, ott a szállító/kiszolgáló csapat vagy egy gépesített lépcsőmászó székét használ, vagy fizikailag cipel fel a kb. 20 lépcsőn a repülőgépbe.

A legjobb megoldás a folyosói ülés, de egyes légitársaságok vonakodnak ezt megengedni, és ragaszkodnak ahhoz, hogy az ablaknál üljek... az egészségügyi és biztonsági előírásokra hivatkozva. Hogy elkerüljem a nehézséget és a veszélyt számomra és a szállító/kezelő csapat számára, hogy három ülésen/karfán átvonszoljanak, miközben a fej feletti szekrények alá szorulok, mindig mindhárom ülést egy blokkban foglalom le.

A repülőgépen, ahol nagyon kevés a hely, a folyosón végigvezetnek a sorig, ahol ülök. Így a gondozóm most az ablakülés közelében lesz, én pedig a folyosói kerekesszékekben leszek, és át kell tolni a repülőgép ülésére. Ehhez ismét fizikai emeléssel kell mozgatni/kezelni engem, de ezúttal kevés térdhely van, és a vállamat emelő személy a repülőgép ülésének magas háttámlája fölött teszi ezt. Ez a mozdulat veszélyekkel teli, de felemelnek, és a gondozóm a nyomópárnámat a fenekem alá helyezi - a repülőgépülések nem biztonságosak számomra -, és némi lökdösődés és tologatás után már bent is vagyunk.

Mindvégig elmagyarázom az emelőknek a kockázatokat, a fogyatékoságomat, a súlyomat és így tovább. Végig nagyon ébernek kell lenni, hogy elkerüljük a lábak, bokák és karok kicsavarodását vagy törését, valamint a zúzódásokat, vágásokat és egyéb fizikai sérüléseket, illetve a ruhák lehúzóását. Ha nem beszélnek angolul, az komoly problémát jelenthet, és az egész dolog katasztrofálisan rosszul sülni el. Az európai repülőterek, különösen Dániában, általában elég jól végzik ezt a rutint. A brit repülőterek sajnos gyakran nem ilyen jók. Tapasztalataim szerint a londoni Gatwick a legrosszabb az összes közül.

A repülés során ragaszkodnom kell ahhoz, hogy a kapitány előre rádiózzon, hogy a leszálláskor a kerekesszékes táskámat a repülőgép ajtajához hozzák, és ne a poggyászkidáráshoz vigyék, mivel nem fogok repülőtéri kerekesszéket használni; ez több okból is veszélyes, például a nyomásérzékenység miatt. A repülőgépről való leszállás fordított folyamat.

Imádok utazni, és ezért hajlandó vagyok elviselni ezt a rutint, de sok fogyatékkal élő ember egyszer megteszi, és megesküszik, hogy "soha többé".

*Tovább lépés az
élettel 1987 márciusa és 1988
októberté között*

*Isten adjon nekem nyugalmat, hogy elfogadjam azokat a
dolgot, amiken nem tudok változtatni, és bátorságot, hogy
változtassak azon, amin lehet,
és a bölcsesség, hogy felismerjük a különbséget a kettő között.*

Derűs ima

A remény jó dolog, talán a legjobb dolog ...

Stephen King, *A Shawshank-megváltás*

1987 márciusában Lauren és én felmentünk Wallingfordból, ahol éjszakáztunk, a szüleim Wenningtonban lévő házába. Az M40-es autópálya előtt ez egy hosszú és fárasztó út volt, amelyet egy megálló szakított meg az M6-os autópálya zord Hilton Park-i szervizállomásánál. Végül megérkeztünk. Mivel a pajta átalakítása még nem volt befejezve, a szállásunk egy téglákra emelt ágy volt, ismét anyám páholyszobájában, a nagy zongorával és a virágkötészeti cuccokkal. Szerencsére Lauren nagyon erős volt az évek óta tartó lovaglás miatt, és a közlekedés éppen csak megoldható volt. Nem volt lehetőségem fürdeni vagy vécézni, így mindezt az ágyban kellett megtennem, ami nem volt ideális, bár néhány tetrának jobban tetszett.

Egyáltalán nem volt segítségünk, kivéve egy foglalkozásterapeutát, aki hozott néhány alapfelszerelést - valamilyen tálcát/párnát, ha jól emlékszem -, így a

legjobbat hoztuk ki a dolgokból, és menet közben tanultunk. A szüleim segítsége felbecsülhetetlen volt, de a személy, akit a legjobban értékeltem, Lauren volt. Ő mentette meg az életemet és

feláldozta a sajátját, hogy segítsen nekem, és én nagyon szerettem őt. A szüleim és Lauren nélkül tényleg nem tudom, hogy hogyan vagy egyáltalán átvészeltém volna mindezt.

Anya gyorsan úgy döntött, hogy meg kell etetnem, így minden reggel egy teljes angol reggelivel kezdődött. A napok azzal teltek, hogy a ház befejezésével foglalkoztunk - a padlóburkolattól kezdve a bútorokon és szöveteken át a lift kiválasztásáig mindent megválasztottunk. A közlekedésre az én Vauxhall Astrám és egy apró Suzuki furgon állt rendelkezésünkre, rámpákkal.

Lauren otthon, 1987

Egyikbe sem volt könnyű be- és kiszállni. Ez a közlekedés azonban lehetővé tette számunkra, hogy megvizsgáljuk a helyi falvakat, és elmenjünk a vidéki kocsmákba és természetesen a gerincgyógyászati egységbe.

Az északnyugati gerincgyógyászati egység Southportban található, és közel háromórás autóútra van otthonról. Szükségem volt arra, hogy a radarjukon legyek, ezért nem sokkal északra érkezésem után meglátogattam őket, de határozott kívánságom volt, hogy a lehető legtávolabb maradjak a kórházaktól.

Áprilisban valami egészen csodálatos dolog történt. Apám egyik barátja, Robin

Buchanan-Smith tiszteletes valahogyan összekapcsolta, hogy a Skót Egyház tagja.

miniszter, aki szállodaiparosként dolgozik. Meghatóan azt mondta apának: "Péter nehéz időszakon van túl; szeretnénk, ha egy hétig ingyen a mi szállodánkban lakna". Így hát áprilisban elindultunk, Glasgow és Loch Lomond mellett, és a mesés A82/ A85-ös utakat használva Glencoe felkavaró pompáján keresztül, Oban mellett és magához a szállodához. Az az utazás, ahogy végigüvöltöttünk a csodálatos, kihalt utakon, és Bryan Adams *Summer of '69* című számát hallgattuk hangosan, örökre megmarad bennem.

A szálloda, az Eriska-sziget valóban nagyon különleges hely. A kerekesszékkal megközelíthető szoba eredetileg a biliárdterem volt, és hatalmas volt, könnyedén nagyobb, mint az egész régi házam. Egy térben volt hálószoba és nappali/étkező. Beilleszkedtünk, és aznap este megszólalt a vacsoragong; ez egy ilyen hely! Átmentünk egy varázslatos látványba - az étkező csiszolt mahagónival, csillogó ezüsttel, szikrázó poharakkal és izzó gyertyafénnyel volt berendezve. A poklok poklát megjárva fantasztikus volt egy ilyen különleges helyen lenni. Csodálatos este volt, finom étellel és finom borral, az étkezőtársaink beszélgetéseinek zümögése közepette. Később lefeküdtünk, jó éjt pusztitadtunk egymásnak, és így aludtunk el.

Néhány órával később baljós szag ébresztett fel. Nem tudtam uralkodni a beleim felett, és összekoszoltam az ágyat. Egy ilyen szuper nap után Laurennek fel kellett kelnie, és fel kellett takarítania a szarommal teli águnkat - a szégyen, a csalódás, a szégyen és a megaláztatás szívszorító volt, és sírni tudtam volna. Ez volt az első alkalom, hogy a gerincsérülésem felborította a dolgokat, de nem ez lett volna az utolsó, nagyon-nagyon messze nem.

Szerencsére a hét hátralévő része kellemesen telt. Bejártuk Obant, bámultuk a szürke vízben bókászó fókákat, és felfedeztük a gyönyörű partvidék országútjait és mellékútjait, elhaladtunk Inverary és a Connelben található lenyűgöző örvények mellett. Az esték további incidensek nélkül teltek el, és egy szuper hét után hazatértünk.

A ház egyre közelebb került a befejezéshez, húsvéti háznak kereszteltük el, és végül 1987 májusában beköltöztünk. Az élet újra kezdődhetett.

Húsvéti házikó

Húsvéti házikó a kertből

Amikor Lauren és én először költöztünk ide, egy családi barátunktól szereztünk egy cicát. Pici volt, és nyávogás helyett nyávogott, ezért természetesen Egérnek neveztük el. Egér egy apró, teknőspáncélos teremtként kezdte, akit a tenyeredben tarhattál. Tollakat kergetett és szaladgált a ház körül, és nagyon jó volt, hogy volt egy másik jelenlét a ház körül. De a kedvessége nem tartott sokáig - vagy legalábbis egyre kevésbé volt kiszámítható. Az egyik percben még simogattam a pocakját, a következőben pedig már a kezemet dézsmálta. Nem én voltam az egyetlen, akit az "egérkezelés" ért. Nem telt el sok idő, és a legtöbb barátom a közelébe sem ment.

Lauren képzett, versenyszintű, profi lovas volt, és egy barátja Four Winds nevű lovát félig-meddig kölcsönadta. "Windz", ahogy ismerték, néhány helyi barátjával, Keith-szel és Barbarával volt istállóban. Négyen töltöttük az időt egymással, miközben a lovat ugrásban, dresszúrában és terepen tanították, hogy aztán részt vehessen néhány helyi Hunter Trials versenyen.

Lauren lovaglás Windz

Lauren versenyző

Egy nap Barbara elvitt minket valahová, én az anyósülésen ültem, Lauren pedig mögöttem. Ez volt az az utazás, amikor rá kellett jönnöm, hogy a centrifugális erő milyen nagy hatással van rám. Ahogy egy körforgalomban kanyarodtunk, elvesztettem az egyensúlyomat, és arccal lefelé Barbara ölében kötöttem ki, Barbara egy negyvenes angol hölgy volt, aki tényleg nem ismert engem olyan jól. Érthető módon nagyon meglepődött, és miközben próbálta megtartani a kormányt, egyre hangosabban visítani kezdett: "Ooh, ooooooh, Petel!". Mivel magam nem tudtam felülni, a mögöttem lévő, hisztérikusan nevető Laurenre voltam utalva, és végül, miután felhúztak, a méltóságom helyreállt.

Néhány hónap elteltével azon kaptam magam, hogy unatkozom otthon. Mindig is elfoglalt ember voltam, ahogy azt talán észrevetted, amikor a baleset előtti életemről olvastál, és most nem volt mit csinálni - egész nap, minden nap. A balesetemet megelőző öt évben telemarketinggel foglalkoztam, így inkább csak azért, hogy legyen mit csinálnom, elmentem a helyi kereskedelmi kamara telemarketingről szóló előadására. Az előadás során nem sok újat tanultam, és csak arra gondoltam, hogy így kimozdulok otthonról. Az előadás végén azonban elbeszélgettem az előadást tartó hölgygel. Futólag elmeséltem neki, hogy korábban már dolgoztam ezen a területen, és úgy gondoltam, hogy ez még mindig valami olyasmi lehet, amit csinálhatnék, mivel tudok telefonálni,

beszélgetni és jegyzeteket firkálni. Ebből aztán jött egy állásajánlat.
Hitetlenkedve, de azonnal beleegyeztem.

Aznap, amikor el kellett volna kezdenem, a sérülésem azonban úgy döntött, hogy emlékeztet, ki a főnök, és a gerincem hátsó részén lévő burok, egy duzzanat, egy bütökös ízületet okozott. Ez az alacsony szintű nyomás könnyen felszakadhatott és kifejezett fájdalommal alakulhatott, és az ágynyugalom volt az egyetlen gyógymód. Mélységesen frusztrált voltam saját gyengeségem miatt, és a legrosszabbtól tartva fel kellett hívnom az új főnökömet, hogy beteget jelentsen, még mielőtt elkezdtem volna az első munkanapomat. Ő nagyon megértő volt, és beleegyezett, hogy akkor kezdek, amikor újra egészséges leszek. Shelagh Whittaker, köszönöm.

Szóval Lauren és én timeshare cápaként kezdtük. Nos, nem egészen. Felhívtuk azokat az embereket, akik válaszoltak a Lake District melletti Pine Lake-ben lévő üdülőházakat hirdető hirdetésekre. A mi feladatunk az volt, hogy meghívjuk őket a Pine Lake-re egy minden költséggel fizetett utazásra, hogy az értékesítők elvégezhesék a dolgukat. Őszintén szólva, egyikünk sem értette, miért akarna bárki is egy narancssárga foltos fészert venni egy régi kavicsbánya mellett, amely még mindig narancssárga az üledéktől, a vasút, az A6-os és az M6-os autópálya között. De az emberek mégis akartak! Érdekes módon 30 évvel később a terület szépen beérett, és ma egy elegáns tó és vízi sportok központja.

Miután ez a szerződés lejárt, Shelagh átvitt egy helyi vállalkozáshoz, és találkozót szervezett az értékesítőjüknek. A rokkantsági segélyt akkoriban úgy alakították ki, hogy minden megkeresett fontot levontak a segélyemből, így összességében heti 5 fontot takarítottam meg - nem számítva az odaútra szánt üzemanyagot. De megérte. A munka kivitt a házból, arra kényszerített, hogy egyedül legyek, és olyan idegenekkel találkoztam, akiket látszólag nem érdekelt a "kerekszek". Arra is rákényszerített, hogy olyan dolgokat tegyek, mint például megkérjem vadidegeneket, hogy ürítsék ki a vizeletgyűjtő zacskómat. Csodálatos módon mindenki szemrebbenés nélkül megtette. De végül az összes távértékesítési munka elszállt.

Lauren mint gondozó

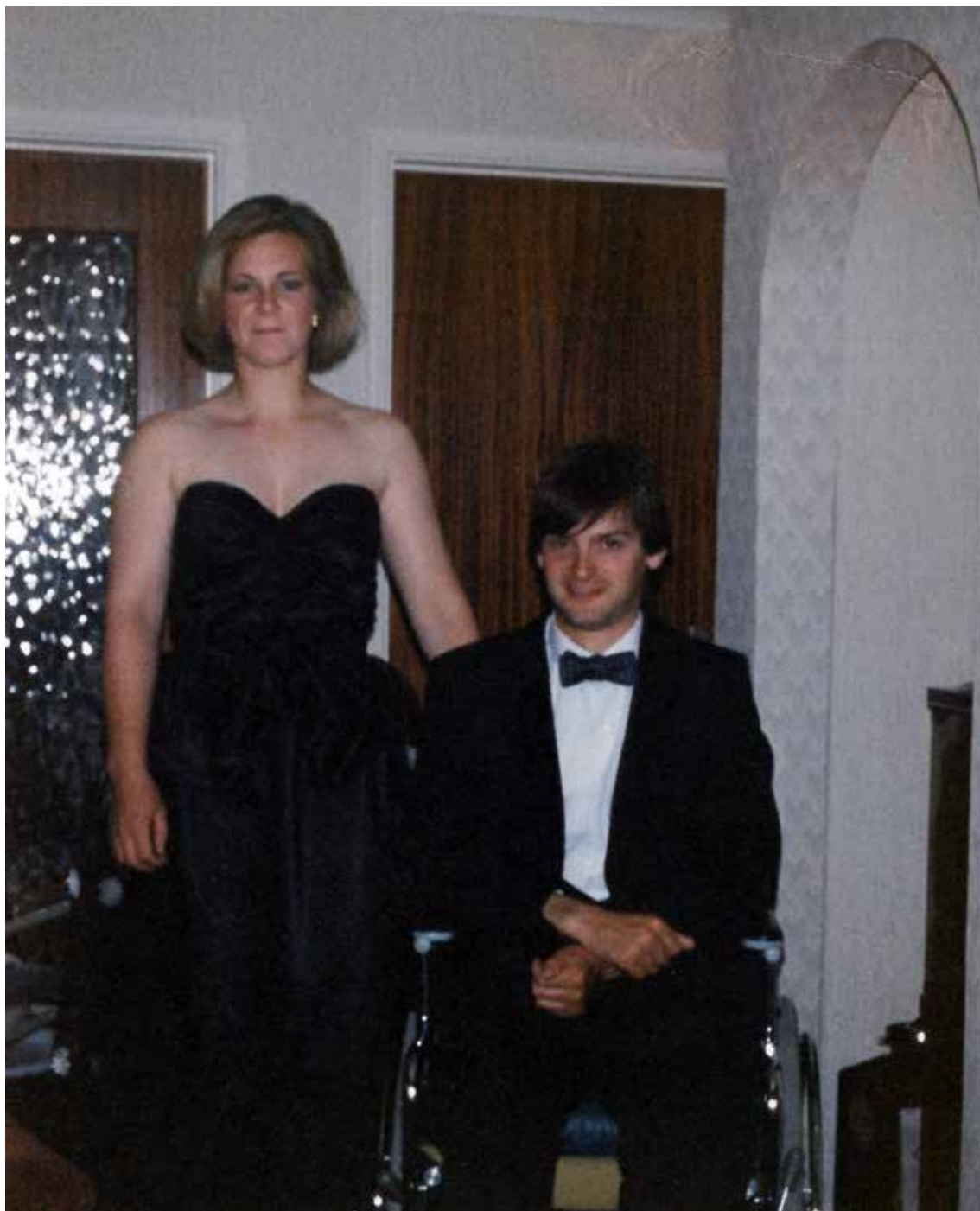
Amikor elhagyja a kórházat, és újra önálló életet kezd élni, gondozóra van szüksége. Lauren önként vállalta ezt a szerepet - nem volt senki más, aki elvállalta volna, és még ha lett volna is, Lauren akkoriban nagyon védelmezett engem, és nem engedte volna, hogy más vállalja a szerepet. Ennek ellenére nem jó dolog olyasvalakinek a gondozójának lenni, aki egyben a romantikus partnere is.

1987 telén a szüleimet egy barátom meghívta egy partira. Lauren és én is

elmentünk, és találkoztunk Paul Brownnal, aki az ételek elkészítésében és a vendégek kényelmének biztosításában segédkezett. Paul később nagyszerű barátunk lett. A parti közepén hirtelen megbetegedtem. A látásom újra elment, ugyanazzal az aurával, mint korábban, és nem tudtam, mi történik. A házigazdák megengedték, hogy lefeküdjek az ágyukra, de mi

korán haza kellett mennie. Ez egyszerre volt ijesztő és kijózanító. Épphogy kijöttem a kórházból, máris újra beteg voltam. Mostantól ez volt az életem? Szörnyű volt.

Ahhoz, hogy ne adjuk fel, rengeteg plusz energiára és elszántságra van szükség, és néha segíthet, ha kívülről keresünk inspirációt. 1987-ben a Kendal Síklub hozott minket kapcsolatba a Back Up nevű szervezettel. 1988 elején felvettük a kapcsolatot a jótékonyági szervezettel, és Lauren és én elmentünk a Back Up bálra a londoni King's Roadon.

Laurennel, 1987

A Back Up jótékonyági szervezetet Mike Nemesvary freestyle síelő indította útjára, aki egy trambulinbalesetben eltörte a nyakát. Mike volt az egyik kaszkadőr síelő az *A View to a Kill* című James Bond-filmben. Mike-nak barátai segítettek abban, hogy megpróbáljon újra feljutni a hegyekbe, és a sikerük arra ösztönözte, hogy másoknak is segítsen ugyanígy. Így tavasszal feliratkoztunk a Back Up svájci síútjára, és Laurennel Les Diablerets-be indultunk. Egy szép szállodában szálltunk meg 10-15 másik gerincsérült síelővel és valószínűleg kétszer annyi gondozóval.

A Back Up gondozóinak hajlandósága, hogy mindent megtegyenek, lenyűgözött. Már az is küldetés volt, hogy eljuttassanak minket a sífelvonókhöz. "Ne aggódj, ha nem tudsz tolni, majd mi elviszünk" - így szólt a módszerük. A következő percben már valaki válla fölött voltál, és leültettek az ülésre, a te széked pedig a mögötte lévőre. A tetején leszálltak rólad, és a kerekesszékekkel újra összepárosítottak. Ekkor döbbsz rá némi erővel, hogy egy hegy tetején vagy. A kilátás, a fény, a levegő - ez tényleg feldobta a hangulatot. A csoda, hogy fent vagy a hegyekben, amikor hónapokkal korábban az életed darabokra tört ... leírhatatlan volt.

Aztán persze le kellett szállnunk.

Az oktató azt mondta: "Látod azt a valamit ott?" Egy gokartot néztem, de kerekek helyett síléceken. Felkaptak, egy formázott ülésbe ültettek ezen a kocsin, és felvonszoltak a hegy tetejére. Körülbelül négy réteg ruha volt rajtam, a kezem és az orrom kilógott. Egy jó síelő állt mögöttem, kötéllel hozzám kötve, és ő tolt minket, névlegesen megmondta, mikor kell jobbra vagy balra kormányozni. Ott álltam ezen a csodálatos, kék napon, és mentem le ezen az érintetlen fehér pályán, ahol két évvel korábban ugyanezt tettem volna állva is.

Síelés Kitzbuhelben (én balra hátul), 1986

Síelés Les Diablerets-ben 18 hónappal a balesetem után, 1988 márciusában. A síelés nagyon más a baleset után, de még mindig remek szórakozás!

Rájöttem, hogy "Hű, még mindig tudok ilyen dolgokat csinálni". Ez annyira erőteljes volt, és pontosan ez az, amit a Back Up csinál. Lehetőséget ad arra, hogy ezeket a tevékenységeket elvégezze. Az a felismerés, hogy *képes vagy* ezekre a dolgokra, remélhetőleg segíthet abban, hogy más új lehetőségeket is kipróbálj az életben általában.

Egyik nap a pályán a mögöttem síelő és engem lassító srác elvesztette a lábát és elesett. "Pete, egyedül vagy, fordulj be a partra" - kiabálta. Néhány ijesztő, tágra nyílt szemű, majdnem irányíthatatlan perc után, amikor kikötés nélkül száguldoztam lefelé a pályán, elég helyem volt, hogy megforduljak, és minden rendben volt.

Ez volt az első út, amit a Back Up szervezett Les Diablerets-be, és egy kicsit tanulságos volt. Lauren segített nekem esténként, és csatlakozott hozzánk ebédre, vacsorára és a partikra. Az idő nagy részét részegen és szórakozva töltöttük. Még mindig részt veszek a Back Upban. Ők mesés emberek.

Hazatérésünk után Lauren munkát kapott Kendalban, a Barclays bank egyik leányvállalatánál. Nehéz volt az élete, reggelente és esténként segített nekem, miközben napközben dolgozott. A wenningtoni ház nyitott terű volt, és felfedeztem, hogy Lauren nagyon szerette a szappanoperákat. Nem szeretem a szappanoperákat és a valóságshow-kat. Egy nyitott terű házban nincs menekvés. Este fél hatkor *a Szomszédok* következett, majd este hat és hét között a vacsora. Ezután következett az idegesítő (legalábbis számomra) *Eastenders* téma, majd a még idegesítőbb *Coronation Street* 19.30-kor. Este 8-kor *a Dallas* vagy valami hasonló következett. Utálni kezdtem ezeket a főcímdallamokat és általában a szappanoperákat, és még rosszabbá tette őket az a tény, hogy nem tudtam elmenekülni előle!

Mégis, 1988-ra kezdtünk hozzászokni ehhez az új életmódhoz. 1988 tavaszának egyik hétvégéjén Rupert átjött Spanyolországból, és egy csodálatos családi vasárnapi vacsorát tartottunk együtt, és elkészült az egyetlen fénykép rólunk, amelyen az egész családot ábrázoljuk.

A szüleimmel és a testvéremmel - a Henry család

1988 szeptemberében egy kis szünetet akartam adni Laurennek, ezért két hétre beiratkoztam egy gerincsérülteket ellátó központba. Számomra ez az élmény a k k o r i b a n borzalmasnak tűnt, és szinte éreztem, hogy az élet kihuny belőlem. Nem volt lehetőség arra, hogy bármit is tegyek. Ez egy olyan hely volt, ahol túléltem, nem pedig éltem. Ez ráébresztett arra, hogy mennyire nagyra értékelem az otthonlét szabadságát, és elhatároztam, hogy a lakóotthon nem jelent számomra megoldást.

Nagyjából ekkor jöttem rá, hogy egyszerűbb lenne saját vállalkozásba kezdeni, mint arra várni, hogy valaki más adjon nekem munkát. Mindig is saját vállalkozásra vágytam, bár nem volt illúzióm arról, hogy ez könnyű lesz. Azonban csak akkor tudatosul bennem, hogy mivel jár, ha meg is teszed.

Apa a balesetem miatt úgy döntött, hogy a tervezettnél kicsit korábban nyugdíjba megy, és mi ketten egy kisvállalkozói tanácsadó céget indítottunk, amely a Kisvállalkozói Kormányzati Fejlesztési Programot valósította meg. A munka miatt kikerültem a házból, és mindkettőnknek volt valami elfoglaltsága, ráadásul jó volt sok időt tölteni együtt. Apa azért fizetett, hogy ne csináljak semmi rosszat, bár valószínűleg ő maga nem. A cég tanácsokat adott az embereknek, hogyan indítsák el és fejlesszék a vállalkozásukat. Rengeteg emberrel találkoztunk.

emberek nagyszerű ötletekkel rosszkor, néhány furcsa ember és sok jó ember. Apa, akinek rengeteg tapasztalata volt, tanácsokat adott nekik az üzleti növekedéshez.

Apa elment, és egész nap egyedül hagyott, csak ebédre jött vissza. Természetesen ott volt a telefon, hogy tartsuk a kapcsolatot. Az 1988-as év nehéz volt, de a lancasteri irodába járás és apa munkájának támogatása átsegített rajta.

Emellett Lauren és én egyre többet jártunk ki, vacsorázni és bulizni, és egy nap Lauren azt javasolta, hogy grillezzünk a szüleim nagy kertjében. Ő meghívta a barátait a munkahelyéről, én pedig meghívtam néhányat a sajátjaim közül. Richard Crossley, aki Laurennel dolgozott, és a felesége, Lisa, egy fehér kabrió Triumph Staggel jöttek. Abban a pillanatban, hogy találkoztunk, barátok lettünk, ami nem túl gyakran fordul elő. Egész este beszélgettünk, és a nyár folyamán különböző időpontokban újra találkoztunk.

Őszre a kapcsolatom Laurennel sajnos nem alakult jól, és 1988 októberében végül szakítottunk. Megértettem, hogy miért, hiszen fiatal volt, és az életét kellett élnie. Ő volt az a lány, aki megmentette az életemet, és aki adott nekem valamit, amiért érdemes volt élnem, de most már nem volt. A szüleim nyugodt biztonsága óriási volt, de engem teljesen elvesztettem.

Le voltam sújtva. A régi, 1960-as évekbeli Neil Diamond dal, a *Red Red Wine* lett a "szakítási himnuszom", amely pontosan összefoglalja, hogyan éreztem magam.

Laurent csak kétszer láttam újra - először decemberben, a születésnapomon. Megöleltük egymást, de ez nyilvánvalóan nem volt elég ahhoz, hogy maradjon, és néhány perccel később elment, csak a levegőben szálló parfümjét, az én összetört szívemet és a könnyeimet hagyva maga után. Istenem, de szerettem őt.

Csak 27 éves voltam. Az élet szörnyű volt, miután Lauren elment. Soha életemben nem éreztem magam még ennyire magányosnak és egyedül.

*Élet Lauren után: Egy új kezdet 1988
októbertől és 1991 eleje között*

I csak egyszer látta Laurent. A balesetem után valaki azt tanácsolta, hogy nyújtsak be személyi sérüléssel kapcsolatos keresetet, talán nem azért, hogy pénzt nyerjek, hanem hogy precedenst teremtsék...

ha valaki más is megpróbált volna merülni a folyóban azon a helyen. A keresetet 1987-ben kezdtük el, egy londoni ügyvédi csapattal együttműködve. Ez egy hosszú, elhúzódó folyamat volt, amely 1993-ban tetőzött, amikor láttam Laurent a londoni Legfelsőbb Bíróság előtt, ahol éppen tanúvallomást tett. Furcsa, meglehetősen kínos találkozás volt, és annyira másképp nézett ki, mint amikor korábban ismertem. 1993 végén kaptunk egy ítéletet, amelyben elvesztettük az ügyet, de a precedenst megteremtettük, így talán elértünk valamit.

Miután Lauren 1988-ban elment, a dolgok nagyon rosszul alakultak. Nagyon levert és frusztrált lettem az élet miatt általában, de az, hogy jó barátok és családtagok voltak körülöttem, csodálatos támogatást jelentett.

A rutin is megtartott - apával mentem dolgozni, és Paul Brown barátom péntek esténként elvitt egy sörre. Ő tanár volt, aki valaha iskolákban dolgozott, de most a börtönszolgálatban volt rajztanár. Paul évekig minden péntek este megjelent, bedobott a kocsiba, és elmentünk néhány sörre.

A Laurentől való elválás furcsa módon egy új fejezetet is nyitott számomra. Egyre többet találkoztam Richarddal és Lisával. Mesésen és kérlelhetetlenül igyekeztek engem megtartani. Amikor kirándulást javasoltak, én "köszönöm, de nem, köszönöm", amire ők azt válaszolták, nem tántorodva el: "Nos, mi megyünk, és te is jössz". Nem ismertek jól, de úgy törődtek velem, mint életre szóló barátok. Richard egészen hajlandó volt mindent megtenni értem. Az első kirándulásunkon észrevettem, hogy a vizeletgyűjtő zsákom nem ürül ki

rendesen, és megkértem Richardot, hogy álljon meg.

Megpróbált segíteni, de aztán azt mondta: "Ó, a francba!" Felhúzta a nadrágom szárát, és leharapta a táskám tetejét. Megkönnyebbültem, de a pisi szétfolyt az egész kocsiban, és Richard is kapott egy falatot. Az, hogy egy majdnem idegen ezt megtette értem, rendkívüli volt. Úgy értem, te megtennéd ezt? Tényleg?

A dolgok néha jól mentek, máskor viszont nem annyira. Hétközben dolgoztam, Richarddal és Lisával pedig esténként és hétvégén találkoztam. 1988 karácsony estéjén elmentem hozzájuk. Richard lefektetett a földszinti kanapéjukra, és a nappali táskámhoz egy éjszakai vizeletelvezető zsákot erősített. Kezdett igazi szakértővé válni! Reggel Richard lejött, és látta, hogy az éjszakai zacskó tele van vérrel. Most ahelyett, hogy pihentem volna és ünnepeltem volna a karácsony napját, pánikba estem, és próbáltam elérni valakit, aki segíthet. Kiderült, hogy hólyaghurutom van.

A dolgok gyorsan történhetnek, ha gerincsérülése van. A gerincsérülésem azt jelenti, hogy nem érzem a fájdalmat a mellbimbó szintje alatt, és nehéz elmagyarázni egy ép embernek, hogy a hónaljtól lefelé semmit sem érzek, semmit. Ha valami baj történik, nem tudok róla, ezért nekem és a körülöttem lévőeknek nagyon ébernek kell lenniük.

Egy másik alkalommal piros foltot kaptam a farokcsontomon/fenekemen, mert ráültem a farmerem egyik gyűrődésére/varrására. A piros foltokból nagyon könnyen szörnyű nyomásfoltok válhatnak.

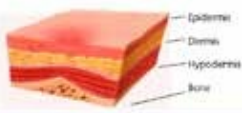
Scottish Adapted European Pressure Ulcer Advisory Panel (EPUAP)
Grading Tool

Grade 1

Non-blanchable erythema (redness) of intact skin.
Discolouration of the skin, warmth, oedema, induration or hardness may also be used as indicators, particularly on individuals with darker skin

Progression of a pressure ulcer

Grade 2

Partial thickness skin loss involving epidermis, dermis, or both. The ulcer is superficial and presents clinically as an abrasion or blister

Progression of a pressure ulcer

Grade 3

Full thickness skin loss involving damage to or necrosis of subcutaneous tissue that may extend down to, but not through underlying fascia

Progression of a pressure ulcer

Grade 4

Extensive destruction, tissue necrosis, or damage to muscle, bone, or supporting structures with or without full thickness skin loss

Progression of a pressure ulcer

www.tissueviabilityonline.com/pu

Version 1.1st July 2009

Images: Clinical Skin Photography: www.clinicalskinphotography.com (All Copyrights Reserved) / Tissue Viability Online

A nyomási sebeket osztályozó eszköz (az EPUAP füzetéből)

139

A vörös foltot csak úgy lehet rendbe hozni, ha a súlyt nem engedjük le róla, hogy a vérkeringés helyre tudja hozni a gyulladt szövetet. A vörös foltok és a nyomási sebek nagyon lassan gyógyulnak, és ez a vörös folt a bőrömön, ami nem nyílt seb volt, lassan és frusztrálóan hat hétig tartott, amíg az ágyban helyrejött; hat hétig feküdtem az oldalamon, és háromóránként forgolódtam, és nem volt más dolgom, mint rádiót hallgatni és duzzogni. Amikor végül felkeltem az ágyból, olyan volt, mintha mindent előlről kezdtem volna.

Nyaralás a Rupert's-ben a Costa del Sol-on

1989-ben úgy döntöttem, hogy egyedül megyek nyaralni, és Ruperttel maradok Puerto Banúsban, a spanyolországi Marbella közelében. Biztosan örült voltam. A szüleim elvittek a manchesteri repülőtérre, és kitettek a terminálon, aztán elmentem egyedül, még egy gondozó nélkül. Tolószékben fel- és leszállni egy repülőgépre nem kellemes dolog. Leemelnek a székről, és egy kis babakocsiba tesznek, hogy felhúzzák a lépcsőn, majd újra felemelnek az ülésre. A kezelők lökdösnek és ü t l e g e l n e k , és Isten tudja, hol horzsolnak meg. Gyakran túl magasra vagy nem elég magasra emelnek, és néhányan nyilvánvalóan nem lettek kiképezve. Tudom, hogy sok fogyatékkal élő ember utazik egyszer repülővel, és soha többé nem teszi meg, mert annyira utálják. Én azonban megbékéltem vele, mivel jobban akarok utazni, mint amennyire nem szeretem, ahogyan ide-oda pattogok. Ennek ellenére borzalmas.

A személyzet a Marbellába tartó repülőgépen nagyon segítőkész volt, és Rupert a másik végén találkoztunk. Egy kis lakásban lakott a kikötő mellett, öt emelettel feljebb, de elmondta, hogy van lift a lakásba, egyenesen a parkolóból. Amit nem mondott el nekem, hogy a lifthez csak akkor lehetett hozzáférni, ha a parkolóba vezető elektromos garázskapu nyitva volt. Az említett elektromos ajtó kinyitásához előfizetést kellett fizetni, amit Rupert soha nem fizetett. Az esetek felében Rupertnek kellett felhúznia engem az öt lépcsőfokon a lakásba. Teljesen félelmetes volt.

Rupert akkoriban a barátnőjével élt, és láttam őt reggelizni és vacsorázni, de az idő nagy részében egyedül voltam a lakásban, a térdemen könyvet olvasva, vagy a kikötő sávjain fel-alá tologatva magam, hogy figyeljem az arra járó embereket. Mindezek ellenére valójában nagyon jól éreztem magam.

Egy nap Rupert elvitt egy bárba, amely történetesen reggel volt nyitva. Amikor bementem, egy ír pultoslány éppen a poharakat fényesítette és berendezkedett a napra. Egyetlen vendég volt - egy német férfi, aki újságot olvasott és kávéat ivott. Én a biliárdasztal melletti sarokban húzódtam meg a könyvemmel. Rupert

elment, hogy azt tegye, amit éppen csinált, és valamikor később egy fiatalember

Chap bejött, és felém tartott. A biliárdasztalhoz sétált, és azt mondta: "Szeretnék veled biliárdozni".

Azt mondtam: "Sajnálom, haver. Bármennyire is szeretném, még a dákót sem tudom felvenni." "Nem" - erősködött. "Szeretnék veled snookerozni."

"Sajnálom, nem tehetem" - ismételtettem.

"Most már snookerozni akarok veled!" - kiabálta, és a következő pillanatban már egy dákó volt a kezében, a vastag végét a feje fölé tartotta, mint egy ütőt, mintha meg akart volna ütni vele. A fejem fölé emeltem a karomat, amivel csak annyit tudtam tenni, hogy azt hittem, ez fájni fog, de aztán felnéztem, és láttam, hogy a német férfi, akiről kiderült, hogy a helyi drogdíler, és a pultoslány átugrik az asztalon, hogy a földre kényszerítse. Végül kivitték az ajtón, miközben sikoltozva és kiabálva távozott. Izgalmasan telt a délelőtt!

Rupert-től tudtam meg, hogy a snookeres fickó az egyik helyi részeges volt. Rupert hallott a balhéről, és még aznap a fickó könnyek között jött el hozzám, és azt mondta, hogy szörnyen sajnálja, és hogy soha többé nem nyúl italhoz. Aznap este hétkor láttuk az utcán, csorgó részegen. A férfi akkor 19 éves volt, és Rupert később azt mondta, hogy 25 éves kora előtt meghalt.

A Costa del Sol egyáltalán nem tetszett, és az egyetlen város, amelyik tetszett, az Ronda volt, amelyik a szárazföld belsejében van és szép. Rupert elvitt oda az egyetlen kirándulásunk alkalmával, de a nap nagy részét a tengerparton töltöttük. Az 1990-es évek elején a Costa del Sol még nem volt annyira fejlett, mint manapság, és bár elég szórakoztató nyaralás volt, nekem nem ez a hely való.

Egy élet a gondozókkal

Amikor Lauren elment, akkor jöttem rá először, hogy szükségem lesz magán személyi gondozó asszisztensekre (PA). Akkoriban Louise-t helyben alkalmaztuk. De a gondozók megtalálásának nehézségeit nem lehet alábecsülni. Mindenfelé kaparásztunk, hogy megtaláljuk a megfelelő embereket, a magazinokban, például a *The Ladyben* megjelent hirdetésekben és a dadákat, au paireket és gondozókat kínáló ügynökségekből. Ezek egy bizonyos pontig hasznosak voltak. Körbecsöngettünk, hogy találjunk valakit egy-két ügynökségtől, amelyek közül némelyik kiváló volt, míg mások borzalmasak. Rémálom volt jól találni.

Az ügynökségi gondozók lehetnek csodálatosak vagy haszontalanok, néha veszélyesek vagy teljesen alkalmatlanok az adott munkára. Ha valaki olyan gerincsérültet gondoz, mint az enyém, akkor egyfajta egyedi készségekre van szükség. A technikai oldal nem nehéz, de a pozitív hozzáállás kulcsfontosságú. Részben gondozó, részben társ, részben barát. A rutin egy része unalmas, de az életnek még mindig szórakoztatónak kell lennie. Éberség, türelem, jó humorérzék, felkészültség a váratlan dolgokra... amikor ez működik, akkor zseniális; amikor nem, akkor szörnyű.

Megszerezném a furcsa drágakövet. Pat nagyszerű volt. Ő mutatott be a jazznek, és elvitt egy közeli fesztiválra. Pat után jött egy a rosszabbak közül. Elmentünk Richard és Lisa grillpartijára Szentiván éjjelén. Amikor megérkeztünk, Richard adott nekem egy sört. "Elképesztő, hogy tud inni" - mondta a gondozó Richardnak, mintha ott sem lettem volna. Este kilenckor bejelentette, hogy elmegy, tehát én is, mivel nem vezet sötétben, bár legalább este 11-ig világos lesz. Másnap reggel kirúgtam.

1989 szeptemberében megváltozott a világom, amikor találkoztam a németországi Gudrunnal. Olyan volt, mint egy forgószél és egy abszolút öröm. Gudrun állandóan nevetett, nagyon pozitív volt, és egy energiabomba. Mesésen éreztük magunkat. Semmi sem jelentett problémát, és tudtam, hogy ez az a fajta gondozás, amit a jövőben szeretnék. Gudrunnál nem volt sóhajtozás vagy mogorvaság; minden pozitív volt. Ő volt az a fajta gondozó, akit ezután is akartam, döntöttem, de Gudrunnak 1989 karácsonyán el kellett mennie. Mihez kezdtem volna nélküle?

Amikor Gudrun hazament Németországba, könyörögtem neki, hogy küldjön haza valakit, aki pont olyan, mint ő. Karácsonykor, amikor Gudrun a Fekete-erdőben sétált a családjával, találkozott Birgittel, egy iskolai barátnőjével, és megálltak beszélgetni. A Lufthansa felajánlott Birgitnek egy légiutas-kísérői állást, azzal a feltétellel, hogy hat hónapon belül javul az angolja. A lány Angliában keresett munkát, hogy segítsen. "Lehet, hogy ott tudnék neked segíteni" - mondta Gudrun.

Birgit 1990. január végén jött ide, és a következő hat hónapban nagyon jól éreztük magunkat. Tökéletesen beilleszkedett a családomba, és sok csodálatos dolgot csináltunk együtt. Húsvétkor szörnyű idő volt, de Richard és Lisa elhozta az összes barátját, hogy velem töltsenek egy éjszakát. Pictionaryt játszottunk Richarddal és Birgittel egy csapatként. Birgit németül kiabálta a szavakat, nekünk pedig meg kellett állítani a játékot, és utánanézni a szótárban. Richard nagyon rosszul rajzolt, és egy tippért egy összenyomott szűnyognak látszó valamit rajzolt. Birgit azt kiáltotta, hogy *maulwurfshügel*, ami lefordítva

"vakondtúrás", és valahogy jól tippelt. *Maulwurfshügel* volt az első szavam németül. Birgit és én nagyon jó barátok lettünk, és a mai napig azok vagyunk. Büszke vagyok arra, hogy a kisebbik fiának, Juliannak a keresztaja lehetek.

Birgitával, 1990

Gudrun és én még most is tartjuk a kapcsolatot, ami csodálatos. Sok gondozóval szoros személyes kapcsolatot alakít ki az ember. Néhányuknál már voltam, és mások esküvőjére is meghívtak.

Tanulmányozás

A munkahelyemen apa és én felvettünk egy üzleti partnert, Jeff Hindley-t, hogy segítsen nekünk a kisvállalkozói tanácsadásunk fejlesztésében. Mivel Jeff maga is egy északi volt cégtulajdonos, ideális választás volt, és nagyszerű barátunk lett. Eközben én

kezdtém rájönni, hogy nem rendelkezem a szükséges ismeretekkel a vállalatok tanácsadásához, és úgy döntöttem, hogy diplomát kell szereznem. Kendalban egy négyéves, részmunkaidős üzleti diplomát kínáltak. Heti két éjszaka, később pedig egy egész nap a Preston Polyban. 1989 őszén elmondtam apának, és bár nagyon meglepődött, támogatott.

Az első órán 45-en voltak a teremben. A tanfolyamvezető felolvasta a tananyagot: pénzügy, jog, statisztika, üzleti stratégia, a tantárgyak hosszú listája. A következő héten 25-en voltunk a teremben. Az első dolgozatom hármas lett. Nem elég jó, gondoltam, egyáltalán nem elég jó. Na jó, el kell kezdenem tényleg dolgozni, és ha kell, a földre döngölöm magam, semmi más nem lesz elég, csak az As. Végigdolgoztam magam a négy év alatt. A kormány biztosított egy nagyon korai laptopot, és egy jótékonyági szervezet adott nekem egy Amstrad PC-t, amit megtanultam használni. A főiskola heti két este volt, este 7-től este 9-ig. A gondozók elmentek a helyi uszodába vagy bárhová, mielőtt hazavittek, és éjfélkor lefektettek. Hosszú napok voltak. Hétvégén tanultam, és még mindig Paul-lal, Richarddal és Lisával is együtt voltam.

Időnként találkozhattam Brian nagybátyámmal is, aki az évek során elhagyta a tévés szakmát, elvált, újraraházasodott és könyvet írt. Az 1990-es években ő és a felesége, Jan félig-meddig rendszeresen eljöttek a szüleimhez. Jó volt megismerni őt egy kicsit ennyi év után. Sajnos 2003-ban, 77 évesen meghalt.

Ez idő alatt gyakran találkoztam Richarddal és Lisával, és egy hétvégén elvittek Newcastle-be, hogy találkozzam Richard családjával. Vasárnapi ebédre átmentünk a család házába, amely egy szép külvárosi környéken volt. Tudtam, hogy Richard kapcsolata a szüleivel "kényes" lehet, de ők nagyon barátságosak voltak, és kezdtem azon tűnődni, hogy mi lehet a probléma. Minden barátságos és kedves volt, ahogy leültünk a marhasültet és yorkshire-i pudingot tartalmazó ebédhez. Richard anyukája nagy tányérokat hozott ki, tele hússal és zöldséggel, de az enyém nem olyan volt, mint a többi. Az én vacsorámat folyékonyra főzte. Ránéztem a tányérra, majd Richardra, és mindketten nevetésben törtünk ki.

"Anyá, mit csináltál?" - kérdezte Richard.

"Nem voltam biztos benne, hogy tud szilárd ételleket enni" - volt a válasz. Nem látta a vicces oldalát, és minél többet viccelődtünk, annál kevésbé szórakoztatta, és nem sokkal később elmentünk. A továbbiakban egy kellemes délutánt töltöttünk Newcastle környékén, még a Spanish Citybe is lementünk, a vidámparkba, amelyet Mark Knopfler a *Dire Straits Tunnel of Love* című számában említett.

Visszatérés a volán mögé

Az autó mindig is fontos része volt az életemnek, és a balesetem óta másokra voltam utalva, hogy másokkal közlekedjek. Richard volt az, aki rávett, hogy újra elkezdjek vezetni. A balesetem előtt haladó vezetést végeztem, és nem akartam azok közé a fogyatékkal élők közé tartozni, akik fél kerékkel a járdán parkolnak. Azt akartam, hogy tudjam megfelelően kezelni az autót, vagy egyáltalán nem. Elmentünk egy londoni kiállításra, hogy kipróbáljuk a mozgássérültek számára átalakított autókat. Engem elvittek egy tesztvezetésre, Richard pedig valamiért úgy döntött, hogy azzal foglalja le magát, hogy gyakorolja, hogyan üljön a kerekesszékekben és tolja magát. Sajnos sikerült beakadnia a csarnok körül lerakott nagyméretű elektromos kábelek közé. Richard ott ült, és próbálta kiszabadítani magát, amikor néhány ember odasietett, hogy segítsen. Kiemelték őt a kábelek közül, és meggyőződtek róla, hogy jól van. A pillanat hevében Richard nem tudta rávenni magát, hogy elmondja nekik, hogy nem volt rokkant. Ó, milyen szégyenletes.

A bemutatót követően a Motability-n keresztül rendeltem egy Vauxhall Astra automata autót, és beállítottam magamnak. A vezetés megtanulása mostantól L-rendszámtáblákat és vasárnap reggelente Richardot vezetve egy elhagyatott ipari parkban zajlott. Egy lámpaoszlophoz való közelharcot leszámítva, amikor egy kanyarban elvesztettem az egyensúlyomat, minden jól ment. Körülbelül hat hónappal később már elég magabiztos voltam ahhoz, hogy önállóan vezessek.

Rupert és én az első kézi vezérlésű autómmal.

Első utazás Monacóba

Birgit 1990 júliusáig velem volt, de akkor ismét azzal a problémával kellett szembenéznünk, hogy találjunk valakit, aki alkalmas a munkára. Végül nagy nehézségek árán sikerült gondozót találni.

Augusztusban Richard, Lisa, Giles és én egy dél-franciaországi nyaralást terveztünk, és autóval Juan-les-Pins-be utaztunk a Cote d'Azur-ra, ami nagyon hosszú út Lancasterből - az út három napig tartott.

Az új gondozómnak és a barátjának felajánlottuk, hogy ingyen nyaralhat, minden étkezést és szállást biztosítunk, de ő nem kap fizetést. Elfogadta az ajánlatot, de már nem volt kedves, és egy kicsit szörnyeteggé változott. Amint elindultunk az útra, igazi örült lett, de tudta, hogy nekem nagyobb szükségem van rá, mint neki rám.

Ennek következtében a Londonba vezető út egy rémálom volt. A gondozóm és a barátja úgy döntöttek, hogy elutaznak egy éjszakára, hogy meglátogassák a londoni barátaikat, de másnap későn értek vissza. Ennek következtében Gilesnak kellett kirángatnia engem az ágyból, ami nem volt könnyű, és csak az utolsó pillanatban értük el a kompot Franciaországba. Ezután 14 óra volt Dijonig, miközben a gondozóm és a barátja folyamatosan dohányoztak az autóban (ez némileg emlékeztetett fiatalabb koromra), annak ellenére, hogy Giles és én nem dohányoztunk. Emellett állandóan a nagyon hangos zenéjüket akarták hallgatni - még most is egyszerűen ki nem állhatom a "Van the Man" Morrisont. Hamarosan Fag-Ash Lil és Smoky Joe névre keresztelték őket. Egy igazán viharos második napi vezetés és újabb 14 óra velük, és este 11 óra körül érkeztünk meg Juan-les-Pins-be. Szerencsére az apartman, amit lefoglaltunk, nagyszerű volt.

Napközben mi mentünk a magunk útján, ők pedig a sajátjukon. A "Van the Man"-t Richard és Lisa akkori kedvenc lemeze váltotta fel, és George Michael *Freedom!* című száma lett a nyaralás témája.

A napokat városnézéssel töltöttük a tengerparton, és meglátogattuk Antibes-t, amely egy nagyon szép város, és a Picasso Múzeumnak ad otthont. Miután megnéztük a festményeket a földszinten, fel kellett mennünk a lifttel a második emeletre. Az egyik teremben felbecsülhetetlen értékű kerámiák voltak kiállítva, a következőben pedig egy hatalmas Picasso-vászon, melynek témája birkák és kosok voltak, amit nagyon szerettem volna megnézni. Richard betolt engem az ajtón - igaz, kissé szűkös volt a hely. Visszatérve a szobából, miután megnéztem a festményt, beszorultam a szorult helyzetbe. Richard többször is tolt és húzott, amíg ki nem szabadultam, mint egy borosüvegből kipattanó dugó, és a

kerekesszékem nekicsapódott egy eredeti Picasso-kiállításnak.

kerámia. A tok elkezdett imbolyogni, a kerámiák elkezdtek ringatózni és pörögni, mi pedig mozdulatlanul álltunk, és néztük, miközben a szívünk megállt. Abban a pillanatban könnyű volt elképzelni a híreket: "Angol gengszterek összetörik a felbecsülhetetlen értékű Picasso-kerámiákat". Egy örökkévalóságnak tűnő idő után a vitrinben a felfordulás megszűnt, kár nem keletkezett, de Richard és én kiosontunk a legközelebbi kávézóba, ahol megittunk két eszpresszót és egy nagyon nagy konyakot, mielőtt bevallottuk volna: "A francba, ez közel volt".

Egy másik napon Monacóba mentünk, az első utam oda, és én egy csillogó szemű turista voltam. A Casino téren, közvetlenül a Hotel de Paris előtt parkolt egy vadonatúj, piros Ferrari F40, ami akkoriban az autó volt. Soha nem láttam még ilyet, és azóta sem láttam.

Richard már járt korábban Monacóban, és ismert egy szép bisztrót a királyi palota mellett, ahová aznap este terveztük, hogy elmegyünk. A kaszinóba is el akartunk menni, és az öltözködési szabályokra való tekintettel hoztunk magunkkal dickie-nyakkendőt és vacsoraöltönyt. De mivel nem akartuk egész nap viselni őket, valahol át kellett öltöznünk. Az egyetlen hely, ami Richardnak eszébe jutott, a rakpart végén, közvetlenül a Királyi Palota alatt található nyilvános mosdó volt. Leparkoltunk, bementünk a nyilvános vécébe, és ott álltunk, félig felöltözve, ingben, de nadrág nélkül, amikor besétált egy francia, akinek pisilnie kellett. Ránézett a három félmeztelen angolra a nyilvános vécében, idegesen elvégezte a dolgát, kezet mosott, biccentett nekünk és távozott, de hogy mit mondott a feleségének a kocsiban, azt csak találgatni tudjuk.

A bisztró kiváló volt, és Richard elkezdte mesélni, hogy az első szerelme Caroline monacói hercegnő volt. Miközben odakint ültünk és hallgattuk Richard ifjúkori szerelmének történetét, két fekete limuzin állt meg, az ajtókon a királyi címerrel, és az egyikből pont akkor szállt ki Caroline hercegnő, aki lenyűgözően nézett ki. Kiderült, hogy az édesanyja születésnapjára (vagy talán a halálának évfordulójára) készült a katedrálisba, de Richárd mindenesetre el volt ájulva, és meg sem tudott szólalni.

Az étkezés után a Monte Carlo-i kaszinó hívogatott, így hát visszaültünk az autóba, és felmentünk a parkolóba. Az ajtónál az állt, hogy "belépés csak útlevéllal vagy fényképes igazolvánnyal", és én természetesen elfelejtettem az enyémet. A portás azt mondta: "*Non*, monsieur, fényképes igazolvány nélkül nincs belépés." Lisának nem volt kedve kaszinózni, így a bárpultnál ültünk, és én duzzogtam. Átkutatta a pénztárcámat, és talált egy elavult könyvtári kártyát a Lancaster Egyetemről, amelyen rajta volt a fényképem. Visszamentem, és megkérdeztem a portást: "Ez megteszi?".

"Igen, persze, jöjjön be."

A könyvtári kártyát a mai napig megtartottam, arra az esetre, ha ...

Csodálatosan éreztük magunkat, amikor blackjack-et, pókert és rulettet játszottunk, és az ablakból néztük a tűzijátékot. Fantasztikus volt, bár anyagilag szegényebben, de más szempontból sokkal gazdagabban távoztunk.

Hazatérése után 1990 hátralévő részét tanulással és munkával töltötte. Többször is lebetegedtem vörös foltokkal és hólyaghuruttal, és két hónapig ágyban feküdtem súlyos tüdőgyulladással. Birgit továbbra is látogatott. A Lufthansánál teljesített repülőműszakokat, és a legénysége Frankfurtban állomásozott, de nevetséges kedvezményeket kapott, és többé-kevésbé ingyen repülhetett át. Az 1990-es évek elején néhány havonta találkoztunk vele. Hétvégenként végig találkoztam Richarddal és Lisával, és az iskolai barátok, például Giles is meglátogatták. Richard és Lisa megfertőzött *az életkedvükkel*, és mindenféle szórakozásba kezdtünk grillezéssel, úszással és hosszú kirándulásokkal; megtanultam, hogy mit lehet csinálni ahelyett, hogy otthon duzzogtam volna és sajnáltam volna magam. Amit a Lake Districtben csináltunk, az csodálatos örület volt, különösen azért, mert a Lake District nagy részét a göröngyös utakkal és a megközelíthetetlen helyekkel határozottan nem kerekesszékekkel közlekedőknek tervezték. De ez nem akart megállítani minket! Az egyik kedvencünk a Tarn Hows volt.

Tarn Howsban Vivi, Giles és Richard társaságában

Egy másik napon néhány másik barátommal úgy döntöttünk, hogy megkerüljük a Rydal Water-t, amely egy kis tó Windermere és Grasmere között. A tó felé vezető ösvényen haladtunk lefelé, és körülbelül félúton egy kétméteres kőfalat fedeztünk fel, közepén egy csókkapuvval, amelyet kerekesszékekkel nyilvánvalóan lehetetlen átjárni. "Felállítalak, és körbetáncolom veled a kaput" - mondta Richard. "Aztán Rob, Lorna és Lisa átviszi a széket a falon, és a túloldalon találkozunk." Megcsináltuk, és úgy látszik, a többi gyalogos arcán a teljes hitetlenkedés tekintetét látva, a látvány, ahogy egy mozgássérült ember átmegy egy kétméteres falon, nem semmi, de én túlságosan el voltam foglalva Richardba kapaszkodva ahhoz, hogy egyáltalán észrevegyem.

A dolgok zsúfolttá válnak 1991 elejétől 1999 augusztusáig

Vállalkozás indítása

1991 folyamán a gondozóm változott, ahogy ez gyakran megtörténik, és egy Katherine nevű ausztrál lány vette át a helyemet, akivel még mindig tartom a kapcsolatot, és Katherine az egyik legjobb volt.

1991 nyarán régi barátom, Andy Jones feleségül vette barátnőjét, Louise-t. Csodálatos módon engem kért meg, hogy legyek a tanúja, és ezt a szerepet megtiszteltetésnek vettem, hogy elvállaltam.

Andyvel és testvéreivel az esküvője napján; balról jobbra: Peter, Andy, én és Chris

Az esküvő egész hétvégéje mesésen telt, az időjárás végig jó volt - és még a beszédem is jól sikerült, néhány nevetést okozott, de nem volt semmi gond.

Otthon, bár most már Katherine segített nekem, továbbra is küzdöttünk azzal, hogy jó minőségű gondozókat találjunk, és minden egyes alkalommal, amikor az egyikük távozott, ideges voltam, hogy ki lehet a következő. 1991 végén apa egyik munkahelyi hívása egy fickóhoz vezetett a Lake Districtbe. Jim Hendersonnak hívták, és egy ügynökséget vezetett, amely helyi vállalkozásoknak közvetített munkaerőt. Jimnek jól ment az 1980-as évek végén, de az 1990-es évek eleji recesszióban nehézségei támadtak. Apa elment hozzá, de ez egy sehová sem vezető munkaerő-közvetítő ügynökség volt. Apa jó volt az ötletekben és zseniális az oldalirányú gondolkodásban, és el tudom képzelni, ahogy a találkozóról hazatérve a Suzuki furgonban pipázott, és megvilágosodott.

Visszatérve az irodába, így fogalmazott: "Ha mi gondot okoz, hogy gondozókat találjunk, akkor valószínűleg mások is gondban vannak." Apa úgy gondolta, hogy épp most találkozott egy emberrel, akinek volt egy munkaközvetítő vállalkozása, akinek szüksége volt egy ötletre, és apának volt egy ötlete, aminek szüksége volt egy munkaközvetítő vállalkozásra: az ötlet az volt, hogy közösen létrehozunk egy gondozási ügynökséget, amely élőben dolgozó, gerincsérüléssel járó képzett gondozókat toboroz és közvetít. Néhány nappal később találkoztunk Jim Hendersonnal a lancasteri irodánkban, és elbeszélgettünk.

Mint már említettem, néhány évvel korábban Jim alapított egy korlátozott felelősségű társaságot, amely egy ideig jól működött mint munkaerő-közvetítő, de mostanra nehézségei támadtak. Jim nyitott volt arra az ötletre, hogy megváltoztassa a cége üzleti modelljét, és a mi elképzeléseink alapján alakítsa át azt. A találkozót követően megállapodtunk a közös munkában. Így kezdődött a Kensgriff Care.

1991 végén/ 1992 elején a vállalat a semmiből indult.

Jim a kapcsolatait, jogi szerződéseit és tudását, én pedig a gerincsérüléssel kapcsolatos ismereteimet, kapcsolataimat és a brosrák nyomtatására szánt pénzt. Én terveztem és írtam meg az ápolói tanfolyamot is a vállalat számára, amelyet a St John Ambulance tartott.

Elkezdtünk hirdetni, és onnan indult a dolog. Jimnek volt egy irodája egy épület harmadik emeletén a Kendal főutcán, ami nem volt túl jó nekem. Ennek eredményeképpen, és meglehetősen csodálatos módon, az első találkozóinkat a Phoenix nevű kendali pubban tartottuk - nem is lehetett volna más neve, nem igaz?

Végül Jim talált egy földszinti irodahelyiséget egy helyi üzleti parkban. Apának támadt az ötlete, és összehozott minket, aztán magunkra hagyott minket, nem írt le semmit, csak egy kézfogást és egy mosolyt. A cég elindult

a földön. A Kensgriff Care üzleti ötletének kialakításakor sem rövid, sem hosszú távon nem gondoltunk a cég jogi felépítésére. Egyszerűen csak nekiláttunk, hogy apa ötletét működő vállalkozássá alakítsuk. Ezt a hibát később megbántam.

A semmiből tanultunk, közösen próbáltunk gondozókat találni és számítógépeket vásárolni. Egy ismerősöm révén felvettünk egy kapcsolatot, aki viszont ismert valakit, aki segíthetett volna: egy Martin Steffensen nevű dániai férfit, **a k i** a nemzetközi munkaügyi központjukban, az Euresben dolgozott. Ő szakértője volt a gondozók felkutatásának. Felhívtam Martint, és ő azonnal az élre állt. "Természetesen tudunk segíteni" - mondta. "Küldje el nekünk a munkaköri leírásokat, mi pedig elvégezzük a keresést és az interjúkat, és kitöltetjük a jelentkezési lapokat". Mindenféle habozás nélkül Martin mellém állt, és hatalmas támogatást jelentett.

Dániában akkoriban úgy működött az egyetemi jelentkezés, hogy ha valaki Angliába jött dolgozni egy időre, az egy szinttel feljebb emelte a középiskolai végzettségét. Ha az egyetemre való bejutáshoz többletpontokra volt szükséged, az angliai munkával javított angol nyelvtudásoddal a C osztályzatot B-re emelhetted. Mivel Dániában 21 évesen kezdted az egyetemet, a legtöbb gondozó elég idős volt a vezetéshez. Így aztán Dániából folyamatosan áramlottak a gondozók, ami hamarosan áradattá vált, és ez az áradat segített minket elindítani.

Hirdetéseket adtunk fel a *The Guardianban* és olyan magazinokban, mint a *The Lady*, és úgy kezdtük el az elhelyezést, hogy megfelelő gondozót kerestünk az embereknek. Jim nem tudta vállalni a munkának ezt a részét, mivel már így is elég dolga volt a szerződések átírásával, a foglalási rendszer kidolgozásával, a bankokkal és a jogi követelményekkel való foglalkozással. Szükségünk lett volna néhány adminisztratív alkalmazottra, de nem engedhettük meg magunknak. Apának volt egy másik ötlete: "Miért nem kérünk önkénteseket?".

A *The Westmorland Gazette* című lapban önkénteseket kerestünk, hogy segítsenek, fizetés nélkül, és többen jelentkeztek. Alig hittük el. Sally és Louise beleegyezett, hogy részmunkaidőben, heti egy vagy két félnapot dolgozzanak, hogy segítsenek beindítani a céget, és ezt több mint egy éven át fizetés nélkül tették. Ekkorra a cég már elég pénzt keresett ahhoz, hogy kifizesse őket, és ők lettek az első igazi munkatársaink. A vállalat lassan, de biztosan kezdett megalapozódni, és a dolgok szépen haladtak.

Idővel különböző okok miatt Sally és Louise távozott, és helyükre közvetlenül kellett felvennünk az első független munkatársat. Egy Jane nevű hölgyet neveztek ki, aki szerencsés módon a vállalat igazi értékévé vált. Sok éven át fontos szerepet játszott a vállalkozás folyamatos fejlődésében.

1992-ben újra letettem az IAM haladó vezetői vizsgát, és elsőre átmentem, ami nagyon büszkévé tett. Jó volt, hogy a balesetem után megkaptam az Institute of Advanced Motorists imprintaturáját. Ez idő tájt vettem fel régi kapcsolataimat a HPC-vel, a másik vezetési csoporttal, amelyhez korábban csatlakoztam.

Most már magabiztosan tudtam vezetni, volt egy szép nyaralásom Dorsetben, ahol Katherine segített nekem, és amelynek során találkoztam keresztapámmal, Peter Bell-lel. Nagyszerű volt rájönni, hogy valójában önállóan is el tudok utazni valahová nyaralni.

Otthon, 1992-ben, egy éjszaka közepén felhívott Richard és Lisa. Hajnali 1 vagy 2 óra lehetett, és egy koncerten voltak a manchesteri Apollóban. Richard a Moss Side közelében parkolt le az autójával, és a koncert után rájöttek, hogy az autót ellopták. A rendőrség szombat este nem ment be a Moss Side-ba. "Magadra vagy utalva" - mondták. "Megkeressük az autóját, de ne tartsa vissza a lélegzetét. Van valaki, aki el tudná venni?" Lisa főnöke a közelben lakott, de a rendőrség azt mondta, hogy senkit sem kérhetnek meg arra, hogy BMW-vel menjen be Moss Side-ba, mert túl veszélyes. Az egyetlen másik ember, akit viszonylag közel ismertek, én voltam, így Katherine, a gondozóm kikeltett az ágyból, és én elautóztam a másfél órás utat a manchesteri Moss Side-ba, hogy felvegyem a rémült kis templomi egereket. Az Apollo lépcsőjén ülve találtam őket, rémülten.

Richard autóját néhány nappal később találták meg, kiégve.

Katherine úgy döntött, hogy munkahelyváltásra vágyik, és rövid ideig a kezdődő Kensgriff Care-nél dolgozott, mielőtt visszatért Ausztráliába. Miután ő továbbállt, a Kensgriff Care egyik korai, Dániából érkezett tagja lett a gondozóm. Hellának hívták, és kiváló gondozó lett. Ez megnyugtató volt - hogy az általunk nyújtott szolgáltatás megfelel annak a színvonalnak, amire másoknak is szükségük van.

Befejezem a diplomámat

1992 és 1993 folyamán esténként tanultam, nappal pedig teljes munkaidőben dolgoztam a Kensgriff Care-nél, és természetesen hétvégén Richarddal és Lisával szórakoztam. Egy nap, miközben Derwentwater környékén autóztunk, egy keskeny hídon átvezető kis mellékútra tértünk. Richard megállt az út szélén, és bejelentette: "Most kiszállunk". "Bízz bennem" - tette hozzá, látva meglehetősen hitetlenkedő arcom. Letoltunk az erdőbe egy nagyon göröngyös ösvényen. "Csak várj" - ismételte Richard. "Csak várjatok." Lejjebb egy Derwentwaterre néző szikla tetejénél megálltunk. Ragyogó, napsütéses nap volt, és a tó olyan volt,

mint egy

tükör. Látszólag a semmiből egy gőzhajó hömpölygött át a tavn. A hely a Surprise View nevet kapta - és minden bizonnyal méltó a nevéhez.

Tanulmányaimat 1993 májusában fejeztem be. Már csak az utolsó feladatomat kellett leadnom a Prestonban. Négy évnyi vérrel, verejtékkal és könnyekkel teli munka után ez az egész egy kicsit antiklimax volt. Valami többre számítottam - nem vagyok benne biztos, hogy pontosan mire -, és most szembe kellett néznem az eredményekre való több hetes várakozással és az érettségiig hátralévő hat hónappal. Amikor ősszel megérkeztek az eredményeim, némi borzongással bontottam ki a borítékot. Leírhatatlan volt az örömöm, amikor kiderült, hogy az üzleti tanulmányok szakon sikeresen teljesítettem, és kitüntetéssel szereztem meg a Bachelor of Arts diplomát. A diplomaosztó napja, amikor a szüleim melletttem voltak, életem egyik legbüszkébb napja volt.

A diplomaosztó napja, 1993

Ezt követően, egy kis ünneplésként, elmentem Németországba Birgithez, aki még mindig a Lufthansánál dolgozott. Felvett a kis kocsijával, és végigszáguldt velem az autópályán. Születésnapja volt, és az első állomás a bulija volt.

Természetesen most már a Kensgriff Care gondozóit foglalkoztattam, némelyikük jó volt, némelyikük kevésbé jó. Volt néhány nagyon furcsa gondozóm időnként. Az egyik lány felgyújtotta magát, miközben karácsonyi díszeket helyezett el a nyílt tűz előtt, egy másik pedig eldugította a mosdó lefolyóját azzal, hogy minden alkalommal egy egész tekercs papírt használt fel.

1993-ban birtokba vettem a második átalakított autót is. Az eredeti a legmegbízhatatlanabb jármű volt, amit valaha is használtam. Hogy a bajt tetézzé (vagy talán fordítva), kétszer is összetörték, egyszer egy telefonfülkébe, máskor pedig a vécét elzáró gondozó, aki, miután letépte az egész oldalát, azt mondta: "Elfelejtettem, hol vagyok". És hol volt? Nyilvánvalóan egy egyenes úton, ahol nem volt más autó a láthatáron, fényes nappal, ahol sikerült nekik ütközni egy fal oldalának. Sajnos, ezután a bizonyos sértés után az autó soha többé nem működött rendesen, és a garázs előkertjében gőzerővel meghalt. Az egyetlen lehetőség egy csere volt.

1993 decemberében a következő dán gondozóm, Annette és családja nagyon kedvesen meghívott karácsonyra. A nővérehez és barátjához mentünk, akiknek egy gyönyörű házuk volt Koppenhága külterületén. Különösen kedvelem a dán embereket, és ha egyszer meghívnak az otthonukba, úgy bánnak veled, mintha családtag lennél. Az érkezésünk utáni reggelen elhúztuk a függönyt, és a legelső dolog, amit megláttam, a kerítésen ülve, egyenesen rám nézett, egy gyönyörű kis vörös mókus volt.

A dánok december 24-én ünneplik a karácsonyt, ami újdonság volt számomra. A pia kora délután kerül elő, mielőtt mindenki leülne az előételhez, ami levesből és kis csirkés pitéből áll, úgy 5-6 óra körül. A főétel sült kacsa, cukorban és vajban újrasütött, karamellizált békakrumplival, savanyított vöröskáposztával tálalva, és mindezt bőséges mennyiségű vörösborral öblítik le. Ezt követi a desszert, mandulás rizspuding, és ha találunk egy egész mandulát, szerencsénk van, és nyereményt nyerünk. Az étkezés után mindenki ajándékot cserél, táncol a karácsonyfa körül és énekel a karácsonyi dalokat. Ez csodálatos.

Amikor már kezdünk megnyugodni, újabb italokat vesznek elő, konyakot, portóit és - számomra hihetetlenül hihetetlenül, az én iskolás humorérzékekkel - egy üveg Spunk nevű italt. Bár a világon mindenütt használják, de a Spunkot csak dánok tudják palackozni és vacsora után inni. Tétován vettem egy pillantást erre a pohár nyúlós folyadékra, aztán megkockáztattam egy kis szaglászást és

kóstolást, és teljesen undorító volt. A Spunk valójában

fekete, és sós édesgyökérből, vodkából és ammónium-nitrátból készül, hogy egy kis extra rúgást adjon a golyóknak. A dánok szeretik, ami elárul valamit a dánokról ...

Míg dán barátaim a lehető legjobb értelemben voltak és vannak egy kicsit örültek, ugyanez nem mondható el a fent említett macskámról, Egerről. Amikor kedves volt, akkor nagyon-nagyon kedves volt, de amikor rossz volt, akkor borzalmas. Egér éjjelente a karom ölelésében, a paplan alatt aludt, angyali módon, mint mindig. De amikor felébredt, megtámadta a karomat, a semmiből támadt rám. Úgy tűnt, mintha valami Jekyll és Hyde-féle vadság lett volna benne. Imádott nyulakat, madarakat és más kisállatokat ölni, egész évben madarakat és egereket fogott, tavasszal pedig élő bébi nyulakat hurcolt be. Ezt elősegítette, hogy a házam nyitott alaprajzú volt, belső ajtók nélkül. Feküdtem az ágyban, és máris hallottam, ahogy az Egér *puff, puff, puff* bejön, aztán a nyúl szétszóródó hangját, ahogy megpróbál elmenekülni, majd az Egér üldözőbe vette. Végül a szegény nyúl halálsikolya hallatszott, amit baljós csend követett.

A gondozók egy része nyugodtan vette az egér bohóckodását, míg mások kevésbé szórakoztak. Egy alkalommal volt egy Anna nevű gondozóm, aki egy reggel bement a folyosóra, miután Egér az éjszaka folyamán megölt egy nyulat. Még sötét volt, amikor bejött, és csak a kiabálását és dühödt káromkodását hallottam. Föltaposott a lépcsőn, és azt kiabálta: "A macskád tegnap este megölt egy nyulat, én pedig ráálltam valamire, ami szétnyomódott a lábujjaim között".

"Mi volt az?" Kérdeztem.

"Egy nyúl szemgolyója - sziszegte vissza undorodva.

Elkezdtem nevetni, de ő nem látta a vicces oldalát ...

1994-ben Toszkánába mentem nyaralni a dán ápolómmal, Trinával. Pisába repültünk az augusztusi olasz hőségben, és a gerincsérülésem miatt a hőmérséklet- és vérnyomás-szabályozásom a feje tetejére állt. Nem vagyok jó a hőségben. Pisából a toszkánai apartmanba úgy kellett eljutnunk, hogy az autóban nem volt légkondicionáló. Egész úton a jobb oldalon ültem, és a nap végig rám sütött. Mire elértük az álomszerű toszkán parasztházat, ahol megszálltunk, 39,8 °C volt a hőmérsékletem. Trina leültetett egy fa alá, és hideg italokkal töltött meg, és körülbelül három óra alatt lassan lehültem. Kellemes nyaralás volt, bár az apartman hagyott némi kívánnivalót maga után. Az egyik bónusz az volt, hogy nem voltak kinti fények, és esténként hihetetlen kilátás nyílt az éjszakai égboltra. Valamilyen okból kifolyólag azon az augusztuson számos meteorit volt, és mi a medence körül ültünk, és a hullócsillagokat néztük egy másik

Angol házaspár, akik közül az egyik gitározott. Gyönyörű. Az ilyen pillanatok emlékeztetnek az élet örömére, és arra a szerencsére, hogy még mindig képesek vagyunk ilyen dolgokra. Az ilyen pillanatok eléréséhez szükséges erőfeszítés jelentős lehet, de a megtérülés óriási, és az utazás kihívásai és fájdalmai hátrahagyhatók.

Az utazás során Firenzébe is elmentünk, és sajnos a gyönyörű Duomo székesegyház zárva volt. Már régóta szerettem volna ellátogatni ebbe a figyelemre méltó városba, és megnézni a híres Uffizi művészeti galériát. A galériához érve a (turisták elvárásainak kezelésére kihelyezett) jelzőpontok több mint három órás várakozást jeleztek. A biztonsági őrök azonban meglátták, hogy megérkeztünk, és intettek nekünk. A sokáig várakozó turisták türelmes sorának nemtetszésére engem a sor elejére vezettek, és egyenesen a galériába vezettek.

A dolog hátulütője az volt, hogy Trina valamiért nagyon rosszkedvű volt, és nem volt hajlandó megnézni egyetlen festményt sem, helyette inkább ült és képeslapokat írt. Meg voltam döbbenve. Ingyenes, azonnali belépést kaptunk az egyik legjelentősebb művészeti galériába, és őt nem érdekelt, hogy megnézzék bármit is. Egyedül folytattam tovább, nem sietve és élvezve a lenyűgöző műalkotások megtekintését. Az Akadémiát is meglátogattuk, hogy megnézzük Michelangelo eredeti Dávidját és Michelangelo más műveit, köztük az apostolok félkész tömbjeit. A fejük és a végtagjaik úgy bújtak ki a márványtömbökből, mintha még formálódnának és mozogni készülnének. Hihetetlen volt.

Visszatérve a kocsihoz, Trina egy kis időt akart eltölteni a cipőboltok megtekintésével. A művészet iránti érdektelensége megegyezett az én cipők iránti érdektelenségemmel, így ő volt a soros, hogy egyedül menjen, míg én az utcán ültem, és az embereket figyeltem. Egy idős hölgy odajött hozzám, mondott valamit olaszul, és a kezembe nyomott egy érmét. Mit is mondhattam volna? Nem tudtam, hogy nevessek vagy sírjak.

Személyes téren azt tapasztaltam, hogy amikor gerincsérüléssel élünk, a vicces pillanatok hajlamosak megmaradni az ember emlékezetében. Hazajöttem az olaszországi utazásomról, és Richarddal és Lisával megnéztük *a Négy esküvő és egy temetés* című filmet. Letelepedtünk, hogy megnézzük a filmet, egy hatalmas, családi méretű popcornnal a kezünkben, és Lisa, a szokásos utánozhatatlan stílusában, kiverte a biztosítékot. Mindenki fölé ment. Ez megalapozta a film hangulatát, és a popcorn ellenére is nevettünk és imádtuk minden pillanatát.

Ez volt az az időszak, amikor Richard úgy döntött, hogy két Triumph Stag után kabrióváltásra vágyik. A TVR sportkocsikat Blackpoolban gyártották, és a Griffith nagyon népszerű volt, így amikor bemutatták az új, kissé nagyobb

Chimaera-t, Richard azonnal feliratkozott. Emlékszem, hogy elmentem a

a TVR gyárba, ahol többször is megnézte, hogyan épül. Amikor végül leszállították, lehet, hogy nem volt a világ legmegbízhatóbb autója, de ő és Lisa élvezték, hogy száguldozhatnak benne - és néha én is utasként utazhattam. Mega jó móka.

Egy másik örömteli hétvége Paul Brown barátom és barátnője, Nicki esküvője volt, bár nem volt mentes néhány szívszorító pillanattól. Paul engem kért meg, hogy legyek a tanúja, és az esküvő előtti éjszakán a szüleim házában szállt meg. Olyan ideges volt, mint macska a forró bádogtetőn. Mindent megtettünk, hogy nyugodt maradjon, és sikerült a megbeszélte időpontban a templomba vinni - de nem jelent meg a menyasszony ...

Paul egyre feszültebb lett, ahogy a lelkész rögtönzött helytörténeti órával próbálta kitölteni az időt. Végül megérkezett egy autó, de sajnos Nicki nem volt benne. A dolgok határozottan kezdtek feszültté válni. Később kiderült, hogy a késés oka az volt, hogy Nicki beleegyezett, hogy találkozik a koszorúslányaival a fogadás helyszínén, hogy együtt öltözhessenek fel. Az összes ruhát ott hagyták előző nap, és a helyszín tulajdonosai, mivel ki kellett menniük, odaadták a kulcsot Nicki bátyjának, hogy adja át Nickinek. Sajnos a bátyja elfelejtette odaadni neki a kulcsot, így Nicki ugyan láthatta az ablakon keresztül az esküvői ruháját, de nem tudott hozzáférni. Nem volt más választása, mint megvárni, amíg a tulajdonosok visszatérnek. Hogy Nicki mit mondott utána a bátyjának, azt csak találgatni lehet ...

Szerencsére - és Paul hatalmas megkönnyebbülésére - Nicki végül megérkezett, és a nap hátralévő része és a beszédem is jól sikerült.

Claphambe költözés

1995-ben kezdtem el keresni egy új lakóhelyet. Körülnéztem, de nem jutottam sehova. A keresési területet meglehetősen szélesre szabtam, és az ingatlanügynököknek azt mondtam, *hogy nem* akarok 1930-as, 1940-es vagy 1950-es évekbeli angol stílusú bungalót. Azt hiszem, figyelmen kívül hagyták a "nem" szót, mivel folyamatosan küldtek nekem részleteket pontosan olyan bungalókról, amelyek a legkevésbé kívánt bungalók listáján szerepeltek. Bár megnéztem néhány helyet, nem láttam semmi megfelelőt.

Nagyjából ugyanebben az időben indultam el az első dániai utamra, hogy a Kensgriff Care bemutatókat tartsak, hogy eladjam a szabad álláshelyeinket a lehetséges gondozóknak, akik Angliába jönnének. Egy éjszakai DFDS-kompjáráttal mentünk Newcastle-ből Esbjergbe, Dánia északi partvidékére, és

megérkezésünk után egy kényelmes családi nyaralóhelyre mentünk egy Aarhus melletti kisvárosba. Előadásaim népszerűnek bizonyultak, több mint

A legtöbbször 30 ember van jelen. Martin Steffensennel Aalborgban találkoztam, és a szokásokhoz híven az ügynökségénél mindenki hihetetlenül barátságos és segítőkész volt. Nagyon nagyra értékeltem Martin embereinek támogatását és nyitottságát. Nagyon őszinték voltunk velük, és azt hiszem, értékelték a munkát, amit az ügynökségüknek hoztunk. Az utat úgy fejeztük be, hogy turistáskodtunk Észak-Dániában, megnéztük a kisvárosokat és a tengerpartot.

Augusztus végén érkeztem haza, és az ingatlanügynöktől egy halom lehetséges házat kaptam. Ezek közül az egyik különösen megragadta a figyelmemet, mivel ez egy olyan ház volt, amelyet már korábban is szemügyre vettem. Nemrég jártam a kis Clapham faluban, hogy beszéljek a Cave Rescue-val az Ingleborough-hegyre való feljutásról (erről később!), és amikor elhaladtam az egyik nagyon vonzó ház felhajtója mellett, megnéztem az "eladva" táblát, és arra gondoltam, hogy kár érte. Így amikor átlapoztam az ügynök adatait, és kiszúrtam egy házat, ami tetszett Claphamben, összeraktam kettőt és kettőt, és rájöttem, hogy ez ugyanaz a ház. Felhívtam az ügynököt, és kiderült, hogy az eladás meghiúsult - valami határeset miatt -, és a ház újra a piacon volt.

Másnap odarohantam, és amint megláttam, azonnal éreztem, hogy ez az én házam, annak ellenére, hogy nem volt központi fűtés, lépcső volt a ház előtt, és egy hatalmas, narancssárga, 1970-es évekbeli fatüzelésű kályha állt az első szoba közepén. Az idős tulajdonosok azonban alig várták, hogy eladják, és közelebb költözzenek a lányukhoz, én pedig alig vártam, hogy megvehessem. Az adásvételi szerződés előkészítésekor azonban megláttuk a problémákat. A felhajtó kétirányú volt, és egyik határ sem volt papíron rögzítve, hanem inkább a szomszédok közötti kézfogás volt. A következő három hónap során az ügyvédem, örök hálám jeléül, minden problémát megoldott.

Nagyon szerencsések voltunk, mert 1995 augusztusában, a piac mélypontján vásároltunk. Valószínűleg azonban túlfizettem, és sok mindent kellett tennem, hogy lakhatásra alkalmassá tegyem. Ez magában foglalta a belső terek teljes kibevezését, egy lift beszerelését és új padlót kellett beépíteni - egyszóval, mindent! Mielőtt a munkálatok megkezdődtek volna, tartottunk egy "házfelolvasztást", ahogyan ezt nevezték, hogy megismerjük a szomszédokat (mindenki a legmelegebb kabátjában).

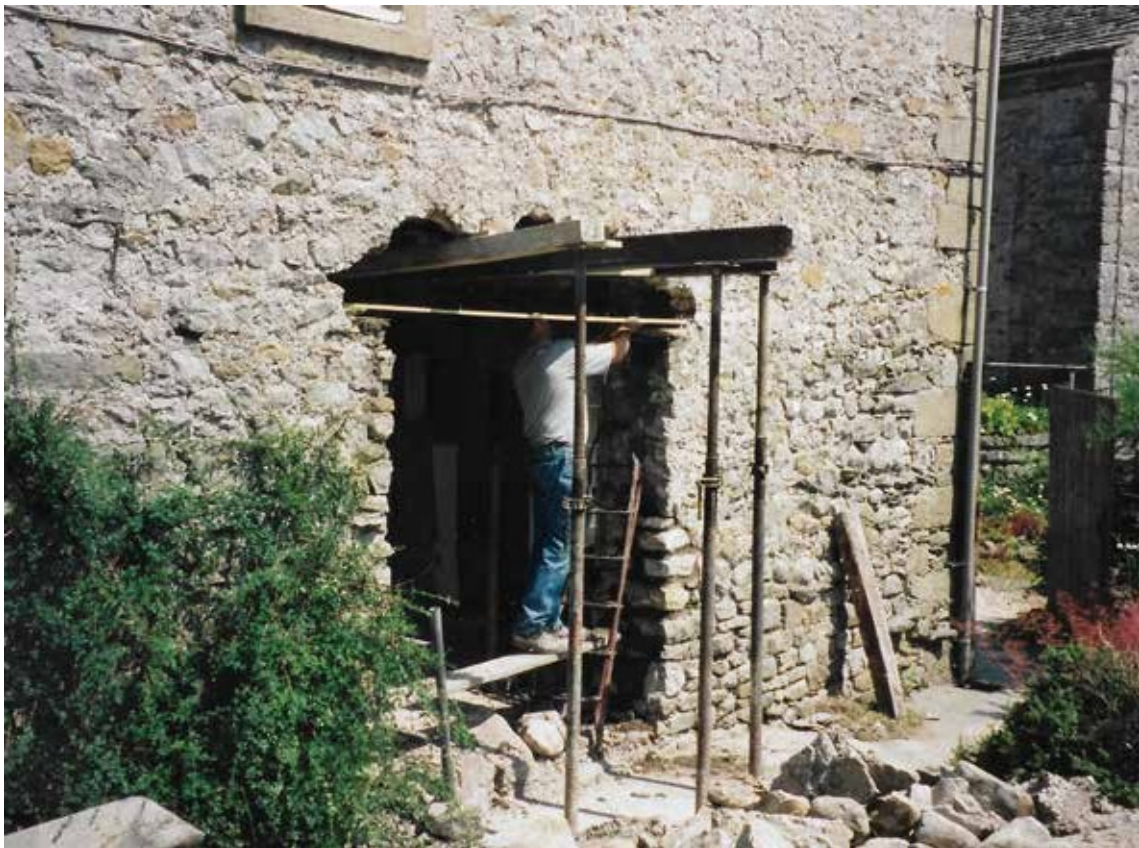
Az építkezés 1996 tavaszán kezdődött, és 1997 áprilisában költöztem be. Szeretném azt mondani, hogy minden simán ment, de nem így történt!

Házfelújítás, 1995-1996

Új felvonó, 1996

Házfelújítás, 1996

Otthon, édes otthon

Körülbelül egy évbe telt, amíg lakhatóvá tették, és még néhány évbe, amíg kijavították az építkezés során elkövetett hibákat. Mint mindig, anyu most is óriási gyakorlati segítséget nyújtott, de az első tél ott borzalmas volt. A ház nagyon hideg és huzatos volt, mivel az új kazánt rosszul szerelték be. A meleg kabátok nem maradtak rajtam, és a türelmem fogytán volt.

Clapham falu az Ingleborough-hegy lábánál fekszik. Szüleim barátai, Robert Brown és felesége az Ingleborough ápolási otthon tulajdonosa volt, és segítőkészek voltak, amikor először szenvedtem balesetet. Robert volt az, aki az ötlet magját a fejembe ültette. Ő egy nagy mackó volt, és igazi optimista. "Miért ne csinálhatnánk valami szórakoztatót?" - javasolta egy nap. "Ismerem a Barlangi Mentőszolgálat embereit, és csinálhatnánk egy jótékonyági akciót, hogy feljuttassunk téged az Ingleborough hegyre."

Ingleborough hegy (2,372ft/723m magas)

Jó ötletnek tűnt, és megkezdődtek az előkészületek. Az időjárási viszonyok miatt a nyári hónapokig kellett várnunk, és tragikus módon Robert váratlanul meghalt időközben. Ha valami, akkor ez még elszántabbá tett. Kapcsolatban maradtam a Barlangi Mentőszolgálattal, és 1996. július 1-jén, szombaton, minden figyelmeztetés nélkül felhívtak, hogy ma van a nap, és indulunk a Barlangi

Mentőszolgálathoz.

13:00 - készüljétek! Megérkeztek, és bepakoltak egy két hosszú állványrúdból, alatta egy kerékpárkerékkel épített kerekesszékekbe.

Sík terepen ez kerekese lenne, de görgöngyös terepen felemelhető. Ehhez egy körülbelül 16 fős csapat kellett, de csak 10 fővel tudtak megbirkózni, plusz az akkori gondozóm, Vivi, és még néhányan, akik elkísértek. Lényeges volt, hogy Vivi elkísért és segített nekem.

Útban felfelé az Ingleborough-hegyre a Cave Rescue-szal, 1996

A Cave Rescue beültetett a székbe, és végigtekertek Clapham Village-en, a természetjáró ösvényen és a tó mellett, olyan helyeken, ahol még sosem jártam, és ez egy felfedezőút volt. A srácok tele voltak viccelődéssel és jókedvvel, hogy tovább tartsanak minket, nagyon kedves emberek. Felfelé mentünk az Ingleborough-barlang mellett, ahol a terep kezd durvábbá válni.

A barlangon túl egy keskeny szurdok, a Trow Gill található, amelynek tetején egy száraz vízesés található. A vízesésen a székben kellett felmennem, ami egyfajta küldetés volt.

Felmentem a Trow Gillre a kerekesszékekben az Ingleborough-hegyre vezető úton, 1996-ban.

Az emberek tekintete, akik a fenekükön jöttek lefelé, amikor engem felemeltek, egy kép volt. Ezután egy kőfal következett, de hatalmas erőfeszítéssel sikerült felemelkedni és átjutni rajta.

Átmegyek egy falon, 1996
176

Ezután következett a Gaping Gill, amely az ország egyik legnagyobb kátyújaként elengedhetetlen kerülőút volt. Ez egy rendkívüli lyuk, sötét és ijesztő, a veszély aurájával. Emberek haltak meg benne.

Előttünk, a távolban, láthattuk az Ingleborough csúcsát, és epikus utazásunk folytatódott.

Kilátás az Ingleborough csúcsáról, 1996

Az első emelkedőn, a Little Ingleborough-n indultunk el, ami kegyetlenül megtévesztő, mivel ez nem az Ingleborough igazi emelkedője, ami sokkal meredekebb. A csapat kitartott, és végül Vivi és a csapat sztoicizmusának köszönhetően felértünk a csúcsra.

A teljesítmény és a bajtársiasság érzése fantasztikus volt. Miután megpihentünk és gyönyörködtünk a lenyűgöző kilátásban, rájöttünk, hogy ez lényegében csak a félút, és elindultunk vissza lefelé. Figyelembe véve a feljutás némelyikének bonyolultságát, a Barlangi Mentők hívták a mentő Land Roverüket, ami azt jelentette, hogy az ereszkedés alsó része sokkal könnyebb volt.

Ennek ellenére csak délután fél hat után értünk vissza Claphambe, és még aznap estére jegyet foglaltam egy klasszikus zenei koncertre egy helyi kastélyba. Úgy volt, hogy 18 órakor indulunk a szüleimtől Wenningtonban. Csak öt percünk volt, hogy beüljünk a kocsiba, és úgy hajtottunk, mint az örültek anyuékhoz. A napi séta után Vivinek szüksége volt egy zuhanyra. Ami még rosszabb volt, hogy bele kellett bújni a bál ruhába, nekem pedig a vacsorakabátomba. Richard és Lisa már vártak, díszbe öltözve.

"Hol a fenében voltál?" - kérdezte Richard.

"Hosszú és izgalmas történet" - válaszoltam. Szerintem Vivi megérdemelt volna egy kitüntetést. Nekem nem volt vacsorakabátom, de Richard kocsijával elindultunk, és 18.59-re megérkeztünk a Classics in the Park előadására, amely este hétkor kezdődött. Csodálatos környezet volt. Vivi és Lisa ledobták a szőnyeget, míg Richard rendezett engem. Az első hang akkor szólalt meg, amikor Richard pezsgőt bontott. A nap és az este az öröm és a csoda jegyében telt. És micsoda nap; a napok mesés napja.

Richarddal és Lisával, 1996

Rupert esküvője

Rupert és Monique esküvője 1996-ban volt, de én lemaradtam róla, mert egy csúnya húgyúti fertőzéssel az ágyban feküdtem. A húgyúti fertőzések a gerincsérült emberek életének velejárói, és az évek során nekem is sokszor volt húgyúti fertőzésem. A dolgok gyorsan romlanak, és ha az antibiotikum tabletták nem használnak, akkor kórházba kerülhetsz intravénás antibiotikumokkal. Néha az ilyen fertőzések nagyon súlyosak lehetnek; vesekővel járó vesegyulladást eredményeznek. Ha ilyet használsz, az elzáródott katéter veszélyes, és autonóm diszreflexiához vezethet, ami viszont veszélyesen magas vérnyomáshoz vezet. Mellékhatásként olyan fejfájás jelentkezik, amilyen még soha nem volt, mintha a fejed szét akarna robbanni. Hallod, ahogy az erek lüktetnek a fejedben, miközben azon tűnődsz, hogy milyen magasra fog emelkedni a vérnyomásod.

Gyakran tudja, hogy húgyúti fertőzése van, de nem mindig. A biztos jel az, hogy elkezdesz szörnyen és kényelmetlenül érezni, és úgy tűnik, hogy szokásuk éppen akkor üt fel a fejüket, amikor már nagyon vársz valamilyen különleges napot vagy eseményt. Amikor a legkevésbé szeretnéd, hogy bekövetkezzen, akkor is bekövetkezik. Ez alkalommal szörnyen éreztem magam, és az ágyban feküdtem, sajnálkozva, hogy lemaradtam Rupert esküvőjéről.

Rupert és Monique úgy döntöttek, hogy inkább Angliában élnek, minthogy visszatérjenek Spanyolországba, és házat vásároltak Hullban, ahol Monique felnőtt. Rendszeresen átjártak hozzánk, leginkább az első gyermekükkel, Romillyvel.

Család otthon, 1995

Linda Adamsen

Vivi 1996 júliusában fejezte be a munkát, és Linda Adamsen szerepelt a listán, hogy átvegye a helyét. Beszélgettünk, és az volt az érzés, hogy valahogy egy életre szóló barátságot kötöttünk, annak ellenére, hogy soha nem találkoztunk.

Lindával, 1996

Linda dán volt, és tanárként dolgozott, de szabadságra akart menni. Beleegyezett, hogy átveszi Vivi helyét. Rögtön összejöttünk, mint a lángoló ház, egy nagyon zajos lángoló ház, mint Phil és Kirstie a *Location, Location, Location* című sorozatban, csak hangosabban. Linda az első hónapot töltötte, mielőtt két hét szabadságot vett ki, amely idő alatt egy előre lefoglalt gondozó vette át a feladatot.

Linda Manchesterbe szeretett volna ellátogatni, mivel még soha nem látta a várost, és lefoglalt egy szép szállodát. A szállodában a recepciós azt mondta: "Á, Miss Adamsen, a szobája készen áll". Linda úgy gondolta, hogy még soha nem látott olyan recepcióst, aki úgy öltözött volna, mint a Village People motorosa, és amikor megfordult, a bőrfarmerben nem volt egy feneke sem, így rájött, hogy valami nagyon furcsa dolog történt. Véletlenül a Canal Streeten, a meleg falu szívében foglalt szállodát - ártatlanul úgy gondolta, hogy a "meleg" azt jelenti,

hogy "boldog"...

- és ő volt az egyetlen nő, aki ott tartózkodott. A fiúk nagyon mulatságosnak találták, és nagyon vigyáztak rá.

Linda velem volt, amikor 1997 tavaszán Claphambe költöztem. Gyönyörű helyen volt, de örülök, hogy a szüleim még mindig a közelben éltek, mert sok segítségre volt szükségünk a beilleszkedéshez. Linda további három hónapig volt itt, majd 1997 júniusában visszament Dániába, és ekkor ismét egy újabb gondozóval kellett megismerkednem.

Amikor 1997-ben Claphambe költöztem, Mouse is velem jött. Az első néhány hónapban még itthon tartottam - a macskát, nem Lindát -, mivel tudom, hogy a macskák nem szeretik a változást, és időt akartam adni neki, hogy beilleszkedjen. Egyik este kiengedtem, és soha többé nem jött vissza. Nagyon szerettem volna egy másik macskát, és Paul Brown barátom adott nekem egy cicát az alomból. Ez a macska lett Tom Cat, és nagyon kedves volt, és Egérrel ellentétben ritkán támadott meg bárkit is. Valójában Tom Cat abszolút öröm volt a ház körül, és úgy ült a küszöbön, mint egy házőrző macska. Kedves, meleg természetű állat volt, és sokkal felhasználóbarátabb, mint Egér! Tom Cat kb. 14 évig élt, amikor a fogai elfertőződtek, és miután a műtét nem sikerült jól, el kellett altatnom. Mióta Tom meghalt, sokkal többet utazom, és mivel gyakran nehéz találni valakit, aki befogad egy macskát, amíg távol van, nem cseréltem le őt.

A Claphamben töltött időm elején nagyon mozgalmas volt, és szerencsés voltam, hogy Linda segített. Keményen dolgoztam a Kensgriff Care-nél, és otthon is sok gyerekbetegséget kellett megoldanom. Hétvégenként oda-vissza jártam Richardhoz és Lisához. Éjszaka a Lake District csendes és gyönyörű, a Hold visszatükröződik Windermere-en. Egyik éjjel, útközben, Kendalban egy körforgalomnál megállított a rendőrség. Egy szupermarketből ellopott 20 000 font értékű cigarettáról beszéltek, és megkérdezték tőlem: "Kiszállna az autóból, kérem?".

"Á, nem túl könnyen" - válaszoltam. A jogosítványom a csomagtartóban volt, és mondtam nekik, hogy ott nyugodtan megnézhetik. Természetesen a kerekesszékeken kívül semmit sem találtak, és szabadon távozhattam. Eszembe jutott, hogy talán én vagyok az ideális jelölt egy cigarettarablásra.

Augusztusban, miután Linda hazatért, átutaztam Dániába, hogy meglátogassam őt Koldingban. Teljesen csodálatos apartmanunk volt, és ismét meglátogattuk a szüleit, akik csodálatos, melegszívű és gondoskodó emberek voltak. Linda ezután egy mesés utazásra vitt el, ahol a gyönyörű művészkolóniában, Skagenben, Dánia északi részén szálltam meg. Csodálatosan éreztem magam.

A Kensgriff Care struktúrájának kialakítása

A kilencvenes évek közepére-végére a Kensgriff Care növekedett; Jim és én vezettük a vállalatot, elfogadható fizetést kaptunk, és a cég egyre jobban fejlődött. Az egyik dolog, ami hiányzott, az egy szabályzat és eljárási struktúra volt. Elvállaltam a feladatot, hogy összeállítsam ezt a struktúrát a vállalkozás működési oldalán, mivel 1998 előtt minden meglehetősen ad hoc jellegű volt, semmi sem volt igazán kialakítva, és nem voltak rögzített folyamatok. A BS5750/ISO9000 a vállalatok minőségirányítási rendszere, és a helyi kereskedelmi kamara workshopjain keresztül felfedeztem, hogy mire van szükség. A munka hosszú időt vett igénybe.

Mindezek közepette diagnosztizáltak nálam egy csúnya gyomorfertőzést, a *Helicobacter pylori*t. A háziorvosom kezelni akarta, és beutalt vastagbéltükrözésre. Úgy döntöttem, hogy a Stoke Mandeville a legjobb hely számomra, és szerencsére az eredeti konzulensem még mindig ott volt. Az orvosok elvégezték a kolonoszkópiát - ami nem túl szórakoztató -, és a *Helicobacter*-t megfelelően diagnosztizálták és antibiotikumokkal kezelték.

1998 őszén Linda és családja átjött hozzánk. Ekkorra már Lena volt az új gondozóm, és körülbelül 10 emberünk volt szétszórva a házban. A HPC révén egy napot a Croft pályán körözhattünk, amit én imádtam, de Linda halálra rémült tőle.

A szüleim is ekkoriban költöztek egy észak-cumbriai faluba.

Anyával és apával, 1999

Utazás Dél-Afrikába

Mint már említettem, Wilbur Smith az egyik kedvenc íróm, mióta tizenévesen a stockholmi repülőtéren kezembe vettem *Sas az égen* című regényét. Mindig is arról álmodtam, hogy eljutok Dél-Afrikába. Jim 1998-ban kivett egy hónap szabadságot, és beleegyezett, hogy 1999 februárjában én is elutazhassak. Paul barátom a gerincosztályról Fokvárosban élt, és kapcsolatban maradtunk. "Rendben, februárban átmegyek oda" - mondtam, és habozás nélkül lefoglaltam a repülőjegyeket.

Martin velem utazott, mint a gondozóm. Ő volt az én hosszú ideig tartó, bár soha nem teljes munkaidős gondozóm. Martin már járt korábban Afrikában, erős volt, készséges és tudta, mi történik ott. Az odaút szörnyű volt, többszöri késéssel és lekéssett csatlakozásokkal, de végül kimerülten érkeztünk meg Fokvárosba.

Egy "aparthotelben" szálltunk meg, és nagyon hasznos volt, hogy volt egy konyha, amit használhattunk. Jó volt újra látni Pault ennyi év után. Paul egy tetraplegikusok számára fenntartott idősek otthonában élt, és létrehozott egy kis jótékonyági vállalkozást, hogy segítsen fenntartani az otthonát. Rögbi- és kriketcsapatok dedikálták a mezeket, labdákat és egyéb sport emléktárgyakat, amelyeket felajánlottak, és Paul eladta vagy elárverezte őket, hogy pénzt gyűjtsön.

Dél-Afrikába látogatóként az árfolyam nagyon is a mi javunkra változott, és ettől olyan örült gazdagnak éreztük magunkat, hogy az kínos és felzaklató volt, különösen azért, mert az egyenlőtlenség akkoriban szörnyű volt Dél-Afrikában; a gazdagok és a szegények közötti különbség minden sarkon nyilvánvaló volt. Volt egy nagy földfoglaló tábor, Khayelitsha, a Cape Flats-on, ahol az emberek kartondobozokban éltek a szabadban, sőt, még az autópálya központi sávjában is laktak. Egyik nap arrafelé haladva láttam, hogy egy férfi a bal oldalamon guggolva szarik, miközben jobbról egy élénkpiros Ferrari hajtott el mellettem - ez a pillanat megragadt bennem, mint a gazdagság és a szegénység közötti szakadék jelképe ebben a gyönyörű országban.

A turizmus fontos része a dél-afrikai gazdaságnak, és mi rengeteg látnivalót néztünk meg, és elmentünk egy mesés vacsorára a jól ismert Mount Nelson szállodába. Az időjárás gyönyörű volt, bár a föld taplószáraz volt, annyira száraz, hogy egy nap bozótűz ütött ki a Table Mountainon, és olyan közel ért a szállodánkhoz, hogy be kellett költöznünk a házba, mert a füst elszabadult. Szerencsére a szélirány megváltozott, és a tűz magától kiegett, de kijózanító élmény volt.

A drótkötélpályán feljutottunk az Asztal-hegyre, hogy megnézzük a hihetetlen kilátást az Indiai-óceánra az egyik irányból, a másik irányból pedig az Atlanti-óceán déli részére, Fokvárossal szemben.

Wilbur Smith *Éhes, mint a tenger* című filmjének dokkjai ott voltak előttem, a távolban pedig a Robben-sziget.

Találtunk egy kerekesszékkal megközelíthető hajót, amely elvitt minket a Robben-szigetre, ahol Nelson Mandela raboskodott, ami közelinek tűnik, de valójában négy vagy több mérföldre van a dél-atlanti hullámok között. A fokvárosi kikötőben könnyű volt a beszállás, de a Robben-szigeti mólónál jelentős magasságkülönbség volt, mivel az sokkal magasabb volt, mint a dagály szintje. A hajót a fenderek is távol tartották a dokkoktól, és egy falon is át kellett menni, nem is beszélve a tenger hullámozásáról. A fedélzetmesterek azt mondták: "Átvisszük magukat. Átemelünk titeket." Az egyikük felugrott a mólóra, és gyakorlatilag átdobtak - teljesen rémülten - a méter széles résen, de átvittek.

Átmentünk a boltív alatt, amely alatt Nelson Mandela is elhaladt, ami nagyon hangulatos és érzelemdús volt. Az egyik volt elítélt körbevezetett minket a cellákban. Félelmetes külsejű fickó volt - nagydarab és zömök -, akinek az összes első fogát kiverték. Mandelával egy időben volt ott, de nem ugyanabban a blokkban. Bevezetett minket abba az óriási cellába, ahová évekig be volt zárva. Nem volt sokkal nagyobb, mint egy tollaslabdapálya, és több mint 200 embernek adott helyet, egyetlen WC-vel, amelyet soha nem takarítottak ki. A férfiaknak váltásban kellett aludniuk, mivel nem volt hely, hogy egyszerre mindannyian lefeküdhessenek. Ezután elvitt minket a politikai blokkba, amely néhány tucat egyszemélyes cellából állt. A blokk pontosan olyan volt, mint Mandela szabadulásának napján. A cellában zöld padló volt, de ágy nem - csak egy ágytakaró volt a padlón, egy asztal, egy szék és egy vödör. Nehéz volt elhinni, hogy ő, a jelenlegi elnök évtizedekig ebben a térben élt.

Az ablakán kívül volt a konyhakert, ahol a *Hosszú út a szabadságig* kéziratát rejtették el. Körbejártuk a kertet, és miközben az előadást hallgattam, két kisgyereket figyeltem, az egyik fehér, a másik fekete, akik éppen ebben a kertben játszottak együtt. Mélyreható pillanat volt.

Visszatérve a kikötőbe, a dagály már nem volt, és a tengerszint további 10 lábnyit csökkent. Ráadásul a tenger most már dühös volt. Ismét a felső fedélzetre kerültem, amely műanyag lévén nedves és csúszós volt. Megérkeztünk Fokvárosba, ahol valahogyan levittek a meredek létrán és a legközelebbi bárba, hogy igyak egy nagyon szükséges italt az idegek megnyugtatósára.

Az egész utazás tele volt csodálatos élményekkel. A Kagga Kamma Szafari Parkban gnukat, antilopokat és más vadakat láttunk. Ez egy száraz vadon volt, és több kilométernyi göröngyös földúton haladtunk a Fiat Pandánkkal, a telefonunkból...

jelellátás. Rengeteg lehetőség volt a katasztrófára, de a szerencse mellénk állt, és biztonságban értünk az út végére, rengeteg emlékekkel, sok nagyon elgondolkodtatóval, amit hazavihettünk.

Dél-Afrikából visszatérve rögtön vissza kellett térnem a munkához és a valósághoz.

1999 kora nyarán a Kensgriff Care elvégezte a Brit Szabványügyi Intézet (BSI) teljes körű BS5750/ISO9000 értékelését, és elsőre megfelelt. Nagyon elégedett voltam ezzel az eredménnyel. Az értékelők azt mondták, hogy ez volt az első ISO9000-es eljárási kézikönyv teljes folyamatábrás formában, amit láttak, de számomra így volt értelme. Amíg nem látták, nem hiszem, hogy Jim és felesége, Maggie igazán megértették volna, hogy mennyi munka van a BS5750/ISO9000 akkreditáció megszerzésében.

1999 augusztusában ismét Dániába utaztam, amikor Linda 30. születésnapjára mentem. Az akkori angol gondozóm Rosie volt, aki mesésen főzött. Rosie egyike volt azoknak az embereknek, akik úgy tudtak mindent megcsinálni, hogy közben úgy tűnt, mintha semmit sem csinálna. Este hazamentem egy koktéllra és egy háromfogásos vacsorára. Csodálatos volt!

Annus Horribilis
1999 augusztusa - 2000
augusztusa

S Néha, amikor úgy érezzük, hogy a dolgok teljesen rendeződtek, valami felugrik, hogy megingassa a hajót. Az 1999 augusztusa és 2000 augusztusa között eltelt év

a saját *annus horribilisemként* fogalmazódik meg a fejemben, és mielőtt minden elkezdődött volna, határozottan nem voltam felkészülve arra, hogy mi fog rám zúdulni.

*Ha meg tudod erőltetni a szívedet, az idegeidet
és az izmaidat, hogy a soraidat szolgálj, még
sokáig, miután azok már nem lesznek, és így
kitartasz, amikor már semmi sincs benned,
csak az akarat, ami azt mondja nekik: "Tarts ki!"*

*Rudyard Kipling "Ha" című
művéből*

A Kensgriff Care minden év augusztusának utolsó péntekén tartotta éves igazgatói értekezletét. A pénzügyi év 1999 júliusában ért véget, így a találkozó alkalmat adott arra, hogy átgondoljuk és megtervezzük a következő 12 hónapot. Végigvettük a formalitásokat, áttekintettük a számokat, a pénzügyi eredményeket, a személyzet és a mi fizetésemelésünket, valamint minden olyan stratégiai kérdést, amellyel foglalkozni kellett. Jimnek és Maggie-nek volt egy gyönyörű háza a Lake Districtben, és a találkozó azt jelentette, hogy el tudtunk

szakadni a napi tevékenységektől, és ott átbeszélhettük a dolgokat.

Néhány évvel a Kensgriff Care indulása után Jim és Maggie kérés nélkül, kedvesen nekem ajándékozta az üzlet valamivel kevesebb, mint 50%-át, míg ők megtartották az irányító részesedést valamivel több, mint 50%-kal. Bár Jim volt a rangidős partner, nem nagyon bántam, mert idősebb volt nálam, és több tudással rendelkezett.

és az ügynökségi tevékenységgel kapcsolatos tapasztalatok. Bár időről időre beszéltünk az utódlás tervezéséről, hivatalosan soha semmiben nem állapodtunk meg. Jim ekkorra már elmúlt 60 éves, és feltételeztem, hogy mint az üzlet társalapítója, Jim nyugdíjba vonulásakor én leszek a tulajdonos. Partnerségünk szívélyes és kölcsönösen támogató volt.

Emlékszem, hogy azon a napsütéses augusztusi pénteken kocsival mentem ki hozzájuk. Éppen egy dániai toborzóútról tértem vissza, és egy nyugodt, kellemes délutánra számítottam. Amikor a találkozó elkezdődött, a szokásos módon átbeszéltük a különböző kérdéseket, a kihívások és sikerek széles körű megvitatása mellett. A vállalat tisztességes évet zárt, de a toborzás még mindig összetett volt, és az idő előrehaladtával egyre nehezebbé vált.

Aztán, amikor a megbeszélés a vége felé közeledett, Jim váratlanul elkezdett beszélni egy koncepcióról, amely az üzleti irányvonal jelentős megváltoztatására irányult. Azt javasolta, hogy egy ismeretlen, versenyképes és nagyon eltérő ügyfélpiacon való diverzifikáció erősítené a toborzásunkat. Az első reakcióm az volt, hogy "De Jim, semmit sem tudunk erről a másik piacról". Nem értettem, honnan jött ez a javaslat - még csak informálisan sem beszélgettünk ilyesmiről. Honnan akarták a fejlesztési pénzt előteremteni - a piaci ismereteket, a toborzókat, a személyzetet, az ügyfeleket, a struktúrát? Ki fogja ezt irányítani és menedzselni? Azonnali válaszom az volt, hogy "Mi egy apró, speciális ügynökség vagyunk. Ezt nem tudjuk megcsinálni." Ugyanakkor tudtam, hogy többségi részvényesként Jim és felesége teljesen jogosan kezdeményezhetik ezt a változást az én beleegyezésemmel vagy anélkül. A megbeszélés után hazafelé vezetve rájöttem, hogy itt lehet egy kis problémám.

A következő hetekben többször is megpróbáltam ezt tovább vitatni, de nem tudtunk megegyezni, és az irodában drámaian romlott a hangulat. Legnagyobb sajnálatomra a megbékélés minden reménye gyorsan eltűnt a távolba. Nem tudtam, mit tegyek. A Kensgriff Care-t egy kisvállalkozássá építettük fel, amely már nyolc év után is jó nyereséget termelt. Igen, gondjaink voltak a munkaerő-felvétellel, de a tervezett új, nagyszabású üzleti diverzifikáció mindent megváltoztatott volna. Alapvető véleménykülönbségünk volt - nem értettem, miért kellene ezt tennünk, és egyszerűen nem tudtam belemenni.

Elég, ha csak annyit mondok, hogy a következő három-négy hónap nagyon-nagyon nehéz volt a munkahelyemen. Anélkül, hogy részletekbe bocsátkoznék, sajnos a korábban baráti munkakapcsolatunk lassan szétesett, ami megnehezítette a beszélgetéseket. Októberre egyre jobban aggódtam amiatt, hogy merre tart a vállalat, és nem így akartam dolgozni, különösen nem hosszú távon.

És így, ahogy a korábban szívélyes kapcsolat köztem és Jim között tovább romlott, az a gondolat kezdett kialakulni a fejemben, hogy talán el kell hagynom a Kensgriff Care-t, és újra kell kezdenem mindent a semmiből. Ez elborzasztott, de miközben a távozás szinte elképzelhetetlen volt, nem láttam módot arra, hogy megoldjam a dolgokat úgy, hogy a Kensgriff Care-nél maradhassak - a cégnél, amelynek társalapítója voltam, amely a gondozóimat, a munkámat és a fizetésemet biztosította. Úgy éreztem, hogy nem maradhatok, de nem is tudtam elmenni. Beszéljünk arról, hogy egy szikla és egy nehéz hely között éreztem magam.

Apa nagyon támogató volt engem, de nagyon szomorú volt a változások miatt is, mert a Kensgriff Care mégiscsak az ő ötlete volt, és Jim vállalkozását is felvirágoztatta. Ahogy teltek a hetek, a stressz, amit éreztem, kezdett nevetségessé válni, és olyan volt, mintha egy hörcsögkerékben lennék, amely egyre gyorsabban és gyorsabban forog, úgyhogy nem tudtam lépést tartani vele, de ugyanígy nem tudtam megállítani sem. Úgy éreztem, hogy mindjárt szétrobbanok. Szörnyen éreztem magam, de tovább kellett mennem.

Szerencsére akkoriban jó gondozóim voltak. Egy Maren nevű lány szeptemberben jött át Dániából, és egy gyöngyszem volt. Akárcsak Sarah, egy helyi lány, aki jól együttműködött Marennel, és engem is átsegített rajta. Nagyon sokat támaszkodtam rájuk azokban a hónapokban és az elkövetkező hónapokban.

Eljött a karácsony, és szokás szerint megtartottuk éves ünnepségünket, ezúttal egy helyi szálloda rendezvénytermét bérelve. A szokásos éttermi vacsora helyett valami zenés és szórakoztatót szerettünk volna, de aznap este nagyon zaklatott és nyugtalan volt a hangulatom.

Végül karácsonyra bezártunk, és három hét szabadságot vettem ki. Teljesen ki voltam merülve.

Nem sokkal karácsony után nagyon súlyos tüdőgyulladással betegedtem meg, és felhívtam a háziorvosi rendelőmet. Az egyik orvos az állapotomról kérdezett. "Köhögni sem tudok, mert a gerincsérülésem miatt nem működik a köhögésem" - válaszoltam. "Á, ez csak megfázás" - hangzott a meglehetősen elutasító vélemény a telefonban.

Néhány órával később még rosszabbul éreztem magam, amikor egy okos fiatal helyettes válaszolt a második hívásomra a műtőben, és később a személyzeti megbeszélésen megemlítette, milyen rosszul vagyok. 10 percen belül a vezető partner egy oxigénpalackkal és komoly antibiotikumokkal érkezett. Mindent tudott a tüdőgyulladásról és a tetraplegikusokról - köszönöm, Dr. Storey. Hetekig

az ágyban feküdtem, és nem tudtam, milyen megbeszélések zajlanak nélkülem a munkahelyemen. A frusztráció és az aggodalom gyötrelmes volt.

Jim még mindig szilárdan kiállt a diverzifikációs ötlete mellett, bár még semmi sem történt, ami ezt valósággá tette volna. "Vagy kivásárolsz engem, vagy én vásárolok ki téged, vagy felosztjuk a céget" - mondtam Jimnek egy nap. Bár ez rettegéssel töltött el (mivel feladnék mindent, amit én, mi, az évek során felépítettünk - a gondozóim forrását, a munkámat, a vállalkozásunkat és a bevételi forrásomat), rájöttem, hogy nem folytathatjuk úgy, ahogy eddig voltunk.

Végül 2000 elején megegyezés született arról, hogy eladom a részvényeimet Jimnek. Tájékoztattam a személyzetet, hogy távozom - megköszöntem nekik és elmentem, és soha többé nem néztem vissza.

Miután elhagytam a Kensgriff Care irodát, elmentem anyuékhöz egy nagy konyakért. A szüleim megdöbbenek, hogy milyen fordulatot vettek az események. Tudtam, hogy mekkora tettet követtem el, de azt is tudtam, hogy nem volt más választásom. Apa azt mondta, hogy nem kellett volna elmennem. Ekkor még mindig fizettek, átmenetileg még mindig a könyvelésben voltam, de hosszú távon elvesztettem a munkámat, a fizetésemet, a gondoskodásomat és a jövőmet.

Mit kellett volna tennem? Tudtam, hogy újra kell kezdenem, és tudtam, hogy abszolút semmit sem vihetek magammal, de hogyan indíthatsz el egy céget a semmiből, kivéve a ruháidat? Újra? Egyedül és tetraplegikusként? "Nem tudom", volt az egyetlen válaszom erre a kérdésre. De úgy gondoltam, hogy ha újrakezdhetném, jobban meg tudnám csinálni, mint ők.

Ettől a meggyőződéstől vezérelve úgy döntöttem, hogy diplomamunkát írok az internetes marketingről. Tudtam, hogy a toborzás terén az internet a jövő útja. Lementem a Preston Egyetemre, és beiratkoztam a professzorhoz egy évre. Elfoglalt voltam a jövőm megtervezésével, és azzal, hogy minden darabot összerakjak. Többet találkoztam anyával és apával, hetente kétszer-háromszor meglátogattam őket, kocsmai ebédekre jártam, és kihasználtam az együtt töltött váratlan időnket.

Nyilvánvaló, hogy a dolgok nem álltak jól, mivel én, a bénulásom miatt, nem volt munkám, és számos jövőbeli üzleti gondom volt. Hogy őszinte legyek, nem gondoltam, hogy a dolgok még rosszabbra fordulhatnak. De tévedtem. 2000 márciusában a dolgok sokkal, de sokkal, de sokkal rosszabbra fordultak.

Anya évek óta panaszkodott fájó, rossz hátára, de mi soha nem vettük ennél többre. Apa egy régimódi angol úriember volt, az a merev felső ajkú típus, aki egyenesen az állami iskolából jött ki az érzelmei kezelésében. Egy délután sírva hívott fel, és azt mondta: "Anya nagyon súlyos beteg". Aztán letette a telefont.

Soha nem hallottam még sírni.

Visszahívtam. "Hogy érted ezt?"

"Mit gondolsz?" Apa válaszolt, és ismét letette a telefont. Beugrottam a kocsiba, és ordítva mentem a házukhoz. Ekkor már Penrith közelében laktak, nagyjából másfél órányira, ami elég hosszú út volt ahhoz, hogy bármilyen szörnyű forgatókönyvet végigjátszhassak.

Apa dolgozószobájában anya elmondta, hogy orvosnál volt a fájós háta miatt. Az orvos elvégezte a vizsgálatokat, és azt mondta: "Pauline, sajnálattal kell közölnöm veled, hogy májrákod van. Ezt leszámítva tökéletes egészségnek örvendsz, de a rák előrehaladott állapotban van, és azonnal kezelésre van szükség".

Mi hárman leültünk és megbeszéltük a dolgokat, amennyire csak tudtuk. Anyu anyukája 55 évesen halt meg májrákban, és most anyu 65 éves volt ugyanebben a betegségben.

Mindkettőjüknek elmondtam, hogy szeretem őket, és megkérdeztem, mit kellene tennem.

"Csak csináld tovább, amit csinálsz - válaszolta anya. És ez vigasztalt engem.

Anyának kemoterápiát és sugárterápiát ajánlottak fel. Az előbbi során egy nagy tűt szúrtak a májába a kemoterápiás gyógyszerekkel együtt, de az első kezelés után anya azt mondta, hogy ezt nem teszi meg még egyszer, annyira fáj neki.

A következő hetekben a betegség lavinaszerű sebességgel rántotta lefelé a lejtőn - teljesen irányíthatatlanul. Pusztító volt. Ugyanakkor a háttérben próbáltam megbirkózni a részvényeim eladásával Jimnek, és aggódtam az üzleti jövőm megtervezésén. Azonnal lemondtam az egyetemi terveimet.

Az egyik perc nyugodt volt, de a következőben örületes lehetett. Aztán egy reggel kétségbeesett hívást kaptam apától, hogy anyának agyvérzése volt. Rosszul lett a földszinten, és apa, aki maga sem volt túl fitt, valahogy felcipelte/vonszolta őt a csigalépcsőn az ágyba (pánikjában elfelejtette, hogy a nappalival szomszédos földszinti hálósobájuk van).

Ismét átkiabáltam a szüleim házához, hogy éppen akkor érkezzek, amikor a mentősök anyát a mentőautóba vitték. Az arcából minden szín és élet eltűnt. Beültettem apát a kocsiba, és a mentő után száguldottunk a carlisle-i kórházba. A személyzet elhelyezte anyát az intenzív osztályon, és még a nap folyamán közölték velünk, hogy éjszakára hazamehetünk. Apa magán kívül volt az anya

miatti aggodalomtól, de nem is volt hozzászokva, hogy saját magáról gondoskodjon. Esténként whiskyvel vigasztalta magát. Hála az égnek, hogy Rupert, a bátyám hazatért Spanyolországból (ahol ő és

családja akkor már élt), hogy gondoskodjon róla. Éjszakánként fenn ültek, beszélgettek és átsegítették apát a fájdalmán.

Az intenzív osztályon töltött néhány nap után anyát átszállították a hospice osztályra, mivel állapota rohamosan romlott.

Ezzel egyidejűleg éppen a Kensgriff Care-ból való kilépésemet akcióztam. Egy vállalati ügyvédet kellett találnom, aki tanácsot ad az ügyemmel kapcsolatban. Szerencsére egy barátom bemutatott egy jó cégnek Prestonban, ahol az egyik partnerükkel volt dolgom. Ő és Jim ügyvédjei beszélgetni kezdtek, és elkezdődött a lókereskedés. Ugyanakkor én fel-alá ingáztam az úton apához, miközben anya a szemem láttára haldoklott. Szívszorító és hihetetlenül stresszes volt. Az önsajnálatra azonban nem sok időm maradt. A gerincsérülés és a tetraplegikusként való élet, a maga állandó kihívásaival együtt, sosem múlik el, és sürgetett az igény, hogy új vállalkozásba kezdjek és jövőt építsek magamnak. Sok volt egyszerre, amivel meg kellett birkózni, és a feszültség mindannyiunkat megviselt.

Április közepén a hospice azt mondta, hogy nem tudnak többet tenni anyuért, és felkészítették a hazaútra.

Anya hazajött, de nem tudott beszélni, és nem tudott magáról gondoskodni. Rupert vállalta az összes személyes gondoskodást, az etetést és a tisztán tartást. Nem tudom, hogyan csinálta, de megtette. Csodálatos volt látni, és a gyengédség egyszerűen fantasztikus volt.

Egy napsütéses délutánon a kertben anya a kerekesszékekben ült mellettem a kerekesszékekben, és egymás szemébe néztünk. Anya szemei véresek és sárgások voltak, de ezek az ő szemei voltak, azok, amelyeket egész életemben ismertem, és aznap valami bizonyos kötődést éreztem. Olyan szomorú volt.

Mintha nem lett volna elég, amivel meg kellett küzdenem, az autóm elkezdett mindenhol figyelmeztető lámpák kialvásával játszani. Az autó problémáinak időzítése nem is lehetett volna rosszabb, és Manchesterbe kellett mennem, hogy a kézi vezérlést levegyék és kicseréljék. Apa, anya és Rupert Penrithben voltak, az autó Manchesterben volt, én pedig mindenhol ott voltam. Végül a Vauxhall elfogadta, hogy ez egy szokásos üzemanyag-érzékelő hiba volt, és megjavították.

Aztán mindezek közepette az ügyvédem felhívott, hogy a Kensgriff Care részvénytárgyalásokról beszéljen, és elmondta a véleményét: "Az Ön pozíciója gyenge, és a jövő kilátástalannak tűnik." Elmondhatom, hogy a legjobb időkben sem szeretné ezt hallani a saját ügyvédjétől - és ezek messze nem a legjobb idők

voltak.

A következő héten anya nagyon gyorsan lejtmenetbe került. Egy délután, miközben én a konyhában beszélgettem apával, Rupert tolt el mellettem anyát a kerekesszékeben a földszinti hálósobába vezető úton. Felém nyújtotta a kezét, és megszorította az ujjamat. Ez volt az utolsó fizikai kommunikáció közöttünk. Az elkövetkező néhány napban az élete elapadt, és néha úgy tűnt, mintha apa energiája is elszivárgott volna vele együtt.

Emlékszem, hogy minden reggel megnéztem magam a borotválkozótükörben, és azon tűnődtem, mi romolhatott el még aznap. Ezután a mosógép ment tönkre, majd a hűtőszekrény, végül pedig a tűzhely adta fel a szellemet. Úgy éreztem, hogy körülöttem mindenki és minden haldoklik. Ekkor már nem néztem a tükörbe.

Ekkor már volt egy palliatív ápoló, aki segített anyu életének végi gondozásában. Egy nap a szüleim konyhájában ültünk apával és beszélgettünk, amikor az ápolónő megkérdezte: "Hallja, hogy lélegzik?". Anya lélegzése ekkor már alig volt több egy reszelős hangnál, és az ápolónő elmagyarázta: "Morfiumot kap, és ez a halálhörgés a végsőkéig folytatódni fog". Borzalmas volt.

Május 5-én anya légzése leállt. Szívszorító volt. Csak 65 éves volt. Apa érthető módon zaklatott volt, és képtelen volt megbirkózni a halál ügyeivel - az adminisztratív támadások áradatával, amikor a legkevésbé van rá szükség. Hívtuk a temetkezési vállalkozókat, és ők elvitték anyát. Rupert és én az éjszakát azzal töltöttük, hogy nagy mennyiségű skót whiskyt fecskendeztünk apának.

Alig hihetőnek tűnt, hogy anya a látszólag fitt és egészséges március közepén még egészségesnek tűnő állapotból május elejére halottá válhat.

Apa nagyon zárkózott ember volt, és nem akarta, hogy rajtunk kívül bárki is ott legyen a temetésen, és semmi templomban, csak a hamvasztás. Végül is sikerült, és ő kisírta a szívét.

Mindig így fogok emlékezni anyámra

Rupert visszament Spanyolországba, és Dorothea nénikém, anyja legfiatalabb nővére, feljött, hogy vigyázzon apára. Ekkor már túlsúlyos volt, szívproblémákkal és anginával küzdött, és segítségre volt szüksége, mivel nem tudott mosni, de még főzni sem tudott magának. Ez idő alatt közelebb kerültem Dorotheához, mint korábban valaha is.

Abban a rövid és hosszú hat hétben, március és május eleje között elvesztettem a nagyon szeretett édesanyámat, aki olyan fontos szerepet játszott az életemben, és apámnak most nagyobb szükségem volt a támogatásomra, mint valaha. Szerettem őt, de sokkal több fizikai gondoskodásra volt szüksége, mint amennyire én képes lettem volna. Találtam egy amerikai elvált nőt, Dornát, aki házvezetőnőjeként dolgozott neki. Igazi segítség volt, és egy-két évig maradt. Később egy fiatalabb személy, a lengyel Magda vette át a helyét. Csodálatos volt, és a vidámsága igazán feldobta apa utolsó éveit. Közel kerültek egymáshoz, és apa úgy törődött vele, mint az unokájával.

Május hátralévő részében folytatódtak a tárgyalások Jim ügyvédjeivel Prestonban. Nem voltam elégedett azzal az árral, amit a részvényeimért ajánlottak. Végül azt mondtam: "Ezt az összeget akarom, vagy nem megyek el".

Egy magáncégnél minden csak találgatás, hogy mennyit ér a cég, és a többségi részvényesé a hatalom.

Tudtam, hogy már vesztettem, de végül tárgyaltunk és megállapodtunk egy összegben.

Az irónia az volt, hogy tudtam, hogy a pénz nagy része egyenesen hozzájuk fog visszajutni. Még mindig tetraplegikus voltam, az egyetlen állandó egy olyan életben, amely riasztóan gyorsan változott, és még mindig szükségem volt a teljes idejű, élő gondozásra. A Kensgriff Care-től való elválással nemcsak a munkámat és a megélhetésemet veszítettem el, hanem a gondozói forrásomat is. Most már nem volt más lehetőségem, mint hogy Jimnek ügyféldíjat fizessek azért, hogy gondozókat biztosítson számomra. Az ebből fakadó frusztráció óriási volt. Talán csak üzleti partnerek közötti véleménykülönbség volt az egész, de - talán naivan - úgy éreztem, hogy elárultak és feldühítettek azok az emberek, akikben megbíztam.

Számos lehetőséget végiggondoltam, és végül beleharaptam a közepébe, és felhívtam dániai barátomat, Lindát, hogy megkérdezzem, nem akar-e átjönni az Egyesült Királyságba, hogy segítsen nekem egy új gondozási vállalkozás elindításában. Természetesen teljesen számítottam rá, hogy nemet mond, mivel Dániában élt, barátja volt, és tanárként dolgozott.

Legnagyobb megdöbbenésemre azt mondta, hogy gondolkodni fog rajta. Számomra ismeretlenül is azon gondolkodott, hogy szabadságot vesz ki a munkájától, és május végén Lindával a konyhaasztalnál ültünk, és közösen beszéltük meg egy új gerincserülteket ellátó ügynökség elindítását. A Kensgriff Care-től egyáltalán semmit sem tudtam magammal vinni, így csak az volt, ami a fejemben volt. Csodálatos módon, örületes módon Linda beleegyezett, hogy egy új országba jöjjön, és egy olyan valakivel, akivel öt évvel korábban rövid ideig együtt dolgozott, egy olyan vállalkozásba kezdjen, amelyről semmit sem tudott. Mindent kockára akart tenni, és ez a bátorság nem hagyott hidegen. Nélküle nem indítottam volna el egyetlen új céget sem. Nélküle fogalmam sincs, milyen irányt vett volna az életem.

Ezúttal Jim ügyvédje gondoskodott arról, hogy a részvényeladási szerződéseket már a kezdetektől fogva nagyon szorosan megkötötték. Egy korlátozó szerződés hónapokig megakadályozta, hogy versenyezzek a Kensgriff Care-rel. 2001 júniusában aláírtam a kilépési dokumentumokat, és minden kapcsolatom megszűnt a Kensgriff Care-rel, kivéve természetesen azt a szükségszerűséget, hogy a piaci árakon megvásároljam tőlük az ellátásomat. Sikerült kialkudnom egy kis kedvezményt, de úgy éreztem, hogy ez kevés kárpótlás az évekig tartó kemény munkámért.

Leereszkedés a Gaping Gillbe

Az annus horribilisom minden megterhelése és károsodása után egy kis figyelemelterelésre és izgalomra vágytam. Ha az ember kitűz magának egy célt, akkor az egy módja az előrehaladásnak, vagy ebben a konkrét esetben a függőlegesen lefelé haladásnak!

A Gaping Gill az Egyesült Királyság egyik legnagyobb kátyúja/barlangja, egy csúnya, veszélyes, 300 láb/100 méter mély lyuk, amelyben már emberek haltak meg. Az Ingleborough-hegyen található, és évente néhányszor előfordul, hogy a közönség tagjait csörlővel behúzzák bele.

Gaping Gill, 2000

Miután az Ingleborough megmászásakor megnéztem a bejáratot, most már látni akartam, mi van alatta. A Bradford Pothole Club minden évben csörlőtalálkozót tart a Gaping Gillnél, amikor a tagok állványrudakból egy keretet építenek, amely egy egyszerű ketreces ülést tart, ami nem különbözik egy bosun székétől. Az ember kísétál néhány deszkán, az üreg fölött egyensúlyozva, és beül a székbe. A biztonsági rudat becsapják, majd egy dízelüzemű csörlő leereszti önöket mintegy 300 lábnyira a barlangba. Mintha a Heath Robinson filmből lépett volna elő, legalábbis a beavatatlanok számára így tűnik! 2000. május 25-én, Linda látogatása során adódott a lehetőség, hogy leereszkedjek ebbe a híres kátyúba.

Robertnek, a helyi gondozóm, Sarah barátjának volt egy Land Roverje, és megegyeztünk a földtulajdonosokkal, hogy ő vigyen fel engem. Elvitt, ameddig csak tudott, Sarah pedig beültetett a kerekesszékembe, és piros kezeslábasba öltöztetett.

A csapat levonszolt a meredek lejtőn a Gaping Gill torkolatáig, és ha ez még nem lett volna elég, akkor még végig kellett tolniuk a fekete vízmosás szélén.

lyuk a bosnyák székre szerelvényhez. A kerekesszékemben ültem a kerettel szemben, mire Robert átemelt a vállán, miközben a másik kezével egy rúdhoz kapaszkodott, hogy stabilizálja magát. Mindketten tudtuk, hogy ha megcsúszik, nekem végem, és nem tudtam nem arra gondolni, hogy az egész egy őrült ötlet. Ezen a ponton az állványzatot kissé végzetesnek éreztem.

A székbe emeltek, és nem tudtam nem észrevenni, hogy a doboz kapuja elég egyszerű volt, és csak egyetlen vékony csavarral záródott. Mindennek tetejébe úgy találtam, hogy csak úgy tudtam megtartani az egyensúlyomat, ha hátradőltem, amit a fejemre helyezett védősisak szinte lehetetlenné tett. Éppen a legnagyobb lyuk szélén álltam, amit valaha láttam.

Gaping Gill, 2000

Az egyensúlyom is a határon volt. Ha görcsbe rándulnék, mindennek vége lenne. A szék lassan eltávolodott, és ferdén leereszkedett. Úgy éreztem, közel vagyok a kieséshez, és körülbelül félúton lefelé becsuktam a szemem. Végül leértem az aljára, és ott várt rám a székem. Egy kerekesszék a Gaping Gillben? Olyan furcsán nézett ki. Linda és Maren, az akkori asszisztensem, szintén bátran nekivágtak a lefelé vezető útnak.

A Gaping Gill alján Lindával és Marennel, 2000

Gaping Gill, 2000

A barlang egy hatalmas geológiai kamra, amelybe akár a Szent Pál-székesegyház is beférne. A nap folyamán kivilágították, és a távolban egy sárga foltot láttam, amelyről aztán rájöttem, hogy egy ember közeledik a föld alatt kilométereken át húzódó alagutak egyikén keresztül. Ez egy nagyon lenyűgöző hely, ha kissé félelmetes is.

Csak néhány percet töltöttem odalent, mielőtt vissza kellett volna mennem, ami nem volt egy olyan kilátás, amit nem élveztem. Csak abban reménykedhettem, hogy a csörlő nem törik el felfelé menet. Visszatettek a kis liftbe, és behunytam a szemem.

Gaping Gill, 2000

Csodával határos módon elértem a felszínre, ahol hordágyra tettek, és visszavittek a Land Roverhez.

Történt, hogy amikor a következő személy leereszkedett, a csörlőből kifogyott az üzemanyag, és 20 percre félúton megrekedt, amíg több gázolajhoz jutott. Mondtam egy kis hálaimát, hogy ez a késés nem akkor történt, amikor én a felvonóban voltam.

Az egész élmény annyira ijesztő volt, hogy hetekig nem volt szükségem kúpokra.

Most már elmondhatom, hogy a Gaping Gill kerekesszékkal megközelíthető, de semmiképpen sem kerekesszékkal kialakított.

A gondozás finanszírozása

Ha azt hittem, hogy Gaping Gill egy fekete lyuk volt, a gondozás finanszírozása versenyez.

Miután eladtam a Kensgriff Care-ban lévő részvényeimet, többé nem voltam jogosult a szociális szolgáltatások által nyújtott gondozási támogatásra. Évekkel később megtudtam volna, hogy az NHS finanszírozza az ápolást, de egyelőre a saját pénzemből kellett megvennem a saját ellátásomat, annak ellenére, hogy nem kerestem semmit.

Ráadásul beszéltem más ápolási ügynökségekkel is, de egyik sem végezte azt a speciális ellátást, amire szükségem volt, ráadásul az évek során éles versenyben álltam velük, ami valószínűleg nem segítette az ügyemet. Néhányan nem tudták, hogy elmentem, és a legtöbbjük nem is állt szóba velem, legalábbis nem komolyan.

Linda már a kezdetektől fogva világossá tette, hogy nem akar a végtelenségig a gondozóm lenni, de nehéz volt gondozót találni anélkül, hogy valamelyik versenytársamhoz vagy a Kensgriff Care-hez menjek vissza. Határozottan állt a kérdéshez, de beleegyezett, hogy segít, amíg nem találunk valaki mást. Maren július végén távozott, és augusztusban Linda ismét átvette a gondozásomat.

Az én *annus horribilisem* véget ért, de nagyon magas áron. Valószínűleg ez volt életem legrosszabb éve, vagy az egyik legrosszabb, és egy bénulással küszködő embertől nem semmi, ha egy olyan évet találok, amely a nyaktörésemmel vetekszik, mint a legrosszabb év.

Bár sok volt a tennivaló, szükségem volt egy teljes szünetre, és augusztus végén Lindával elmentünk nyaralni.

*A darabok összeszedése és az újrakezdés
2000 augusztusa és 2009
márciusa között*

Marbella

Rupert Marbella közelében élt, és 1997-ben vette feleségül Monique-ot. Monique apjának volt egy villája Dél-Spanyolországban. Rupert és Monique ott ismerkedtek meg, de Angliában házasodtak össze, és két-három évet töltöttek itt, mielőtt visszaköltöztek Spanyolországba, nem sokkal azelőtt, hogy anya megbetegedett. Felhívtam Rupertet, és megkértem, hogy keressen nekem egy nyaralóhelyet. Ez nem volt olyan egyszerű, mint amilyennek hangzik, mivel az internet elterjedése előtt nem volt olyan könnyű kerekesszékkal megközelíthető nyaralóhelyet találni anélkül, hogy minden lehetséges helyet felhívtam volna.

Rupert végül talált egy megfelelő lakást Lindának és nekem. Messze volt a parttól és egy lakóparkban volt, de jó volt. Rupertnek volt egy barátja, akinek autókölcsönzője volt, és ez a barátom elvitt magához, miután felvett a repülőtéren, és felajánlott egy nagyon szép Fiat Pandát. Én azonban egy kétajtós kabrióra vettem a szemem, és ragaszkodtam hozzá. Egy időre elszakadtam a gondjaimtól, és ez volt minden, amire vágytam.

Egy nap, amikor hazafelé tartottunk Rondából, egy gyönyörű régi hegyvidéki városból, Sophie Ellis Bextor énekelt a rádióban az *If This Ain't Love* című dalt. A dal azonnal megfogott, és a nyaralás dala lett Linda és én számára.

Újra kezdem, újra

Tegye vagy ne tegye. Nincs próbálkozás.

Yoda

Hiába mondjuk, hogy "mindent megteszünk". Sikerülnie kell, hogy megtegye azt, ami szükséges.

Churchill

Elhatároztam, hogy nem adok több pénzt a Kensgriff Care-nek, ami kiváló ösztönző volt arra, hogy új vállalkozásunkat beindítsuk. A korlátozó szerződése 2001. március vége felé járt le, és az volt a célunk, hogy az új vállalkozásunkat a lejáratát követő napon beindítsuk. Volt egy elképzelésem arról, hogyan fogom működtetni az üzletet. Sokkal strukturáltabb lett volna, és kizárólag az élő gerincgondozásra koncentráltunk volna. Lemondtam az egyetemi terveimet, és a délelőtti időt azzal töltöttem, hogy Jeffel, apával és Lindával a konyhaasztal körül beszélgettünk és tervezgettünk. Lindával megállapodtunk abban, hogy egyesítjük erőforrásainkat, és erőfeszítéseinket egyesítve együtt vágunk bele az üzletbe.

A semmiből indultunk. A cégnek nem volt se neve, se irodája, se telefonszáma, és nem volt bejegyezve. Tényleg nem volt más, mint egy álom. Én a tudásomat tettekre váltottam, és nagyon szerettem volna ezt azonnal megtenni, de az energiát áprilisra kellett lekötönnünk. El kellett kapnunk a hullámot, és nem szabad elszalasztanunk a lehetőséget. Éppen csak annyi pénzem volt, hogy elkezdhessem. Szerencsére a házam teljes egészében az enyém volt, és hatalmas biztonságot jelentett számomra a tudat, hogy nem kerülök az utcára, ha az egész kudarcot vall.

Apa első csípőprotézise szeptemberben esedékes volt, és azon a héten, amikor visszatértem Spanyolországból, el kellett vinnem Newcastle-be egy konzultációra. A műtétet a tervezett időpontban elvégezték egy magánkórházban, és utána felhívtam. "Apa, hogy vagy?" Kérdeztem.

"Nagyszerű" - válaszolta. "Fent ülök, filésteaket eszem és egy üveg pezsgőt." Így kell ezt csinálni, apa.

Ebben a szakaszban kezdtem el foglalkozni az üzleti tervezéssel. Összeállítottam egy gömbölyded stratégiát, amely a cég bejegyeztetésétől kezdve a

telefonvonalak létesítésén át a brosúrák nyomtatásáig és minden más köztes dologig terjedt. Körülbelül 80 pontom volt.

2000 szeptembere és 2001 áprilisa között. Az egyik nagy gondot a vállalat és az ügyfél, illetve a vállalat és a gondozók közötti szerződések jelentették. Ezeknek megfelelőnek kellett lenniük. Elmentem Birminghambe ügyvédekhez, hogy írassanak szerződéseket, és ezek jogilag rendben voltak, de a feltételek mind rosszul voltak, és nem voltak pontosan olyanok, mint amilyet én akartam. Újra kellett írnom és visszaküldenem jóváhagyásra. Ez többszöri újrászövegezést igényelt, és nagyon megterhelő volt.

Megkértem Jeffet, hogy keressen nekünk egy irodát, és ő meg is találta azt a helyet Lancasterben, ahol ma is működik a cég.

Szükségünk volt egy számítógépes rendszerre és a megfelelő szoftverre is. Volt egy számítógépes vásár a londoni Olympiában, és Sarah-val elmentünk rá. Nem maradtam sokáig, így csak egy könnyű felszerelést vittem magammal. Ha már ott voltam, a vásáron találkoztam Marcus barátommal ebédre (az ő anyukája volt a keresztanyám, és anyu volt Marcus keresztanyja), és amikor befejeztük az étkezést és a beszélgetést, a világból kiesett a fenekem, ahogy a világ is kiesett a fenekemből.

A szakmában ezt "bélbalesetnek" hívják, de ez egy robbanásszerű szarás volt az Olympia kiállítócsarnok közepén - aligha lehetett volna nyilvánosabb -, és sírni tudtam volna. Szerencsére Marcus nem vette észre, vagy túl udvarias volt ahhoz, hogy szóljon. Miután elbúcsúztunk, azt mondtam Sarah-nak: "Szarban vagyunk. Szó szerint." Semmi sem volt nálunk, 300 mérföldre voltunk otthonról, váltóruha nélkül, gumikesztyű nélkül, semmi. Igazi vidéki lány lévén, akit nem lehet könnyen megzavarni, Sarah azt mondta, hogy álljunk meg a gyógyszertárnál, hogy megvegyük, amire szükségünk van. Nem volt semmi színjáték, semmi dráma Sarah részéről, ahogy csendben elintézte a nagyon bűdös, kellemetlen problémát. Visszatérve a szállodába, miután megállt inkontinencia lepedőért, kesztyűért és törölkendőért, az ágyra fektetett és megtisztított. Koszos nadrágban kellett hazavezetnem, de odaértünk. Az egész epizódot a *Helicobacter pylori* kiújulása okozta, és antibiotikumokra volt szükség, hogy egyszer s mindenkorra megszabaduljak tőle.

Az otthon töltött idő alatt, amikor ezt az egész üzleti tervezést végeztem, az agyam nagyon megterhelő volt. Naponta délután 4 óra körül mindig kifogyott az energiából, ezért bekapcsoltam a tévét, hogy lenyugodjak. *A Ready Steady Cook* és az *A Place in the Sun* (Egy hely a napon) vált a kedvencemmé. Az egyik epizódban Amanda Lamb, a k i t történetesen kedveltem, egy dél-franciaországi házaspárral volt, ami az Antibes-ban töltött időnkre emlékeztetett. A környék, Collioure szépnek tűnt, és feljegyeztem, hogy ha valaha Franciaországban járok, megnézem.

A vállalat bejegyzése egy másik nagy tétel volt. Tőzsdei társaságot a több ezer nem kereskedő korlátolt felelősségű társaság listájáról lehet vásárolni. Kiszúrtam egy

Origin Consultancy Limited. Az Origin valaminek a kezdetét, az újrakezddést jelenti, ráadásul rövid és könnyen megjegyezhető volt, ami ideális volt.

Linda 2000-ben karácsonyra hazament, így gondozó nélkül maradtam. Mit kellett volna tennem? Richard felesége, Lisa, Jasperrel volt terhes, és a terhesség nem ment jól, így nem tudtam magamra erőltetni. Rábukkantam a Tender Loving Carers nevű ügynökségre - mármint tényleg? Kiderült, hogy volt náluk valaki, aki már korábban is dolgozott gerincsérültekkel. Ő légiutas-kísérő volt, de december 23-án jött volna haza, míg Linda 24-én indult volna. Tökéletes. Ráadásul karácsony utánig maradhatott.

Eközben én apával voltam elfoglalva, próbáltam szocializálódni, és megpróbáltam elindítani az Origót. Természetesen december 22-én kaptam egy hívást a gondozási ügynökségtől. A gondozónő járatát törölték, és mostantól inkább szenteste érkezik, és csak Linda távozása után lesz velem. Ez egy nem éppen ideális helyzet volt, de nem sokat lehetett tenni, bármennyire is rémisztő volt. Linda a hóban indult Stanstedbe az egyliteres Suzuki furgonomban, ami csak tovább növelte az általános aggodalmamat. Néhány kedves szomszéd megetetett, és az új gondozóm, Juliet délután 3 körül felhívott, hogy elmondja, Angliában van, és úton van. A megkönnyebbülésem leírhatatlan volt, annál is inkább, mert Juliet fantasztikusnak bizonyult.

Szilveszterkor Richard és Lisa egy rejtélyes gyilkossági partit rendezett, mint Cluedo, én pedig egy autóversenyzőt játszottam, és ennek megfelelően öltöztem fel. Havas éjszaka volt, és végül egyetlen vendég sem volt olyan bolond, hogy ilyen rossz időben megtegye az utat. Megvacsoráztunk és ittunk, nem gyilkoltuk meg egymást, és csendben búcsút intettünk egy nagyon nehéz évnek.

Az eredet eredete

Linda 2001 januárjában tért vissza dániai útjáról.

Már a kezdetektől fogva teljesen egyértelmű volt, hogy nem akar a végtelenségig a gondozóm lenni, de így nekem mindig is az a dilemma maradt, hogy találjak egy olyan gondozót, aki tud nekem segíteni.

Egy helyi hölgy, aki már korábban is segített nekem, bemutatott Heathernek, Riponból. Heather szokatlan volt abban, hogy teljesen más volt, mint bármelyik korábbi gondozóm. Egy 50-es éveiben járó, vékony hölgy volt, akinek nem volt korábbi tapasztalata a gerincsérült emberek gondozásában, de jól dolgoztunk együtt. Nagyon hálás voltam, hogy Heather velem volt azon a tavaszon, amikor

elkezdtek az Origót.

Az Origin elindítása örületes volt, és eltökéltük, hogy jól csináljuk. Egyetlen oldalt sem hagytunk ki, egyetlen részletet sem hagytunk figyelmen kívül, és az iroda felállításának gyakorlati kérdései, valamint annak biztosítása, hogy minden működjön, egészen az utolsó pillanatig tartott. 2001 márciusának végén megnyitottuk az ajtókat, és már el is indultunk ...

www.origincare.com

Tudtuk, hogy el kell kezdenünk, és nem szabad elveszítenünk a lendületet. Itt voltunk egy szép, fényes, új irodában, új asztalokkal és székekkel, de - és ez volt a kulcs - se ügyfelek, se gondozók, se kapcsolatok. Semmi. Hol kezdjük el?

Találtunk egy reklámügynökséget Morecambe-ban, és hirdetéseket adtunk fel magazinokban és újságokban. Ez az internet robbanásszerű elterjedésének csúcán volt, és akkoriban még mindig a nyomtatott hirdetések jelentették a legjobb lehetőséget. Hirdetéseket adtunk fel a helyi újságokban, és minden hozott eredményt.

Természetesen mielőtt a gondozókat kiküldhettük volna az ügyfelekhez, ki kellett képezni őket. Megterveztem és megszerveztem egy tanfolyamot, amelyet az egyik helyi főiskola tartott, és az első tanfolyamra májusban került sor öt újonnan felvett személy részvételével, akik reményeink szerint az első potenciális gondozóink lesznek. Szerdánként, csütörtökönként és péntekenként én fedeztem le néhány szakterületet, és bár jó érzés volt újra a szakmában lenni, nem volt garancia arra, hogy a képzésben részt vevő emberek ezután az Origin számára fognak dolgozni.

Az első néhány hónapban minden a kiadásokból állt, és az Origin havonta körülbelül 10 000 fontot veszített. Nem volt kényelmes a helyzet.

Aztán egy májusi csütörtök délután felhívott Linda, hogy egy Brian nevű fickónak, akit ismertem, szüksége van valakire szombatra. A hívás akkor érkezett, amikor éppen egy gondozói képzést tartottam.

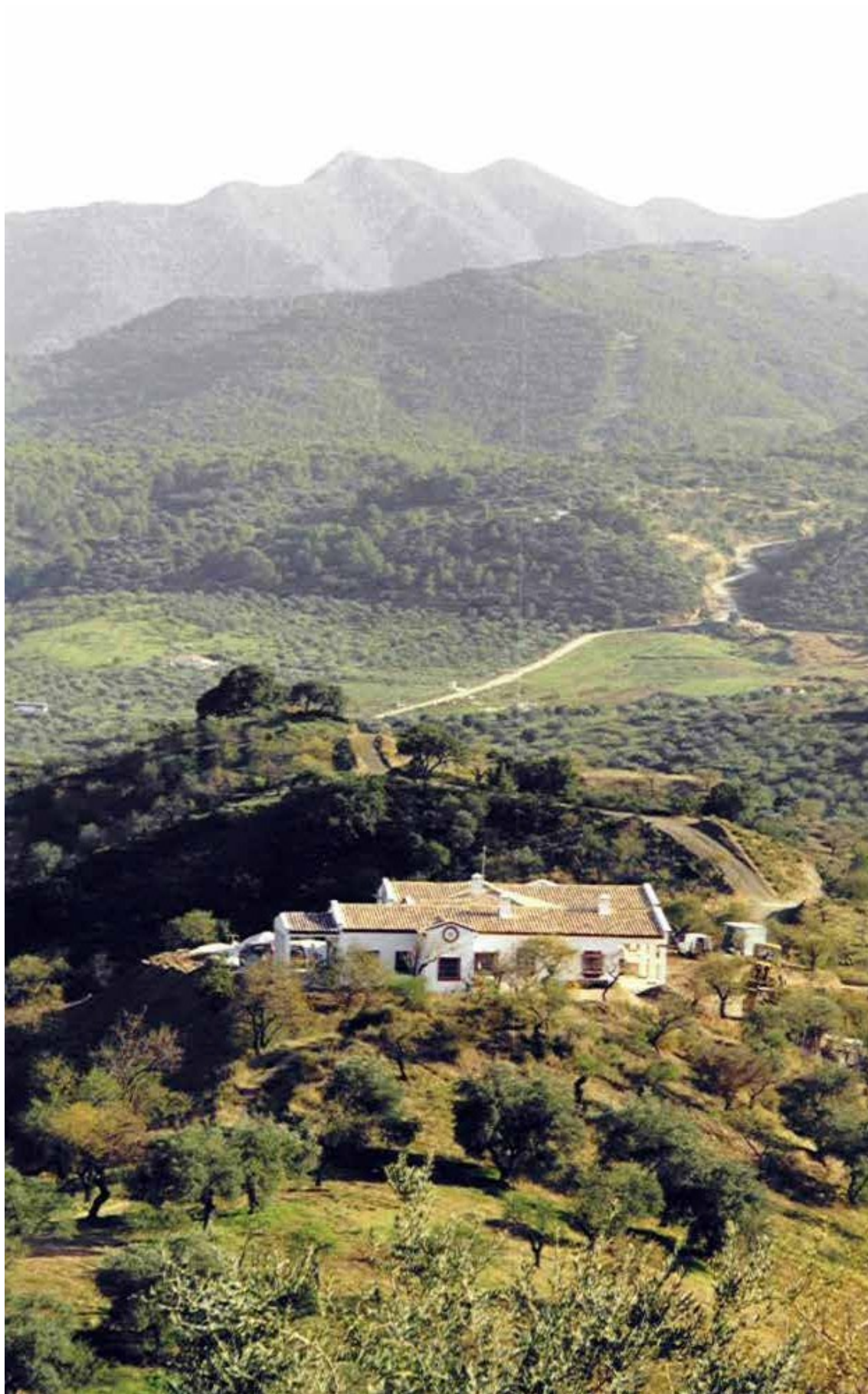
"Várj egy percet, megkérdezem a szobát - mondtam. A gyakornokokhoz fordultam, és megkérdeztem: "Tud valaki munkát vállalni szombattól?".

"Igen - mondta az egyik srác, miközben felemelte a kezét.

Így lett Brian az első számú ügyfél. (Csodálatos módon Brian 22 évvel később még mindig az Origint használja!) 2001. május 15-én volt, és már indultunk is. A fickó, akit Brianhez küldtünk gondozónak, eleinte jól végezte a munkáját, de sajnos két héttel később ki kellett rúgni részegség miatt. A kezdet dőcögösen indult, de folyamatosan haladtunk előre és fejlődünk. Keményen toboroztunk és keményen edzettünk. És mindvégig ott lebegett felettünk a kérdés, hogy vajon el tudunk-e kezdeni némi bevételhez jutni, mielőtt a bankszámlánk nullára csökken. Szoros volt a verseny, de sikerült. Évekig sok álmatlan éjszakám volt, és néha még ma is vannak. Ilyen a saját vállalkozás működtetésének természete.

Linda és én egyenrangúan dolgoztunk együtt, és nagyon keményen dolgoztunk. Úgy döntöttünk, hogy senkinek sem használ, ha a földbe döngöljük magunkat, ezért gondoskodtunk arról, hogy időnként szabadságra menjünk.

Szeptemberben Richard és Lisa fia, Jasper boldogan és egészségesen született. Abban a hónapban én is elutaztam Heatherrel Rupert spanyolországi házába. Vett egy kis földet az olajbogyó- és mandulaföldek vidékén, Ronda közelében, körülbelül egy órányira Marbellától. A föld ott olyan, mint egy gyűrött takaró, Rupert felhajtója fel és le, fel és le egy hegygerinc szélén. Valójában a gerinc tetejét vette le a ház építéséhez.

Rupert spanyolországi háza, 2001

Heather kiváló útitárs volt, nagyszerű utazás volt, és jól kipihentnek éreztem magam néhány nap evés és napozás után.

2001 őszére az üzlet lassan, de folyamatosan növekedett, de a gazdaság számára nem volt könnyű év. Az országot a ragadós száj- és körömfájás sújtotta, és aztán eljött az a nap, amely örökre megmarad mindannyiunk emlékezetében. Emlékszem, hogy éppen egy tréningen voltunk, amikor meghallottuk, hogy egy repülőgép lezuhant egy New York-i felhőkarcolóba. Folytattuk az edzést, de utána beindítottam a laptopomat, és élénken emlékszem arra a szorongásra, amit a szörnyűség kibontakozását látva éreztem. Természetesen 2001. szeptember 11. volt.

Decemberre a munkahelyi dolgok rendeződtek, és közeledett a 40. születésnapom. Richard és Lisa, valamint Jeff Hindley átjöttek megünnepelni. Nagy borrajongó voltam a gyerekkori borkereskedés óta, és mivel 1961 a háború óta az egyik legjobb bordó évjárat volt, azt mormoltam Jeffnek, hogy szeretnék kortyolni egy pohárral a születésnapomra.

"Nos, Pete, fiam - mondta. "Véletlenül van egy üveg 1961-esem. Egy magnum, amit néhány évvel ezelőtt vettem egy soha elmaradt ünnepségre, úgyhogy azt szeretném neked adni a születésnapodra."

Richard és Lisa a három hónapos Jasperrel jelent meg, aki békésen végigaludta az eljárást. Aznap este kinyitottuk azt az üveg bordót, és nagyon finom volt - az üres üveg még mindig ott van a garázsban.

Így 2001 végéhez közeledve némi elégedettséggel tekinthettem vissza. A 2000-es év borzalmai után ez egy jobb év volt, különösen miután a vállalat beindításának drámai néhány hónapja eltelt. Most már nem volt megállás, és tisztában voltunk vele, hogy tovább kell haladnunk, és ez még több ugyanilyen munkát jelentett - sok kemény munkát.

A 2002-es év még több reklámot, még több kemény munkát és a vállalat előrehaladásának érdekében történő összefogást hozott. Dolgoztunk, toboroztunk és elhelyeztünk. A toborzás nagy részét én végeztem, de ezt megosztottam egy déli személlyel.

Apa kezdett küszködni. A száj- és körömfájás járvány epicentrumában élt Észak-Cumbria-ban, és ez azt jelentette, hogy a mozgáskorlátozások miatt nehéz volt meglátogatni őt. Nem kockáztathattam, hogy a száj- és körömfájást átvigye onnan ide, ezért félúton találkoztunk kocsmái ebédek alkalmával. Az első csípőműtétje 2000 szeptemberében volt, a második pedig 2000 decemberében.

Azután, hogy a

Először rendben volt, de séta közben súlyos angina pectoris alakult ki nála, ami aztán egy életre elvette a kedvét a testmozgástól. A második műtét nem sikerült jól, és a lábában duzzanat és fájdalom jelentkezett, és soha nem épült fel teljesen a műtétből. Még csak 72 éves volt, de ez volt a lassú hanyatlás kezdete.

Heather még mindig velem volt, és a gondozás következetessége bónusz volt. Tavasszal fejezte be a munkát, miután körülbelül egy évet töltött velem. Ismét új gondozót kellett találnom.

Frances vette át az irányítást, és augusztusban egy londoni üzleti utat terveztem, majd Oxfordba mentem az egyik régi iskolai barátom, Giles esküvőjére. Francesnek nem volt ínyére, hogy Londonba vagy bárhová máshová menjen, távol az otthonától. Nagyon stresszes és kiszámíthatatlan lett.

Miután befejeztük az interjúkat Londonban, Oxfordba indultunk. Vendég voltam, így nem voltak vőfély- vagy násznépi kötelezettségek. Csak élveznem kellett a napot egy gyönyörű helyen, gyönyörű időben és barátságos emberekkel. Frances azonban láthatóan zaklatottnak tűnt, olyannyira, hogy az emberek azt kérdezték, nincs-e valami baja. Visszafelé menet azt mondta: "Ugye nem borítottam magam dicsőségbe?". Visszatekintve rájöttem, hogy szörnyű szorongástól szenvedhetett, amit még ő maga sem értett.

Nem akartam, hogy ez még egyszer megtörténjen, és eléggé biztos voltam benne, hogy Francesnek nem lenne kellemes a tervezett spanyolországi utazásom lebonyolítása. Néhány héttel korábban egy Sophie nevű gondozó, egy farmer lánya, lenyűgözött a tanfolyamon. Linda felhívta őt, hogy szívesen lenne a gondozóm a spanyolországi utazáson.

"Á, igen - nyelt egyet, és beleegyezett.

Soha nem találkoztam vele, kivéve egy fél órát a tanfolyamon, és amikor felhívtam, azt mondtam neki: "Találkozunk a repülőtéren".

"Oké" - nyelt újra.

Találtam egy fuvarát a manchesteri repülőtérre, és a terminál előtt találkoztam Sophie-val, majd egy imával és egy szárnypróbálgatással elindultunk. Jó úton érkeztünk meg Spanyolországba, és Rupert a repülőtéren várt minket. Beültetett a terepjárójába, és Malaga utcáin keresztül elindultunk vissza a vidéki házához. Rupertnek elég rövid a gyújtózsínórja, és a hazafelé vezető úton a többi sofőrrel szembeni dühét a fújolás, a villogás és az ökölrázás özönével fejezte ki. Sophie csendben ült mögöttem, és kétségtelenül azon tűnődött, mibe keveredett.

Másnap béreltünk egy

bérelt autóval, és egy nagyszerű hetet töltöttünk együtt. Az évek során rendszeres útitárssá vált, és mindig készen állt a kihívásokra.

2003 körül kezdtem el a dél-afrikai hosszú távú gondozókat. Az első egy Elsbeth nevű lány volt, és nagyon jó barátok lettünk. Elsbeth néhány évig volt itt, majd Angliában maradt, hogy fizioterápiát végezzen. Amíg ő a Manchester Metropolitan Egyetemen tanult, meghívtak, hogy tartsak előadást a fizioterápiáról, a rehabilitációról és a gerincvelő-sérülésről a fizioterápiás hallgatók egész csoportjának. Megérkezésemkor egy zsúfolásig megtelt előadóterem fogadott - közel 200 ember. Ez volt a legnagyobb csoport, amely előtt valaha is felszólaltam, és még jó, hogy szeretek nyilvánosan beszélni.

Elsbeth 2007-ben tért haza, és jelenleg gyógytornászként dolgozik Fokvárosban. Elsbeth után jött Cornelia, aki egy másik jó, közeli barátnő lett. Ő a vízumának teljes kétéves időtartamát itt töltötte, akárcsak a barátja, aki helyben dolgozott mezőgazdasági munkásként. Az utolsó dél-afrikai gondozóm egy Thea nevű lány volt, aki szintén jó barátom lett. Most ápolónő Pretoriában.

A legtöbb gondozóm által nyújtott segítség óriási volt, és a tartós barátságok nagy örömet hoztak az életembe. Vannak azonban néhányan, akiket inkább elfelejtene - ez a szerep nem való mindenkinek.

A homályos évek

Az Origin elején lévő évek közül sokan egybeolvadtak. 2002-ben megszűntünk veszteségesek lenni, és éppen csak egyensúlyban voltunk, de én még mindig nem fizettem magamnak. Ironikus módon, bár nem kerestem semmit, mégis 40%-os adót kellett fizetnem az ellátásom után, mivel természetbeni juttatásként kaptam az Origintól.

Nagyon elfoglalt voltam, csak itt-ott álltam meg egy-egy nyaralásra.

2004 nyarán elmentem Gudrunhoz, a legelső német gondozómhoz. Akkor már férjnél volt, és a férje családjának volt egy szállodája Dél-Németországban. "Maradj nálunk" - szólt a meghívás, aminek örömmel tettünk eleget, és nagyon szép volt a gyönyörű, forró Dél-Németországban. Sophie, aki szívesen dolgozott rövid ideig átmeneti gondozóként, velem volt.

Emlékszem, hogy egy Audi A3-ast béreltünk. Az autópályán, egy kirándulásról hazafelé tartva azt mondtam Sophie-nak: "Nézzük meg, milyen gyorsan tud menni. Nyomd le a lábad." Ő beleegyezett, bár kissé idegesen. Az autópályán

nincs sebességkorlátozás, és

a külső sáv olyan, mint egy versenypálya. Csak úgy repültünk, és én mondogattam: "Gyerünk, Sophie, gyerünk!" A tű 90, 100, 110, 110, 120 és 125 km/h/200 km/h-t mutatott, mielőtt Sophie behúzódott a belső sávba. "Nem, ez az én sorsom" - mondta, és én nem hibáztattam, bár úgy gondoltam, hogy egy kicsit többet is kihozhattunk volna az Audiból.

A hazafelé tartó járatunk azon a nyaraláson a bázeli repülőtérrel indult. Gudrun azt javasolta, hogy mielőtt a repülőtérre indulnánk, nézzük meg a bázeli Tutanhamon király-kiállítást, és az utazás nagyszerű befejezése volt ezeknek a csodálatos ókori régiségeknek a megtekintése.

Augusztusra és szeptemberre az üzlet szépen ketyegett. Richard és Lisa 2003-ban Franciaországba költözött, és egy csodálatos házat vásároltak Gascogne-ban, Toulouse-tól északra. Mielőtt elmentek, Richard a TVR-től egy Mercedes-Benzen átjutott álmai autójához, egy Aston Martin DB7 Vantage kabrióhoz - szerencsés fiú! Halálosan unták már a Lake District forgalmát, ráadásul Richard szereti a jó időt, és az Egyesült Királyságban több rossz nyár is volt.

Nagyon hiányoztak, és nagyon örültem, amikor 2004 szeptemberében meghívtak, hogy maradjak náluk. Gascony szép, inkább olyan, mint Dorset, csak nagyobb. Egy hét után Sophie-val egy argèles-i aparthotelbe mentünk, a spanyol határhoz közel, mert szerettem volna megnézni Collioure-t, azt a helyet, amelyet az *Egy hely a nap alatt* egyik epizódjában láttam. Collioure Perpignántól délre és Barcelonától északra fekszik, de még mindig Franciaországban.

Collioure

A város főterén parkoltunk le, és azonnal beleszerettem a helybe. Olyan volt, mintha egy álom vált volna valóra. Aznap vettem egy kis bronzszobrot, ami még most is megvan. Volt ott egy régi templom, nagy kastélyok és kanyargós utcák, mindez hegyekkel és szőlőskertekkel körülvéve, és egy csillogó tengerrel határolva. Harmatos szemmel bolyongtam, és olyan gyönyörű volt az utazás befejezése. Egy ötlet magját is elültette.

A következő években az Origin kezdett jól működni, a nyereség szépen emelkedett, és elkezdett fizetni nekem. Alkalmazottakat vettünk fel és gondozókat találtunk. Most, hogy a pénz a bankban volt, az volt a kérdés, hogyan fektessük be újra. A nemrégiben tett franciaországi utazásomtól inspirálva (és figyelmen kívül hagyva az olyan értelmesebb ötleteket, mint például egy iroda megvásárlása), felvettem Lindának egy ötletet: miért ne vásárolhatnánk egy bérleményt Franciaországban? Úgy állítottuk be magunkat, mint egy egyedi szolgáltatást, amely speciális, magas színvonalú ellátást kínál. Miért ne kínálhatnánk egy franciaországi bérleményt ennek a szolgáltatásnak a részeként? Linda beleegyezett.

Ingatlankeresés Franciaországban

2005 márciusában Linda, régi barátom és üzlettársam, Jeff Hindley, a gondo-zóm, Helen és én Franciaországba indultunk, hogy megpróbáljuk megtalálni a számunkra tökéletes ingatlant. Időpontokat beszéltünk meg ingatlanügynökökkel, hogy megnézzük a Collioure-i ingatlanokat. Mielőtt elhagytuk Angliát, összeállítottunk egy 10 pontos listát, amit egy helyen keresünk, és tele voltunk várakozással.

Jeffel Collioure-ban, 2005

Sajnos az ingatlanügynökök nem tudtak eleget tenni az általunk adott megbízásnak. Az első ingatlan, amelyet megnéztünk, szép volt, de teljesen alkalmatlan volt a kerekesszékesek számára. Linda, Helen és Jeff felmentek egy dombra, hogy megnézzék a második helyet, egy gyönyörű, tengerre néző villát, de túl messze volt a városközponttól, és mivel egy dombon volt, messze nem volt ideális. Megnéztünk még néhányat, amelyek ugyanolyan használhatatlanok voltak. Az egyik lepukkant, sötét és borzalmas volt. Egy másikban az ügynök megpróbált meggyőzni minket arról, hogy a félemeletre vezető hat lépcsőfok is jó. Nem, köszönöm. Az eddigi legjobb pontszám a 10-ből körülbelül 2 volt.

Emlékszem, hogy leültem ebédelni, és eléggé levertnek éreztem magam. Talán túl magasra tettük az elvárásainkat? Visszafelé beugrottunk egy ingatlanügynökhöz, akit még nem láttunk, és elbeszélgettünk az ottani hölgygel. Egy fiatalabb férfi vele szemben azt mondta, hogy talán van valamije, majd kiment hátra, és egy nagy, régimódi kulccsal hadonászva tért vissza. "Kövessenek, kövessenek!" Követtük őt néhány utcán keresztül, és a piactéren túl kinyitott egy kaput. Ígéretet éreztünk.

Az épületet két részre osztották: egy házra és egy pajtára. Megcsodáltuk az impozáns kinézetű pajtát, miközben az ügynök a hatalmas kulcsot forgatta, mielőtt kinyitotta volna az ajtókat. A műhelytér tele volt szerszámokkal és szerkentyűkkel, amelyek mind a jelenlegi tulajdonosé voltak. Egy kőfal választotta el a pajtát egy alacsony gerendákkal és egyenetlen kőpadlóval ellátott, semmire sem használható helyiségtől. Az emeleten volt egy mellékhelyiség és két aprócska lakás, amelyek úgy tűnt, hogy az 1960-as vagy 1970-es években épültek, nyilvánvalóan a tulajdonos anyósa számára. A pajta 10-ből 8 pontot kapott, a tengerre néző kilátásért pedig nullát. Eléggé meggondolatlanul, ott és akkor döntöttünk mellette.

Egyikünk sem tudott semmit az építkezésről, és ezen a helyen rengeteg mindent kellett volna csinálni, így a következő feladatunk az volt, hogy megpróbáljunk többet megtudni: keressünk egy építészt, találjunk egy építészt, keressünk néhány árajánlatot, és ismerkedjünk meg a francia ingatlanok belső és külső adottságaival. Ez nem volt könnyű küldetés! Nem ismertük a területet, és nem ismertünk senkit, akivel beszélhettünk volna a lehetséges projektről - francia törvények, tervezés, építési előírások - a sok mindenről!

Végül találtunk egy ügyvédet, aki pontosan elmondta, hogy mire van szükség. A projekt kezdett némi lendületet venni. Hamarosan már az épületekről, a határokról és a díjakról folytak a beszélgetések az ügyvédek között.

Miután átfésültem a franciaországi Sárga Oldalak megfelelőjét, találtam egy

angol nevű építész. Megkérdeztük: "Tud árajánlatokat szerezni, terveket készíteni és építési engedélyt szerezni?". Amikor azt válaszolta, hogy "igen", leszerződtettük építésznek és projektmenedzsernek.

Így aztán 2005 nyarán megvettük a házat. Mi romolhatott el? Sok minden, mint kiderült!

Visszatekintve, biztosan örült voltam, amikor azt javasoltam, hogy vegyünk egy házat Franciaországban. Ennek ellenére ez egy csodálatos örület volt, még akkor is, ha a szórakozás mennyisége több mint jól megfelelt a "merde" mennyiségének.

Rupert és a Ferrari

Személyes téren valószínűleg visszanyertem *az életkedvemet*, mivel kezdtem engedni a kísértésnek, hogy sportkocsit vegyek. Mindig is lenyűgöztek az autók, és vágytam arra, hogy valami érdekeset vegyek, miután annyira élveztem a vezetést Richarddal az övében. Bármilyen csábító is volt, a praktikus szempontokat kellett előtérbe helyezni, az első az volt, hogy találjak egy összecsukható széket a csomagtartóba. Kicsit úgy éreztem, hogy a szekeret a ló előtt veszem meg, ezért vettem egy Küschall összecsukható kerekesszéket, ami tökéletes volt számomra. Ezután megálltam egy csúcskategóriás garázsban, és megkérdeztem egy szórakozott eladót, hogy az új székem befér-e az egyik sportautójának csomagtartójába. Belefért. Az első probléma megoldódott, bár még eltartott egy ideig, amíg megtaláltam a számomra tökéletes autót.

A bátyám is rajong az autókért, és 2005 szeptemberében meglátogattam őt Spanyolországban egy kis szünetre. Velem tartott Dave, egy új-zélandi ápoló is. A szokásos, pihentető idő volt, élveztük a jó ételeket és a spanyol levegőt. Egyik nap Rupert felvetette, hogy az egyik haverjának van egy Ferrari 308-asa, és nem szeretnék egy kört vele? Nem kellett volna megkérdeznie, és "Ööö, igen!" volt az azonnali válaszom.

Megtervezték, hogy Rupert és a Ferrari a falu főterén találkozik. Öszintén szólva szkeptikus voltam, hogy Rupert felbukkan az autóval, de tévedtem, amikor kételkedtem benne, és hamarosan láttam, hogy a legszebb Ferrarival közeledik!

Kocsikázás egy Ferrarival, 2005

Rupert, 2005

Három ember kellett ahhoz, hogy bejussak. A kerekesszékeimet a bárban hagytam Dave-nél, és Rupert és én elindultunk.

Olyanok voltunk, mint két gyerek - a két Henry fivér, a spanyol napsütésben egy skarlátvörös Ferrari 308 kabrióban. A motor bömbölése csodálatos volt, ahogy felgyorsultunk az elkerülő útra. Mi ketten folyton egymásra néztünk, és nevettünk, hogy ennyire jól érezzük magunkat együtt. Annyira elszállt az agyunk, hogy hihetetlen volt. Amikor visszatértünk a térre, öt ember kellett ahhoz, hogy kiszedjenek a kocsiból. Remek kirándulás - de arra a következtetésre jutottam, hogy a Ferrari 308 talán nem lesz a vásárlási listám é l é n .

Dave ugyanolyan izgatott volt, mint én, és telefonon felhívta az apját Új-Zélandon, ahol hajnali 2 óra volt, és elmondta neki, hogy egy Ferrari 308-asban fog futni. Ugyanúgy imádta az élményt, mint én. Csodálatos nap volt.

Francia komplikációk

2006-ra a fókuszom megoszlott az Origin további növekedése és fejlesztése, a franciaországi házzal való próbálkozás, valamint apa további látogatása és támogatása között - minden nap élveztük a beszélgetést egymással. Mindannyiunknak igazi lökést adott, amikor az Origin forgalma először lépte át az 1 millió fontot. Nagy mérföldkő az első egymillió forgalom. Apa fantasztikusan büszke volt.

Látni, hogy az új vállalatunk segít a tetráknak az Egyesült Királyságban az életben való boldogulásban - valamint jó, jól fizetett karriert biztosít az irodai és gondozó személyzetnek -, miközben mindez nyereséget termel, nagy büszkeséget és őszintén szólva megkönnyebbülést jelentett és jelent számomra.

Rendszeres franciaországi utazásaim miatt úgy döntöttem, hogy ismét franciaórát veszek. Már eddig is elég jól beszéltem franciául, de magánórákat vettem, hogy javítsam általános kommunikációs képességemet, ami reméltem, hogy pozitív hatással lesz a projektünkre.

Az építész még mindig a rajzokkal bíbelődött, én pedig sürgettem, hogy kezdjen el árajánlatokat beszerezni. Az árak, amikkel visszajött, nevetségesek voltak.

"Szó sem lehet róla" - mondtam, de valahányszor visszatért hozzám, úgy tűnt, hogy az árat még magasabbra emelték. Biztosak voltunk benne, hogy a helyi építők összejátszottak. Kétségtelenül túl sok olyan brittel találkoztak, akik Peter Mayle *Egy év Provence-ban* című könyvét olvasták, vagy túl sokat nézték *az Egy*

hely a napon című filmet. Frusztráló volt, mert a projektünk nagyon

más - egy olyan akadálymentesített nyaralót létrehozni, amelyet ügyfeleink is élvezhetnek.

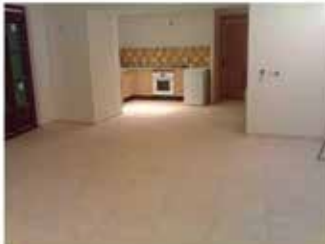
Folytattuk a harcot az árakról, míg végül az egyik építő megtörte a sorokat, és azt mondta, hogy alacsonyabb áron megcsinálja. Rupert felhívott, és leszidott, amiért nem vontam be őt, bár én egyszerűen azt feltételeztem, hogy túlságosan lefoglalja a munkája. Ezután átvette az irányítást, és spanyolul tárgyalt, amit a legtöbb építész beszélt, mivel a terület olyan közel van a határhoz. Rupert elkezdett lyukakat ütögetni az árajánlatokban, és hirtelen az árak elkezdtek csökkenni, míg végül elértünk egy elfogadható szintet, és aláírtuk a szerződéseket.

Abban az évben elég gyakran jártam Franciaországban, mert az építők végre munkához **l á t t a k** . Könnyű volt elrepülni Collioure-ba a blackpooli repülőtérre. Este 8-kor indult egy járat, így az irodában végezhattunk, este 6-kor a repülőtéren vacsorázhattunk, és este 11-re a szállodában lehattunk. Ezek az utak nem voltak teljesen eseménytelenek. Az egyik út során minden balul sült el. Meghorzsoltam a fenekemet, amikor kiszálltam a kocsiból, Linda kifecamította a bokáját, Nathan, a gondozó pedig nem eléggé főtt tojást evett egy pizzán, és szalmonellás ételmérgezést kapott. Mégis, a francia projektünk, miután elindítottuk, ígéretesen indult. A pajtát ki kellett üríteni, és kezdetben jól haladtak a dolgok.

L'ORIGINE - RENOVATION – DEBUT 08/04/2005

Francia ház felújítása, 2007-2008

COMPLETION - 04/07/2008

Francia ház felújítása, 2007-2008

2007-ben azonban már lassulni kezdett. Az építők nem voltak olyanok, mint reméltük, és az építész kezdte megmutatni, hogy mennyire haszontalan mindenben. Voltak referenciáink az építőkről, de aztán kiderült, hogy a cég gazdát cserélt, és most egy párizsi ember tulajdonában van. A munkálatok a tavasz folyamán csak csúsztak, és mi elvesztettük a 2007-es év teljes potenciális bérleti szezonját. A szerződésünkben mindenféle kötbérek voltak, és 2007 júliusára sok volt a rossz vér. Kezdett frusztrálóvá válni a helyzet. Rengeteg munka folyt, amikor megérkeztünk, de mire a repülőtér indulási csarnokába értünk, kétségkívül ismét leállt.

2007-ben ötször jártam Franciaországban. A nyári szünet előtt az építők lassan és alkalmanként dolgoztak, de a nyári leállás után a munka soha nem indult újra. Minden leállt. A főépület és a bővítés elkészült, de egyik sem volt kész. A kültéri munkálatok, a falak és a kert sem kezdődött el. Még mindig rengeteg volt a tennivaló.

Sportkocsi vásárlása

Az élet annyira elfoglalt volt, hogy nem volt időm sokat foglalkozni a sportkocsis álmaimmal. Egyik hétvégén régi barátom, Giles nálam szállt meg, és elmentünk Carlisle-ba, hogy meglátogassuk a környéken működő, divatos autókereskedők egy csoportját. Megnéztem egy Audi S4-est, de az nem jött be nekem, és a nagy BMW-k sem tetszettek. Hazafelé megnéztünk egy Jaguar XK8-at, amely minden szempontból megfelelőnek tűnt. Brit volt, kabrió és szép. A kerekesszéke is befért a csomagtartóba. Egészen 2006 decemberéig tartott, amíg megtaláltam a megfelelő felszereltségű modellt: egy Jaguar XK8 kabriót. Sajnos Kentben volt. A kereskedő beleegyezett, hogy ingyen elszállítja a bradfordi fő kereskedőhöz, és ha tetszik, akkor megveszem. Karácsony és újév között szállították le, és mivel a kereskedő igyekezett elérni az éves értékesítési számokat, jó árat alkudtam ki érte.

Az XK8-as egy Leeds melletti Batleyben működő céghez került átalakításra, de kiderült, hogy a szükséges átalakítások kihívást jelentenek a képességeik határain. 2007-ben, ha éppen nem a munkámat végeztem, akkor Franciaországban üldöztem az építőket, vagy Batleybe utaztam, hogy az autóval kapcsolatos ügyeket intézzem. Azt hiszem, legalább 30 alkalommal jártam Batley-ben, de 2007 végére még mindig nem volt vezethető.

A hajsza közepette sikerült eljutnom Richardhoz és Lisához Olaszországba, hogy megünnepeljem a házassági évfordulójukat. Ravellóban házasodtak össze, ahonnan Lisa családja származik, és az Amalfi-partot az 1980-as években ott

töltött nyaralásokból ismertem. Nagy öröm volt visszamenni. Lisa nagynénje, Maria Rosario tulajdonában volt a

szállodában, ahol megszálltunk, és meg kellett csípnünk magunkat, amikor az ablakunkból a kilátást néztük - a Nápolyi-öböl zafírkék tengere terült el előttünk, gyönyörű sziklakkal és dombokkal szegélyezve.

Lisa nagynénje azt mondta: "Ha tetszik ez a kilátás, gyere velem egy még jobb kilátásért". Egy lifttel egészen a legfelső emeletre vitt minket, ahol kinyitott egy ablakot, és azt mondta: "Richard, segíts nekünk, és kihúzzuk Pete-et ezen az ablakon". Az ablak egyfajta csapóajtó volt, amely egy szikla tetején lévő kiterjedt zöldségültetvényre vezetett.

"Feljövünk ide, leülünk a konyhára termesztett cukkini és paradicsom közé, és nézzük a kilátást" - magyarázta. A kilátás, ahogy ígérte, lélegzetelállító volt. Lehet, hogy ez csak egy háromcsillagos szálloda, de abszolút ötcsillagos helyen van.

Közben már túl sokáig szórtam a pénzt az új autómra, és végtelen ide-oda tépelődés és hajhúzás után végül 2008 áprilisában birtokba vettem a Jaguaromat, de még mindig nem tudtam vezetni. Miután kihúztam a maradék hajamat, elkészült a kézi vezérlés, és végre, végre a volán mögé ültem.

Az én nagyfiam játéka! Jaguar XK8

Wigan közelében van egy Three Sisters Race Circuit nevű gokartpálya, és mondtam az autóátalakító cég főnökének, hogy nem örülök, ha az autót egyenesen az útra viszem, és először a pályán szeretném kipróbálni. Fél napra kibéreltük a Three Sisters-t, és első fokozatban körbecsúsztam az aprócska pályán, hogy képet kapjak arról, hogyan vezethető a Jag. Az autó kettős vezérlésű, ami azt jelenti, hogy át lehet kapcsolni

az adaptációimat, és a szokásos módon vezethetem. Amikor azonban vezetek, kézi vezérléssel és vonalvezetéssel, mintha a kormányt fognám. A gázpedál egy csavart markolatú elektromos, mint a motorkerékpároké. Az XK8 egy hosszú autó, de a belső tér nem az, és az, hogy megpróbáltam az összes átalakítást a kis helyre beilleszteni, nem segített. A gázkar okozta a problémát. A működése és minden mechanikája olaszul volt, de az autó agya természetesen angolul volt, így minden utasítás elveszett a fordításban. A műszaki részletek szintén olaszul voltak; az adaptációs cégnél senki sem beszélt olaszul, és a fojtószelepgyártó cégtől senki sem volt az Egyesült Királyságban. Ez egyfajta angol-olasz patthelyzet volt.

Végül rendbe hoztuk, és az autó visszaérkezett, de úgy tűnt, hogy ezután rendszeresen elromlott, és minden alkalommal meg kellett menteni és el kellett vinni egy szállítójárművel. Nagyon szép autó volt, és amikor működött, és megfelelő hangulatban voltam, akkor csodálatos volt, de sokszor kellett rosszul elindulni (vagy egyáltalán nem indult el!), hogy minden problémát megoldjunk. Napi autónak még mindig az Astrámat használtam, amely több százezer mérföldet tett meg a munka, apám meglátogatása és a barátok meglátogatása között. Szétesőben volt, de legalább tette a dolgát.

2008 érkezése

2008-ban a francia projekt valóban megfeneklett. Az építőknek 2007-ben kellett volna elérniük az úgynevezett "gyakorlati befejezést", amikor is a teljes díj 90%-át ki kellett volna fizetnünk nekik. Ezután összeállítottunk egy hiányossági listát, és egy évük van arra, hogy elvégezzék a szükséges munkákat, mielőtt kifizetnénk a fennmaradó összeget. Végül 2008 áprilisában, egy év késéssel, elhagyták a helyszínt. Kifizettük a 90%-ot, de a silány munkájukból eredő problémák egyre nyilvánvalóbbá váltak. A vállalkozók több pénzt követeltek, és amikor ezt visszautasítottuk, fogták az összes embert és gépet, és végleg elhagyták a helyszínt. A ház nem volt kész: nem voltak ablakok, ajtók, padlóburkolatok és belső falak. A szerkezet és a feljáró elkészült, de más nemigen. Megrekedtünk. Ez egy abszolút rémálom volt.

Megoldásra volt szükségünk. Rupert nagyjából mindenhez ért, beleértve az építési munkákat is, és hála Istennek, hajlandó és képes volt rá. Megegyeztünk, hogy elmegy a házhoz, és helyi vállalkozókkal befejezi a munkát. Megtalálta a burkolót, az ácsokat és a vakolókat, majd valahogy rájuk kényszerítette őket, hogy 2008 júliusára befejezzék a házat. Nem volt más választásunk, mint hogy pluszban fizessünk, mivel új vállalkozók voltak, de legalább azon a nyáron ki tudtuk adni a házat. A saga azonban korántsem ért véget.

Még abban az évben egy levél érkezett az angliai irodába. A levél francia nyelven íródott, és egy franciaországi adósságbehajtó 12 000 euró megfizetésére szólított fel az eredeti építetők nevében. Bedobtam a szemetesbe, mert azt hittem, hogy a 10%-os egyenleg miatt kockáztatják. A következő néhány hónap során kiderült, hogy komolyan gondolták, és bepereltek minket a szerződés egyenlegéért, annak ellenére, hogy nem teljesítették azt. Egyre csak jöttek, és végül Rupert felhívta a céget, és elment hozzájuk, hogy megtudja, mi történt. Megmutatta nekik a szerződést és azt, hogy mit nem teljesítettek.

Kiderült, hogy a vállalatot 2008 őszén eladták egy helyi fejlesztőnek, és a vevő nem végezte el az átvilágítást, és nem is tudott a velük kötött szerződésünkről. Az előző tulajdonos hatalmas készpénzbetéteket vett fel a vállalat tartalékainak felhalmozására, így felfújta a vállalat értékét, majd 2008 elején eladta azt, miközben a mi projektünk még mindig nem volt befejezve. A dolgok kezdtek eldurvulni, az ügyvédi levelek franciául érkeztek. Nem akartunk meghátrálni, és kénytelenek voltunk francia jogi tanácsot kérni. Az ügyvédünk nem beszélt angolul, így a jogi technikai franciámat gyorsan kellett fejlesztenem.

Elmagyaráztam, hogy mit végeztek, és azt is, hogy milyen munkát nem fejeztek be. A jogi eljárás 2008-ban kezdődött, és két ügyvédi csoport, valamint az építők, a projektmenedzser és a biztosítók bevonásával zajlott. Valahogy az ügyvédünknek sikerült úgy fordítania az ügyet, hogy mi támadtuk meg őket, és 12 évnyi francia jogi eljárás után, 12 év után nyertünk. Nem tudom, hogyan csinálta, de örülök, hogy sikerült neki. 2020 elején visszakaptuk a költségeinket, és ez fedezte a kiadásainkat és azt, amit a projektre költöttünk. Azonban csak 2022-ben fejeződött be a silány felújítási munkálatok összes javítása.

Ma az a célunk, hogy a ház kifizesse a tartozását. A földszintet mozgássérültek számára alakítottuk ki, és minden egy szinten van, lépcső nélkül. Az asztalok, az ágyak és a fürdőszobák tökéletesek egy mozgássérült számára, és nagyon népszerű az ügyfelek körében.

Eközben az Origin jól haladt, miközben egy növekvő vállalkozás szokásos működési kihívásaival kellett szembenéznie. Apa az északi Lake District-i házából a Kendal melletti Arnside-ban lévő védett házba költözött. Egy kis lakást kapott vidéki környezetben, nappalival, fürdőszobával, konyhasarokkal és hálósobával. Apa csak hosszas huzavona után költözött, de 2008 szeptemberére lassan barátkozott és beilleszkedett, bár az egészsége egyre romlott.

Vissza Dél-Afrikába

Decemberben egy esküvői meghívást kellett fontolóra vennem, amikor Cornelia meghívott engem és Lindát (és a közeli helyi gazdát, akinek a társa, Albert dolgozott), hogy ünnepeljünk a családjával Dél-Afrikában. Lindával elbeszélgettünk, és úgy döntöttünk, hogy ez egy egyszer az életben adódó lehetőség, így december elején felpattantunk egy Manchesterből Heathrow-ra tartó repülőre, és továbbrepültünk Johannesburgba. Megkínáltuk magunkat a prémium turistaosztályon. Johannesburgban Corne és Albert fogadott minket az érkezésnél, és elvittek az autóért. A Peugeot 206-osunk várt minket, a bérautó szállítójával együtt - aki harci dzsekit viselt, vörös csillaggal díszített kommunista sapkával a fején. Mosolyogva üdvözölt minket, és feltűnően kevés elülső fogat mutatott. Az egész kissé riasztó volt, de kiderült, hogy egy kedves fickó, aki később a megmentésünkre sietett. Cornelia azt mondta, hogy ő fog vezetni, mivel a johannesburgi OR Tambo repülőtérrel indulva könnyű eltévedni, és elindultunk a Welgevonden Biosphere Game Reserve-ben található Sediba Lodge felé, ahol az első négy napot töltjük.

Sediba, 2007

A Sediba Lodge-hoz való eljutás néhány kihívást jelentett. Miután kilométereken át aszfalton, városokon és falvakon keresztül vezettünk, lekanyarodtunk, és egy órán át egy földúton bukkantunk fel, mielőtt elértük a park kapuját. Ez egy teljes mértékben négykerék-meghajtású út volt, és a Peugeot 206-osunk nem volt éppen a megfelelő autó erre a feladatra. Szerencsére a kapunál egy Land Rover várt ránk, hogy elvigyen minket az út hátralévő részére, bár először be kellett ültetniük engem abba a Land Roverbe, ami korántsem volt egyszerű.

Cornelia és családja a kapunál hagyott minket, mivel sok dolguk volt az esküvő miatt, így négy afrikai parkörre hárult a feladat, hogy beemeljenek a járműbe, és beprézeljenek a hátsó ülésre. Több mint két órán át autóztunk egy még az

előzőnél is rosszabb úton, de végül elértük a lodge-ot. Ez egy

álomhely. Hat vidám, mosolygós ember fogadott minket hideg gyümölcslével és egy dallal és tánccal, amikor megérkeztünk. Volt egy központi csomópont bárokkal és éttermekkel, és a bozótosban szétszórta egyéni kabinok. Linda és én a legközelebbi kaptuk, és bár lépcsőmentes volt az út, mégis kellett pár srác, hogy a csomópontba hozzák, mert az ösvény olyan meredek volt. Beüzemelték minket, és berendezték a hálószobát, majd élvezték a finom ételt, amit a kabinban hoztak nekünk.

A Sedibában

Másnap délelőtt 10-kor a négy vadőr viaszszorította a Land Roverbe, és Linda a lehető legkényelmesebben, párnákkal tömött.

A késő délelőtti/kora délutáni órák nem a legjobb időpontok a szafari vezetésére, mivel az állatok hajlamosak aludni a hőségben. Reméltük, hogy láthatjuk a Nagy Ötösöket: orrszarvút, fokföldi bölényt, leopárdot, elefántot és oroszlánt. A vezetés során Victor, a szafari vezetője mutatott erre-arra, majd nem messze a szállodától azt mondta: "Nézzétek azokat a fákat". A rekkenő hőségben két orrszarvú lépett ki a bozótosból. Varázslatos látvány volt.

Rhinók!

Ebédidőben Victor megállt egy csodálatos szabadtéri étkezésre a vadonban.

Vadászaton Sedibában, 2007

A délután folyamán folytattuk a keresést, és láttunk egy vízilovat és több orrszarvút egy tó körül, valamint egy oroszlánfalkát vadászni.

Oroszlánok

Victor nem hordott puskát, de úgy tűnt, intuitív módon tudja, hol találja a vadat, és lenyűgöző volt megfigyelní a szakértelmét. Visszatérve a lodge-ba, megittunk egy naplementét, majd vacsoráztunk a verandán.

Később aznap este Linda az ágyban aludt, amikor a hálósobája ablakán érkező heves dörömbölésre ébredt. A zaj engem is felébresztett, és felfedeztük, hogy egy csapat pávián dörömböl az ablaküvegen. Mivel a páviánok köztudottan gonosz teremtmények, megrémültünk, hogy az ablak be fog törni, de szerencsére nem történt semmi.

A következő nap volt az utolsó teljes napunk. Elmondtuk Victornak, hogy szeretnénk látni egy elefántot a vadonban, és mosolyogva azt mondta, hogy megnézi, mit tehet. Ismét bepréslődtem a Land Roverbe, és végighajtottunk a legszűkebb sávokon és mellékutakon, de ebédidőre még mindig nem sokat láttunk. Victor megállt egy tónál ebédelni, egy másik mesésen szép helyen. Ebéd után továbbindultunk, majd amikor egy aprócska ösvényen hajtottunk lefelé,

Victor közvetlenül egy

nagy bikaelefánt, az út közepén sétál, a saját dolgával törődik, lóbálja az ormányát, és leveleket tép le az ágakról. Közelebb mentünk, amíg észre nem vett minket, és mogorván eltávolodott az úttól úgy 10 lábnyira, a fülével csapkodott, és egyenesen a szemünkbe nézett.

A mi elefántunk

Az elefántok szemében tükröződő intelligens megértés figyelemre méltó, és ilyen közeli igazi kapcsolatot éreztünk. Victor lehetővé tette számunkra, hogy egy kis időt töltsünk ezzel a rendkívül lenyűgöző teremtménnyel, és hihetetlen volt látni egy elefántot a vadonban.

Ekkor már mérföldekre voltunk a tábortól, és ahogy visszafelé tartottunk az utolsó vacsoránkhoz, a felhők összezárultak. Már szürkület volt, amikor a szálláshoz közeledtünk, és a közelgő afrikai éjszakai égbolt színei hihetetlenek voltak. Ahogy a nap lement

a felhő alatti tiszta égboltba, az ég rózsaszín és fekete, kék és vörös színben világított. Semmi sem hasonlítható ehhez Európában.

Átöltöztünk a vacsorához, amelyet egy Boma nevű helyen tartottunk, amely egy régi afrikai falu központjának rekonstrukciója. Miután útközben megküzdöttünk egy 3 méteres pitonnal, elfoglaltuk a helyünket a lángoló fallal szemben lévő asztaloknál. Előkerült a pezsgő, és a bársonyos, csillagos égbolt alatt a leghihetlenebb vacsorát fogyasztottuk el. A vacsora végeztével házigazdáink csodálatos műsort adtak afrikai dalokból és hagyományos táncokból a tűz fényében. Szafarink látványos véget ért, de nem azelőtt, hogy visszamentünk volna a bárba, hogy jól berúgjunk Joseph megtévesztő koktéjlaitól.

Az esküvőre Nylstroomban került sor. A templom holland református, lutheránus, és nagyon is az evangéliumokon alapult. Az oltár és a feszület nincs ott, és az istentisztelet a prédikátorra és arra összpontosít, amit mond.

A szertartás után Cornelia és Albert lovaskocsival mentek el, mielőtt egy fantasztikus estét töltöttünk a két családdal. A következő napot, a vasárnapot pihenéssel töltöttük egy gyönyörű üdülőhelyen, az afrikai bozót közepén. Az afrikai nap kegyetlen - kalapácsként csapkod, éles, fémes érzéssel, és azonnal le lehet égni, ezért óvatosnak kellett lenni.

Dél-Afrikában töltött időnk hátralévő részében Linda és én magunkra maradtunk, bár néhányszor találkoztunk Corneliával ebédre. Felfedeztük a helyi városokat és falvakat, de óvakodtunk attól, hogy túl messzire menjünk. Amikor a sebességváltónk meghibásodott, hálásak voltunk az autókölcsönző srácnak, aki még mindig harci ruhában volt, és Johannesburgból egy csereautóval jött ki.

Soha nem voltam kisebbségi helyzetben, nos, eltekintve attól, hogy fogyatékos vagyok, azt hiszem. Nagyon kiszolgáltatottnak érzed magad egy kerekesszékes fehér fickóként, aki egy furcsa, isten háta mögötti afrikai városban járkal egy magas szőke nő mellett, akinek a vállán egy puccos táská van, a nyakában pedig egy drága fényképezőgép. Lehet, hogy a félelmeink indokolatlanok voltak, mivel soha nem találkoztunk semmilyen problémával.

Afrikában, 2007

Utunk vége felé elhaladtunk egy földönfutó tábor mellett, ahol kilométereken át emberek éltek raklapok, rongyok, ágak és bármi más alatt, amit menedékként fel tudtak kutatni. A táborban nem volt folyóvíz, áram vagy WC, mégis volt egyfajta helyérzet. Az egyik embernek a kunyhója az út szélén, az út szélén állt, és a megmentett drótból egy udvart alakított ki, amelyet büszkén söpört.

Egy kunyhó egy afrikai nyomornegyedben, 2007

Elhaladtunk a hátukon fát cipelő emberek mellett, és ahogy besötétedett, éreztük az égő fa illatát a sötét és csendes táborban. Volt egy-egy pislákoló tűz, de a legkülönösebb az volt, hogy több ezer ember csendjét tapasztalhattuk. A kontraszt a közeli Sediba luxusával szemben szélsőséges és nyugtalanító volt.

Ez a két hét sokféle szempontból volt szemet gyönyörködtető és kivételes. Hideg, angol decemberbe tértünk haza.

Apa romlása és halála

2009 elején apa egészségi állapota drámaian megromlott. Mellkasi fertőzést kapott, majd rosszul reagált az orvos által felírt antibiotikumokra. Gyanítom, hogy allergiás volt a penicillinre, de az orvosok nem változtattak a gyógyszereken, és apa állapota egyre rosszabb lett.

Februárban kórházba került, és 20-án meghalt.

19-én este láttam őt, és miután jó éjszakát kívántam neki, és megcsiklandoztam a lábujját, utolsó emlékem az volt, hogy mosolygott. Később kiderült, hogy egy nővér beszélt apával az éjszaka közepén, éjfél után, amikor azt mondta: "Ma van a házassági évfordulóm". Így is volt, és apa nem sokkal később meghalt. Szándékosan jutott el február 20-ig, mielőtt hagyta volna magát elszenderülni.

Rupert volt az, aki reggel 6-kor felhívott, hogy közölje velem a hírt. Szegény Rupert előző este tért vissza Spanyolországból, és éjfélkor hajtott el a kórház mellett. Úgy gondolta, hogy túl késő van a látogatáshoz, ezért nem ment be. Rupert nagyon szomorú volt, hogy nem volt lehetősége elbúcsúzni.

A temetést a hamvasztás követte, majd a hamvak szétszórása ugyanazon a helyen, ahol anya hamvait is szétszórtuk, hogy újra együtt lehessenek.

Rupertnek és nekem ezután apa házával kellett foglalkoznunk, és sok ide-oda ingadozás után úgy döntöttünk, hogy eladjuk. Ez korántsem volt ideális időpont, mivel a 2008-as pénzügyi válság utóhatásai miatt a lakáspiac összeomlott, és a beérkezett ajánlatok nevetségesen alacsonyak voltak. Végül kaptunk egy ajánlatot, amely jóval a kért ár alatt volt, és úgy döntöttünk, hogy elfogadjuk, hogy elkerüljük a folyamat elhúzódását. Örültünk, hogy megszabadultunk tőle.

Az élet megy tovább

Egy hozzád közel álló személy halála hajlamos rávilágítani az élet törékenységre, különösen akkor, ha az ember közel kerül a bajba. 2009 márciusában, nem sokkal apa halála után, Lancasterben vacsoráztam Lindával és barátaival. Akkoriban nálam lakott, és hazafelé menet egy hosszú kanyarhoz értünk az úton. A sövény még nem kapta meg a leveleit, és láttam, hogy két autó jön felénk. Körülbelül 30 km/h-val mentem, de amikor elértük a kanyart, láttam, hogy egy fényszórópár közeledik felém, az út rossz oldalán. A sofőr valamiért úgy döntött, hogy egy vak kanyarban előz. Balról a sövény, jobbról pedig az első autó zárta el az utat, így nem volt hová mennem, és Lindával együtt megdermedtünk, várva a frontális ütközést. A másik sofőrnek valahogyan sikerült bepréselnie magát közém és a másik autó közé, leszedve az Astrám első kerekét és a külső tükröt, mielőtt lángok között egy kapuoszlopnak ütközött. Az autónk három kerékre ferdén állt, és nem ment sehova. Hívták a rendőrséget, és a gondo-zóm eljött értem. Kiderült, hogy a három fiatal srác a vétkes autóban a másik autóban ülő három lánynak mutogatta magát. Ha egy ezredmásodperccel korábban érkeztem volna a kanyarban, nem biztos, hogy túléltek volna. Félelmetes élmény volt. Csodával határos módon, eltekintve attól, hogy a vakmerő sofőr eltörte a kezét, mindenkinek semmi baja nem esett. Veszélyes vezetésért vádat emeltek ellene, és elítélték, és remélhetőleg a tanulságokat is levonták belőle.

Előrelépés 2009 márciusa és 2011 decembere között

Regy roncsolt autót nem is olyan könnyű helyreállítani, amikor mindent át kell alakítani. Mivel az Astra már csak roncs volt, ismét a kézivezérlés specialistáihoz kellett fordulni, és amikor végre birtokba vehettem az új, csillogó Ford Focusomat, rájöttem, hogy a régi módszerem, ahogyan beültem az autóba, már nem működik jól, mivel minden egyes ki- és becsúszásnál elvesztettem az egyensúlyomat, és arccal előre nekicsapódtam a kormánykeréknek. Ez nem volt szórakoztató, és hetekig tartott a próbálkozások és hibák, a frusztráció és a bevert orr, mire sikerült új módszert találnom.

A vezetés mégis sok örömet és a függetlenség csodálatos érzését nyújtja számomra. Ez akkor tudatosult bennem, amikor egy májusi napon, amikor a Jaguárban munkába mentem, elhaladtam egy, az irodámhoz közeli hely mellett, amely fogyatékkal élők számára kínál oktatási tevékenységeket. Emberek szálltak le a buszról, néhányan kerekesszékekkel mentek le a rámpán, mások különböző tanulási és egyéb fogyatékoságokkal. A fogyatékoságban rejlő különbségek és hasonlóságok aznap megdöbbenettek, és ez az ellentmondás nagyon megütött. Én is fogyatékos voltam, és ők is fogyatékosok voltak, mégis a saját dolgomra hajtottam egy szép májusi reggelen. Fizikailag fogyatékosabb voltam, mint a legtöbbjük, de ők speciális szállítóeszközre szorultak, hogy speciálisan kialakított tevékenységekre vigyék őket. Sok mindenért lehetünk hálásak, és vannak olyan pillanatok az életben, amelyek ezt élesen előtérbe helyezik.

Egy másik alkalommal, még májusban, egy országúton haladtam visszafelé az Ingleborough-hegy felé, amikor hirtelen egy csodálatos érzés lett úrrá rajtam. Ott

ültem ebben a gyönyörű autóban, amikor a saját vállalkozásomból jöttem haza a munkából egy fantasztikus, napsütéses napon, miközben egy csodálatos kilátást néztem, és gondolatban visszatértem a fogyatékoságom 20 évéhez, amely ehhez a pillanathoz vezetett. Minden érzésem tele volt

a robbanásig. Minden a maximumon volt. Boldogság volt ez? Nem vagyok benne biztos, de tele voltam. Minden érzésem tele volt. Csodálatos volt.

2009 októberében a HPC, a haladó vezetőknek szóló vezetési klub, amelynek tagja vagyok, kibérelte a Chester melletti Oulton Park versenypályát. Korábban már vezettem olyan pályákon, mint Croft, The Three Sisters és Cadwell Park, de még soha nem voltam olyan pályán, mint az Oulton Park. Elmentem, hogy kipróbáljam, és Thea, az akkori gondozóm is velem tartott. Amikor egyedül mentem a pályán, ugyanaz a mély érzés fogott el, mint amikor egy este Benthamből átmentem a lápvidéken. Ott kocsikáztam, egyedül, a teljes hitetlenség, a csodálkozás és az elégedettség érzésével. Elképesztő volt. Még az orromat sem tudtam megtörölni, de ott voltam a kocsimban. Nehéz szavakba önteni.

Az autókkal kapcsolatos problémáktól eltekintve, a vezetés nagyon központi szerepet játszik az életemben, és nem csak azért, hogy eljussak A-ból B-be.

Katéter problémák

A 2000-es évek közepén kezdtek komoly problémáim lenni a hólyagommal. Vízelvezető óvszert használtam, és a hasizmomra való koppintás a prosztatámat és a húgycsövet összenyomta, hogy pisiljek. Megkérdeztem a Stoke Mandeville-ben az eredeti tanácsadómat, hogy van-e mód arra, hogy elkerüljem a katéter használatát. "Nos, az egyetlen lehetőség a kasztrálás, kémiai vagy tényleges" - volt a válasza. Azt hiszem, viccelt, de mondanom sem kell, hogy egyik lehetőség sem tetszett. 2009 decemberében Németországba utaztam, hogy Frankfurtban felkeressek egy konzultánst, aki végleges véleményt adott, majd ezt követően Spanyolországban töltöttem a karácsonyt Ruperttel.

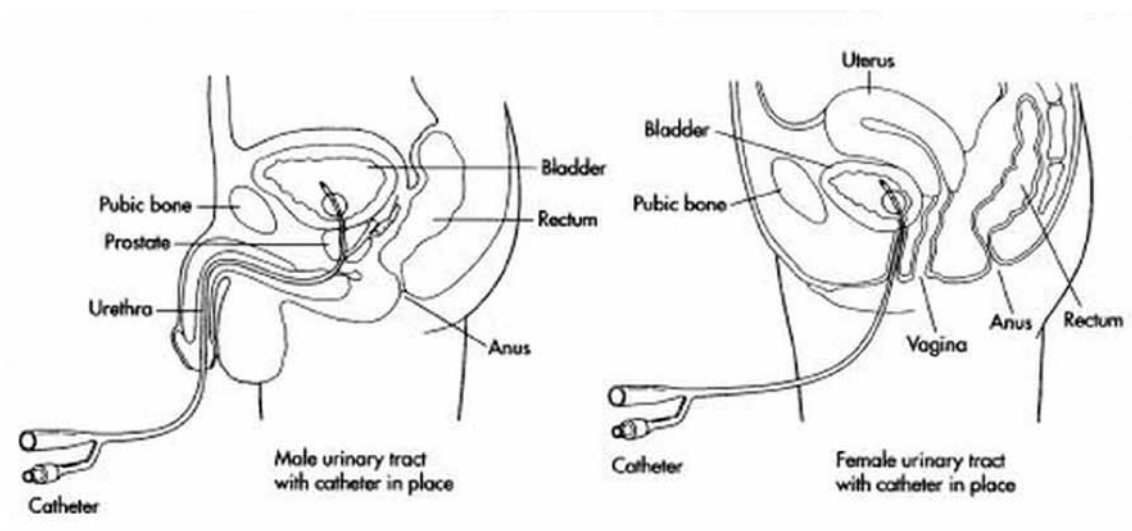
A hóban való félelmetes utazás után eljutottam a wiesbadeni szállodába. Angliában a szállodák karácsonykor tele vannak bulikkal, de Németországban egy lélek sem volt, bár végül sikerült találnunk egy éjszakai portást. Másnap felkerestem az orvost. Felültetett, nagyon ügyetlenül, szüléshez hasonló kengyelbe, és elkezdte bökdösni a fenekemet - persze nem mintha bármit is éreztem volna. Thea azonban, aki az élesebbik végén volt, elesett a nevetéstől, és udvariasan megkérték, hogy hagyja el a szobát. Végül világossá vált, hogy végül is a farkamon keresztül húgycső katéterrel kell mennem; méltatlan kimenetele egy méltatlan értékelésnek, de gondolom, jobb, mint a kasztrálás.

Elmentünk Spanyolországba, és nagyon jól éreztük magunkat Rupert és a családja társaságában, és 2009-ben láttam velük.

Rupert családjával Spanyolországban

Otthon, 2010 tavaszán egy reggelen a vizelési problémák egyre sürgetőbbé váltak, ha megbocsátja a szóviccet. Nagyon felpuffadtnak és kellemetlennek éreztem magam, olyannyira, hogy egyenesen a kórházba és a sürgősségire kellett mennem. Kiderült, hogy csúnya fertőzésem van, mivel a hólyagom nem ürült ki. Az orvosok egy liter vizeletet ürítettek ki, ami túl sok. Még mindig kapcsolatban voltam a németországi konzulenssel, aki megerősítette, hogy a katéter beültetése nem tűr halasztást. A katétert megfelelően behelyezték, és azóta is használom.

Húgycső katéterek

*(A British Journal of Community Nursing 2015 című folyóiratból,
Biztonságos és hatékony katéterezés a közösségben élő betegek számára (A Bardsley))*

Szerencsém volt, hogy a fertőzés nem akkor következett be, amikor Spanyolországban vagy Dél-Afrikában voltam, és ez az eset arra kényszerített, hogy felismerjem a távoli helyekre való utazás kockázatait, mivel túl nehéz elmenekülni, ha sürgős katétercserére van szükség. Szerencsésnek érzem magam, hogy fiatalabb koromban részt vehettem ezeken a kalandos utazásokon, mivel ma már nem lennék képes rá, ha nem lenne velem egy ápoló.

A tetraplegikusokra jellemző, hogy előbb-utóbb katétert használnak, de én nagyon szerencsés voltam, hogy 24 évig nem volt szükségem katéterre. A katétereknek megvannak az előnyei, de nagy hátrányaik is vannak. Fájdalmas a behelyezésük, és könnyen fennakadnak, ami szakadáshoz és vérzéshez vezethet. Az enyémet havonta kell cserélni, és egy nővérnek kell jönnie, hogy elvégezze a munkát. Katéterrel hajlamosabb vagy a fertőzésekre. Én elég jól ráéreztem, ha hólyaghurutom van, de ami sokkal rosszabb, ha a katéter teljesen elzáródik, és egyáltalán nem folyik le. Ez egy csúnya állapothoz vezethet, amit autonóm diszreflexiának hívnak.

Idegrendszerünknek két része van. Az egyik az önkéntelen, vegetatív rész, amely a vérnyomással és a hőmérséklettel foglalkozik, mint egy robotpilóta, amely a testet egyenletes állapotban tartja. A másik, az akaratlagos idegrendszer a mozgással és minden tudatos testfunkcióval foglalkozik. A gerincsérüléseknél természetesen, különösen az olyan magas szintű sérüléseknél, mint az enyém, mindez nem igaz. A vegetatív diszreflexia esetén, ha valami fájdalmat és kellemetlenséget okoz, a vérnyomásunk elkezd emelkedni, és ez addig tart, amíg vagy agyvérzést nem kapunk, vagy el nem távolítjuk az okot. Ahogy a vérnyomás emelkedik, úgy nő a fájdalom is, exponenciálisan, és szó szerint olyan

érzés, mintha felrobbanna a fejed. Végző soron pontosan ez az, amit

megtörténik, és az emberek rendszeresen meghalnak agyvérzésben. A normális vérnyomás 120/80 körül van, és a fájdalom 180/110 fölött leírhatatlan - gondoljunk csak a legrosszabb másnaposságnál százszor rosszabbra!

Minden tetraplegikus ismeri a nifedipin nevű erős gyógyszert, és én soha nem megyek el otthonról készlet nélkül. Egy tabletta gyorsan csökkenti a vérnyomást, bár nem szünteti meg az okot, ami általában egy elzáródott katéter. Az ilyen dolgok természetéből adódóan az elzáródás általában éjszaka történik, és a további orvosi komplikációk elkerülése érdekében azonnal ki kell cserélni. Így csak egy másik aspektusa a tetraplegikus lét mókájának és játékának az, hogy keményen kell dolgozni az elzáródások elkerülése érdekében, sokat kell inni, különféle gyógyszereket kell szedni, és katéterkimosó készleteket kell használni. Azonban, ami akkor még ismeretlen volt számomra, a sok víz ivása saját kockázattal jár ...

2010-ben az Origin közeledett a 10 éves működéshez, a vállalat fejlődött, az irodai személyzet létszáma nőtt, és maga az iroda is bővült. A szomszédos irodákba költöztünk, és a vállalat minden fronton előrehaladt. Megvoltak a szokásos munkahelyi kihívások, a működési nehézségek, például a munkatársak továbbállása, a szoftverfejlesztés és a munkaerő-felvétel, valamint a franciaországi jogi ügy. Ahogy mondani szokták: "Ha nem akarsz üzleti problémákat, ne kezdj bele az üzleti életbe". Hétvégenként találkoztam Paul Brown barátommal egy sörre, ahogyan azt már az 1980-as évek óta tettem, és találkoztam a barátaimmal, például a régi haverjaimmal, Dave-vel és Andyvel, amikor éppen itt voltak.

Lindával, Dave-vel és Andyvel, 2017

Lényegében barátokkal találkoztam, vacsorázni mentem, és egy kicsit utaztam. Mozgalmas és szórakoztató volt.

Májusban megbeszélést szerveztem az épületünk egy külön irodájában. Egy fickóval találkoztam valami ötlet miatt, amit meg kellett beszélünk, és a megbeszélés után elment. Megpróbáltam felhívni az irodámat, hogy jöjjön értem, de kiderült, hogy abban az irodában nincs télerő, ami azt jelentette, hogy egyedül voltam, bár csak a recepcióval szemben. Úgy döntöttem, hogy odalököm magam, és megkérem a recepcióst, hogy hívjon fel valakit, aki értem jön. Ez egy frissen felújított iroda volt, és az ajtónak feszes visszarugója volt, hogy biztosan záródjon. Amikor megpróbáltam kihúzni az ajtót, az nem mozdult. Mit tegyek? Adtam neki még néhány húzást, mivel általában centiméterekkel ki tudom nyitni az ajtót, majd a könyökömmel visszanyomni, de az új rugó erősebb volt nálam, és az ajtó nem mozdult. Újra és újra próbálkoztam, egyre nagyobb elszántsággal, míg az erőlködéstől kifordultam a székből, le a jobb oldalamba, miközben a bal kezemmel kapaszkodtam. Nem tudtam felülni, és az egyetlen lehetőségem az volt, hogy hagyjam magam lecsúszni a padlóra. Harcoltam az ajtóval, és az ajtó győzött.

Ekkorra az ajtó már kissé résnyire nyitva volt, és a földön fekvéssel sikerült elég zajt csapnom ahhoz, hogy egy járókelő a segítségemre siessen, és visszaültesse a székre.

Visszatérve az irodámba, jól éreztem magam, és úgy döntöttem - ostoba módon, mint kiderült -, hogy nem megyek be a kórházba kivizsgálásra. Ehelyett befejeztem a napomat, beugrottam a kocsiba, és hazavezettem magam. Ne feledje, hogy nem érzek mélyen gyökerező csontvázfájdalmat vagy bármi mást.

Az esésem szerdán történt, és csütörtökön már kicsit sajnáltam magam, és utánanéztem, honnan tudhatom, hogy eltört-e a csontom. Nagy aggodalomra adott okot, hogy a vegetatív diszreflexia elkaphat - a testem így jelzi, hogy baj van. Ellenőriztem a vérnyomásomat, de nem volt nyilvánvaló ok az aggodalomra. Kutatásaim szerint az egyetlen más mód, hogy megtudjam, az volt, hogy figyelemmel kísértem a nyilvánvaló duzzanatot, vagy röntgenfelvételt csináltattam. Péntek reggelre a jobb oldalamban határozottan duzzadtabb volt, mint a bal, bár nem sokkal. Úgy döntöttem, hogy az egyetlen ésszerű lépés az, hogy kórházba megyek, ahol a röntgenfelvétel kimutatta, hogy eltört a trochanter, a csont, amely a combcsont szarát (a lábam hosszú csontját) a golyó végével köti össze. Tehát törött lábbal mentem haza, és bárki számára, akinek teljesen működőképes a teste, ez kényszerű lett volna. Nekem persze fogalmam sem volt arról, hogy milyen fájdalmat kellett volna éreznem. A törés vagy műtétet igényelt volna, vagy 12 hétig gipszben kellett volna maradnom, amíg minden

összeforr. Tisztában voltam azzal, hogy milyen gyakorlati nehézségekbe ütközik, ha 12 hétig gipszben marad a csípőm, ezért a műtéti megoldást választottam.

A műtétet szombat estére tervezték, de a délután folyamán az orvosok aggódni kezdtek a tetraplegikus műtét, és különösen a vegetatív diszreflexia problémája miatt. Felhívták telefonon a southporti gerincsérülteket kezelő egységet, hogy kiderítsék, mi a teendő velem. A lehetőségek között szerepelt a teljes érzéstelenítés, az epidurális érzéstelenítés vagy az érzéstelenítés nélküli műtét. A csapat nem volt hajlandó teljes érzéstelenítéssel operálni, mivel a tetrákra káros hatással lehet az általános érzéstelenítés, és sokkal tovább tarthat a felépülésük, mivel a tüdőnk eleve gyenge.

Megállapodtunk az epidurális útvonalban. A sebész azt akarta, hogy maradjak eszméletemnél, és továbbra is beszélgessek vele. Elég szürreális volt az oldalamon fekvve beszélgetni a sebésszel, és háttérzenét hallgatni, hogy megpróbáljam elnyomni a *pzz pzz-t*, amikor a csontomba vág. Üresen bámultam a semmibe, de lassan tudatosult bennem, hogy a fényeket körülvevő fényvisszaverő rozsdamentes acélban mozgás van. Ahogy koncentráltam, rájöttem, hogy a sebész képét látom, amint a kezeivel belém nyúl, és olyan érzés volt, mintha egy hentesüzletben lennék. Elfordítottam a tekintetem, úgy döntöttem, hogy megkímélem magam a dinamikus titán csípőcsavarral való felszerelésem folyamatának részleteitől.

Az általános sebészeti osztályon kellett lábadoznom, ahol senkinek sem volt fogalma arról, hogyan kell gondoskodni rólam. Vasárnap reggel, amikor megpróbáltam bélmozgást végezni (ez a folyamat két órát is igénybe vehet), csak az ágy körüli függöny volt az egyedüllétem. Elértem, de a kórteremben lévő többieknek nem lehetett kellemes. Velem volt a gondozóm, és örültünk volna, ha egyedül is boldogan boldogultunk volna, de a kórterem személyzete kissé territoriális volt. Teljesen megértem a szakmai büszkeséget, de néha ez átcsúszhat tudatlanságba. Az általános ápolónőktől nem várható el, hogy kellő szinten értsék a mindennapi életemhez szükséges speciális ápolási rutinokat, és úgy tapasztaltam, hogy nekem kell átvennem a vezetést.

Azt hiszem, a konzultáns felfogta ezt, és amint megbizonyosodott arról, hogy a csípőm egyre jobban van, azt mondta: "Otthon jobban fogod kapni az ellátást, ugye?".

"Igen" - volt a lelkes válaszom.

"Ha holnap jól vagy, elmehetsz."

Ez nagy mosolyt csalt az arcomra, még akkor is, ha a nővérek megvadultak. A szakorvos állta a szavát, és a másnapi viziten engedélyt adott a hazaengedésemre. "Igen, hazamehet, és a körzeti nővérek meglátogathatják, hogy kicserélik a

kötést".

Ezután már csak az erőgyűjtésről volt szó, és két hónappal később újra tudtam vezetni - miután hetekig taxival kellett munkába járnom.

A csípőm azóta is tökéletes.

A vonat Franciaországba

Októberre készen álltam arra, hogy újra Franciaországba utazzak, és úgy döntöttem, hogy kipróbálom a vonatot, ahelyett, hogy tologatnám és vonszolnám magam a repülővel. Skiptonból vonattal, majd a St Pancrasból az Eurostarral mentünk Lille-be. Végül este 10-kor értünk Perpignanba, de az út eseménytelenül telt, és jó hangulatban érkeztünk meg.

Az utazás során Shaun Churchill volt a gondozóm, egy ausztrál, aki a "yeah, give it a go" kiváló hozzáállásával rendelkezett. Ez volt az első közös tengerentúli utunk, és nagyon jól kijöttünk egymással.

Egyik reggel úgy döntöttünk, hogy meglátogatunk egy helyi kastélyt, de nehezen jutottunk át a kapukon. Shaun kiszúrt egy idegenvezetői csoportot, amely másfelé tartott, és engem várakozni hagyva követte őket. Vártam egy kicsit, és mire észbe kaptam, Shaun már le is kiabált a várfalakról: "Pete, elakadtam!". Egy hátsó ajtón keresztül követte őket, és az ajtó becsukódott mögötte. Nem tudott kijutni, így nem volt más választása, mint követni a csoportot, amíg azok ki nem léptek. Ahogy a harcban állt, Rapunzel története jutott eszembe a toronyban, és nevetnem kellett. Végre újra együtt voltunk!

A nyaralás középső hétvégéjén az időjárás a meleg és langyosról viharossá változott. Collioure-nak van egy kis keskeny öble, és ahogy a szél és a tenger felerősödött, a több mint hatméteres hullámok hatalmas sziklákat kezdtek a partra dobálni. Ez nem gyakori a Földközi-tengeren, és a tenger másnap is hatalmas maradt, amikor hallottuk, hogy az éjszaka folyamán egy ember meghalt. A férfi a vihar alatt elment úszni, és nem tért vissza. Tragédia volt, és egy élet szomorú elvesztegetése.

Az én fél évszázadom

2011-ben töltöttem be az 50. életévemet, és szerencsésnek tartottam magam, hogy elérhettem egy ilyen mérföldkövet. Arra az évre az *Intouchables* című francia film megjelenése miatt is emlékszem. A film egy tetraplegikusról szól, és egyike azoknak a történeteknek, amelyek egyformán megnevettetnek és megríkatnak. Fantasztikusan ábrázolja a gondozó és a kliense közötti kapcsolatot. Amandine, aki akkoriban franciaórákat adott nekem, háromszor is megnézte a filmet, mert azt mondta, hogy az ügyfél rám emlékezteti őt. Azt mondta, hogy

minden alkalommal elsírta magát! Érdemes megnézni.

A félszázadik születésnapom elérése ünnepelni valónak tűnt, és elhatároztam, hogy bulit rendezek. 2011-ben többször is jártam Franciaországban, és azt terveztem, hogy decemberben Collioure-ban tartom az 50. születésnapomat. Megtaláltuk az éttermet, és eldöntöttük, hogy kiket hívjunk meg, bár elég nagy kérdés, hogy az emberek fél Európát átutazzanak egy születésnapi partira. Az év előrehaladtával úgy tűnt, hogy legalább egy tucatnyian leszünk az estén.

Meghívtam két au pairünket, akik még Rupert és én voltunk gyerekek, a keresztanyámat, Corrie-t és Annikát. Csodálatos módon mindketten beleegyeztek - Corrie számára ez mintegy 50 évvel azután történt, hogy csecsemőként a karjaiban tartott. A barátaim, Dave és Andy, valamint Linda, Giles és Vicky is eljöttek. Richard és Lisa nélkül nem lett volna buli, és Dorothea nénikém is beleegyezett, hogy eljöjjön. Mindannyian vonattal mentünk, én pedig a gondozómmal, Sammel mentem, és a King's Crossnál találkoztam Dorotheával. Olyan sokan utaztunk, hogy az utazás eléggé kimerítő volt, de jól éreztük magunkat.

Sam és én két hétig voltunk ott, és a particsoport a hétvégére csatlakozott volna hozzánk. Az időjárás csípős, tiszta és hűvös volt, ahogy az decemberben várható volt! Megszerveztem egy kisbuszt, hogy elvigyem a társaságot egy borkóstolóra, míg Richard beültetett a nagyon szép Aston Martin DB7 Volante V12-esébe, és mi követtük.

Borkóstolás stílusosan, 2011

Egy szőlőskert közepén ültünk, nagyszerű barátok együtt, jó bort ittunk, és nem is tudnék jobb módját elképzelni egy születésnap délután eltöltésének.

Egy étteremben az 50. születésnapomon, 2011

Este egy helyi étteremben mesésen vacsoráztunk. Csodálatos volt, és különösen meghatott, hogy Annika és Corrie el tudott jönni.

Barátokkal az 50. születésnapomon, 2011

A helyiek közül néhányan nagyon meghatódtak, hogy Collioure-t választottam a különleges születésnapomra, és elkezdtek énekelni nemzeti himnuszunkat, a *God Save the Queen*-t. Mi a *La Marseillaise* előadásával válaszoltunk. Nagyon jó móka volt, és pont olyan ünnepség, amilyet reméltem.

Linda meghívott minket karácsonyra Dániába, így alig szálltunk le az Egyesült Királyságban, máris elindultunk Billundba, Dánia közepére, amely leginkább arról ismert, hogy a Lego hazája. Sam elvitt minket Aarhusba, ahol egy nagy, puccos szállodában szálltunk meg, ahol úgy éreztük, hogy talán hírességek lettünk. Az európaiak általában otthon töltik a karácsonyt, így a szálloda nagyon csendes volt, és a legfelső emeleten lévő szobát kaptunk. Ehhez egy külső üvegliftet kellett használnunk, ami kissé idegesítő volt. A lift belső falán egy lista volt azokról a híres emberekről, akik a legfelső emeleten szálltak meg: David Bowie és más zenészek, akik a Musikhusetben (a szomszédos híres koncertterem) énekeltek, valamint olyan jelentős politikusok, mint Margaret Thatcher. A többi üveg volt, és minden messzinek tűnt.

A szobánk gyönyörű volt, hihetetlen kilátással a városra. Linda családja, mint mindig, most is csodálatos fogadtatásban részesített minket, és a karácsonyt és az újévet a mértéktelen evéssel és ivással töltöttük. A fogadtatást és a Dániában elfogyasztott ételek és italok mennyiségét meg kell tapasztalni, hogy elhiggyük. A fő karácsonyi vacsoránkat 24-én Linda húgának, Charlotte-nak az otthonában fogyasztottuk el, körülbelül egy órányira a szállodától. Ez egy szép régi ház volt, egy modern bővítéssel az oldalán. Charlotte mesésen főz, a férje pedig kiváló asztalos. Az otthonában gyönyörű a fafaragás, a világos fapadló és a csodálatos dán bútorok - egy igazán lenyűgöző ház és hozzá illő lenyűgöző ételek. Szétszakadni készülő hasakkal kúszunk haza, hogy 12 órával később ugyanezt megismételjük egy 8 fogásos étkezéssel. Sam és én sokat bolyongtunk Aarhusban, felfedeztük a várost. A szilveszter a finomabbnál finomabb ételekről, alkoholról és tűzijátékról szólt - a tűzijáték Dániában majdnem népszerűbb, mint az étel és az ital!

Szórakozás 50 évesen 2012 januárjától 2013 novemberéig

N Mivel 50 éves voltam, úgy döntöttem, hogy 2012 lesz az én évem, amikor olyan dolgokat teszek meg, amelyeket mindig is meg akartam tenni, de soha nem jutottam el odáig, hogy megtegyem, vagy amire rá kellett kényszerítenem magam. Ez lesz az én évem, hogy kihúzzam az ujjam, és belevágjak... vele.

Úgy döntöttem, hogy elmegyek a Monacói Nagydíjra, a londoni olimpiára és a Goodwood Festival of Speedre.

Ahhoz, hogy el tudjak menni a nagydíjra, május végén Franciaországban kellene lennem. Mindent megszerveztem Sabinával, egy ausztrál gondozóval, mivel ő vigyázott rám. Helyet foglaltam egy erkélyen, amely a monacói versenypályára nézett. Ez volt az én 50 éves évem, és jól akartam érezni magam - a költségekkel nem törődve. Találtunk jegyeket egy kerekesszékkal megközelíthető helyre, és máris indultunk. Monaco megtörtént.

Véletlenül megemlítettem ezt Kaye-nek, a körzeti nővérünknek, amikor a katéteremet cserélték. A lábával toporzékolt, és azt mondta: "Pete, ha Monacóba mész, én veled megyek. Gyerekkorom óta rajongok a motorokért és a motorversenyzésért, és motorháton jártam Európát az összes motorverseny-fesztiválon. Szóval nem mész nélkülem."

"Oké, rendben." Mondtam. És Kaye ott volt az úton!

Collioure-ba ugyanúgy vonattal mentünk, mint korábban. Sabina élvezte a hosszú hétvégét, mivel őt nem érdekelte a Grand Prix, míg Kaye, Richard és én életünk legjobbját éleztük, teljesen lebilincselve az akcióktól és izgalmaktól.

Richarddal Monacóban, 2012

Monaco, 2012

Sikerült annyi mindent beiktatnunk, többek között találkozhattunk Mark Webberrel, Michael Schumacherrel és Sebastian Vettellel - örületes volt. Az élményt tekintve ez a mércét is felülmúlta.

Amikor hétfőn visszatértem Collioure-ba, teljesen kimerültem. A monacói élmények intenzitása kivette a részét. A hét hátralévő részében Sabina és én pihentünk, és turistáskodtunk Dél-Franciaországban és Spanyolországban. Kis helyeken croissant-t és kávé-t ettünk, és útközben kiváló ebédeket. Tudom, gondok, gondok, de valakinek ezeket a dolgokat meg kell csinálnia.

A következő a "tennivalók listáján" a júliusi Goodwood Festival of Speed volt. Lord Marchnak van egy autóverseny-pályája a Goodwood House-ban, és a fesztivál az autó és a sebesség ünnepe. Beata, a lengyel gondozóm velem tartott, és ismét a Holiday Innben, Piccadillyben szálltunk meg, mielőtt Goodwoodba indultunk volna. Goodwoodban találkoztam Giles-szal, így Beata el tudott menekülni egy napra, és nem kellett úgy tennie, mintha érdekelnék az autók - ami határozottan nem így volt! Giles és én viszont olyanok voltunk, mint az iskolás gyerekek a kiránduláson, izgatottan mentünk autóról autóra. Sorra sorakoztak a különböző évjáratú sportautók és motorok, és megnézhattuk, ahogy Lewis Hamilton autója száguld a pályán. Nem lehet felülmúlni egy motor üvöltését, a szuszogást, a horkantást és a morgást. Mesés hétvégét töltöttünk el, és plusz bónusz volt, hogy időt tölthettünk Giles-szal és a családjával.

Végül az olimpia következett. Amióta kisfiúként láttam az 1972-es olimpiát, arról álmodtam, hogy egyszer élőben nézhetem az eseményeket. A jegyek sorsolós rendszerben voltak, és túl kiszámíthatatlannak tartottam, hogy londoni utat tervezzek. Megnéztem az interneten, és felfedeztem, hogy a Thomas Cook olyan arany, ezüst és bronz olimpiai csomagokat árul, amelyekben a vásárló kiválaszthatja, hogy melyik eseményre, melyik napra és melyik szállodába szeretne utazni. A 100 méteres döntő árai megabuckák voltak, de a férfi 200 méteres döntő napja jóval olcsóbb volt. A nap tartalmazta az 1500 métert, a távolugrást és más versenyszámokat is. A csomag drága volt, de nem nevetséges, így belevágtam és lefoglaltam. Giles és én úgy döntöttünk, hogy együtt megyünk, és mivel ő fotós, nagyon várta már a jó fotózási lehetőségeket. Az ausztrál Sabina volt akkoriban a gondozóm. Egy gyönyörű augusztusi napon indultunk el Claphamból, és az alkalomhoz illően, lehúzott tetővel, a Jagben hajtottunk le Londonba. Ismét a Holiday Innben foglaltunk szobát a Piccadillyn, és ez tökéletes volt. Giles szombat reggel csatlakozott hozzánk, és egy kicsit körömrágva vártuk, hogy délben megérkezzenek értékes jegyeink. Végül megjelent egy meglehetősen forró és zaklatott Thomas Cook képviselő, átadta a jegyeket, és már úton is voltunk.

Giles feltérképezte az útvonalunkat az olimpiai stadionhoz, amihez a metróval kellett utaznunk. Az 1980-as évek óta ez volt az első alkalom, hogy metróval utaztam, de nagyon örülök, hogy megtettük, mert a hangulat hihetetlen volt. Mindenki mesés hangulatban volt, beszélgettek és nevettek egymással, ami szokatlan a tömegközlekedésben. A londoni metró nagy sebességgel közlekedik, és én az életemért kapaszkodtam, mert nem akartam kiesni a székemből. Érkezéskor speciális buszokat állítottak fel, hogy a fogyatékkal élőket a stadionba szállítsák. A biztonságiak nagyon szigorúak voltak, de végül bejutottunk a stadionba, ahol az olimpiai zászlórudak mögött foglaltunk helyet. Az ülések több okból kifolyólag határozottan nem voltak kerekesszékkompatibilisak, és semmit sem láttam. Némi alkudozás után áthelyeztek minket a mozgássérülteknek fenntartott ülésekre, ahonnan a legcsodálatosabb kilátás nyílt ránk - körülbelül 10 sorral hátrébb, a keresztsávok saroktól, ahol az összes sáv találkozik. Láthattuk a rajtvonalat és a célszalagot is. Giles és én nagyon örültünk.

A nap folyamán az izgalom egyre fokozódott, és nehéz volt lépést tartani a történésekkel. Este jöttek a magas szintű dolgok. Láttunk egy elképesztő 1500 méteres futást, amelyet Taoufik Makhloufi nyert meg világrekordidővel, és ekkor már hihetetlen volt a hangulat.

Aztán jött a "nagy" verseny, a 200 méteres döntő Usain Bolttal. Bizonyos szempontból a 200 méter jobb, mint a 100 méter, mivel kétszer olyan hosszú. A kanyar könyökénél, pont előttünk, láttuk, hogy Bolt meghosszabbítja a lépését, elhúzza, és úgy száguldott végig a pályán, mint egy agár, hogy győzzön.

Az olimpiai játékok, London, 2012

A zaj fülsiketítő volt, és úgy éreztem, mintha a stadion mindjárt felszállna. A tömeg még távozáskor is adrenalinszintjén pezsgett. Még soha nem tapasztaltam ehhez foghatót. Micsoda nap!

Valami furcsa kezd történni

Mint oly gyakran, amikor a dolgok a legjobbnak tűnnek, valami felbukkan, ami visszarántja az embert a földre. Az eddigi történetemet olvasva úgy tűnhet, hogy az időm nagy részét szórakozással töltöttem. Természetesen a szórakoztató dolgok azok, amelyekre az ember emlékszik, és a valóságban minden a sűrű munkarendemhez igazodott. A szokásos munkarutinom szerint reggel 7-kor kelek, hogy felöltözzek, megreggelizzek, és 8.30-ra készen álljak az irodába. Körülbelül 9.15-re értem oda, és körülbelül 17 óráig dolgoztam, 18 óra körül értem haza, és 22 órakor már ágyban voltam. A munka végtelen számú hívást, megbeszélést és e-mailt jelent, bonyolult ügyekkel és kihívásokkal foglalkozom, és stratégiákat dolgozom ki a jövőre nézve.

Munkahelyen, 2010

Ráadásul egy gerincsérüléssel mindig rengeteg időigényes napi rutinnal kell foglalkozni ...

Az olimpia idején észrevettem, hogy a lábamon rózsaszínű bőrelszíneződések alakultak ki. Ez zavarba hozott, mivel évek óta ugyanazt a fajta cipőt viseltem és ugyanazt a kerekesszéket használtam, de hirtelen úgy tűnt, hogy a bőröm reagál valamire. Később ősszel észrevettem, hogy a hasam ahelyett, hogy a szokásos módon csökkent volna, a székletürítés után egyre nagyobb és duzzadtabb lett. A székletem egyre kevésbé volt kiszámítható. A "megszokottól" való tartós eltérések mindig aggodalomra adnak okot, és megpróbáltam kideríteni, hogy mi lehet az oka. Figyeltem a lábamat, amely továbbra is furcsán foltosnak tűnt, és elmentem a gerincosztályra egy vizsgálatra, de semmi rendellenességet nem találtak.

2012 novemberében az irodai csapatunk, Linda és én elmentünk a Back Up Ballra. A téma abban az évben a Best of British volt, mi pedig úgy döntöttünk, hogy VIII. Henrik királyként és hat feleségével, az állami hóhér kíséretében megyünk. Csak a biztonság kedvéért ...

Hat feleségemmel a Back Up Ballon, 2012

Henrik király! 2012

Le a fejével! Lindával, 2012

Az állami hóhér, 2012

Mindenki jól érezte magát.

Decemberben Beata és én karácsonyra Franciaországba indultunk. Szerintem jó dolog karácsonykor távol lenni otthonról, mivel mivel az Egyesült Királyságban nincs családom, néha kicsit magányosnak érzem magam.

Vonattal Collioure-ba utaztunk, és gyönyörű időben érkeztünk meg. Nicki és Paul december 29-én érkezett újévre. Mint már korábban említettem, Paul művésztanár, és szereti az időt a művészeti boltok és galériák bejárásával tölteni. Egyik nap, amikor kint voltunk, leugrott néhány lépcsőn egy művészeti boltba, míg én az utcán vártam a szokásos "ülő és várakozó" pozíciómban. Akkoriban úgy ültem, hogy a karjaimat keresztbe tettem a hasamon, miközben az egyik könyökömet a hasamra támasztottam, hogy megtámaszkodjak, hogy ne legyek túlságosan görnyedt. Ahogy a könyökömre támaszkodva előrejöttem, úgy éreztem, mintha villám csapott volna belém. *Bumm!* A hátizmaimban fellépő hatalmas görcs hátrafelé dobott ki a székből és fejjel lefelé az utcára. Balra estem, és olyan gyorsan történt, hogy semmit sem tehettem, hogy megállítsam. Többek között azon tűnődtem, hogy mi a fene történt. Nem éreztem magam rosszul, de Paul nagyon nyugtalan volt a helyzet miatt. Visszaültetett a székbe, és hazavitt az ágyba, ahol megvizsgáltak, hogy nincsenek-e vágások és zúzódások. Úgy ítélték meg, hogy rendben vagyok, és

néhány óra pihenés után jól éreztem magam, és elég jól voltam.

hogy újév alkalmából finom ételeket fogyasszon, és megnézzé a látványos tűzijátékot, amelyet zenei aláfestés kísér. Örültem, hogy nem maradtam le róla.

Paul és Nicki január 2-án távozott, Beata és én pedig még néhány napot maradtunk, mielőtt visszatértünk az Egyesült Királyságba. Kellőképpen aggódtam a görcs miatt, és úgy döntöttem, hogy konzultációt kell szerveznem a gerincgyógyászati osztályon.

A szakorvos azt mondta, hogy elrendelhet egy vizsgálatot, hogy megnézzé, mi történik, de nagy az esélye, hogy az nem mutat semmit. A tanácsát megfogadva nem végeztek vizsgálatot, ami súlyos tévedésnek bizonyult.

Már korábban kiderítettük, hogy amikor Collioure-ban leestem a székről, eltört a kezem, de az orvosok nem aggódtak túlságosan, mert a csont nem mozdult el, és magától meggyógyul. Azonban 2013 folyamán észrevettem, hogy amikor a könykömet összezártam, hogy felhúzzam magam, furcsa görcsöt éreztem a hasamban, ami előre húzott. Ez határozottan valami új volt, és nem volt rendben. A hasam még mindig kidudorodott, és a lábamon lévő nyomok továbbra is fennmaradtak. Vizsgálatokat végeztek, de minden jelzőszám rendben volt: a vérem, a vérnyomásom és a hőmérsékletem mind rendben volt.

Úgyhogy folytattam, mintha semmi baj nem lenne, dolgoztam, mint a bunda, és meglátogattam az egyik gondozómat, egy István nevű magyar barátomat a hazájában. Beata és én Budapestre repültünk, és bejelentkeztünk egy szállodába. István nagylelkű vendéglátó volt, és élveztük a szokásos, dolgos nyaralásomat. Sok látnivalót láttunk: a golyónyomokat, amelyeket a magyar forradalom leverésére törekvő oroszok lövései hagytak maguk után, a hatalmas zsinagógát és az Auschwitzban elhunyt magyar zsidók sírköveit, amelyek mély és maradandó benyomást tettek rám. István elvitt minket a szülővárosába, és mi ketten fantasztikusan éreztük magunkat a bérelt Audimban, miközben a szakadó esőben üvöltve száguldottunk le az autópályán a szerb határig egy borkóstoló fesztiválra. Emlékeimben ott ülök egy napellenző alatt a nagy sárga kerékpáros köpenyemben (amelyet özőnvízre terveztek), boldogan csöpögve, egy pohár borral a kezemben. Mindezt anélkül, hogy bármilyen gondolatom vagy tudatosságom lett volna arról, hogy esetleg komolyan beteg vagyok.

2013 májusában tértünk haza Magyarországról, és egy rendkívül zsúfolt nyári munka vár ránk. Októberre készen álltam a szünetre, és lefoglaltam, hogy vonatra szálljak Collioure-ba Shaunnal, az ausztrál barátommal, aki akkoriban segített nekem.

*Egy nagyon szoros
hívás 2013 novembere - 2014
júniusa*

Túlélés kettő

Shaun mindig garantáltan jó társaság, és a felesége, Jen átjött hozzánk egy hosszú hétvégi pihenésre. Miután elment, kezdtem nagyon rosszul érezni magam. Vörös foltok jelentek meg a semmiből, és ahogy telt a hét, gyorsan romlott a helyzetem.

Péntekre az ágyban ragadtam, tudtam, hogy kórházba kell mennem, de nem akartam Franciaországba menni, ha elkerülhető volt. Kétségbeesetten haza akartam jutni, és felhívtam a Ryanairt, és kértem, hogy vigyenek bárhová az Egyesült Királyságban, nem érdekelt, hová. A Ryanair ragyogó volt, és sikerült foglalnunk egy járatot Perpignanból másnapra, szombatra.

Megkönnyebbülés volt tudni, hogy hazamegyek, de akkor már annyira rosszul éreztem magam, hogy őszintén aggódtam, hogy meg fogok halni, és megfordult a fejemben, hogy talán nem élem túl. Szombat reggel Shaun bepakolt a kocsiba, és ahogy elhajtottunk Collioure-ból, a falura és a Golfe du Lionra néztem, ahol a tenger gyönyörű volt, és úgy csillogott, mint egy halálos délibáb. Azon tűnődtem, vajon látom-e még valaha.

Miután a kocsikulcsokat bedobtuk a Europcarnál lévő dobozba, egyenesen az indulási osztályra mentünk. Szörnyen nézhettem ki, mert más utasok is jöttek megkérdezni, hogy jól vagyok-e. Aztán jött egy bejelentés, hogy a járat késik, majd nem sokkal később, hogy törölték. Megesett a szívem. Shaun szó szerint

visszafutott minket a Ryanair indulási pultjához, fél lépéssel megelőzve a többi 100 utast. Mindenki ugyanabban a csónakban volt, mindenki lefoglalta a szallodát, mindenki lemondott a bérautójáról.

"Ugyan már, ezt nem teheted velem. Haza kell jutnom" - könyörögtem a személyzetnek.

Vasárnap estére egy másik járatra foglaltunk jegyet - ami örökké távolinak tűnt. Szerencsére a Europcar nem jelentette vissza az autót, és visszaadta nekünk a kulcsokat. Úgyis egy másik hétre foglaltuk le. Visszafelé Collioure-ba menet elhaladtunk egy tábla mellett, amely a fő kórházhoz vezetett, és Shaun utólag azt mondta, hogy ha nem kaptunk volna helyet a vasárnapi járatra, akkor egyenesen oda hajtott volna.

Szerencsére vasárnap visszaértünk Stanstedre. Ekkor már magamat sem tudtam tartani, és a főcsarnokban Shaun kiszúrt egy rendőrt, és megkérte, hogy hívjon mentőt. A mentősök a cambridge-i Addenbrookes vagy egy helyi kórház közül választhattam. Hallottam az Addenbrookesról, ezért inkább azt választottam, és egyenesen az A&E-be vittek, mielőtt átszállították volna egy kórterembe.

A személyzet folyamatosan ellenőrizte a fertőzési mutatóimat. Az egyik mutató a CRP, amely a vérben lévő gyulladás szintjét méri; a mérésnek 10 alatt kellene lennie, de az enyém 40 000 fölött volt, ami nem volt jó jel. Intravénás antibiotikumot kaptam, és elvittek egy CRT-vizsgálatra, hogy lássuk, nem derül-e ki valami. Sajnos az orvosok csak a fejemet és a nyakamat vizsgálták meg, és a mellkasomig, de ennél tovább nem. A fertőzés az antibiotikumokkal csökkenni kezdett, de a vérszintem is jelentősen lecsökkent, ami megnehezítette a folyadékbevitelt.

Az orvosok még mindig nem tudták, hogy mi történik velem orvosilag, de mivel a fertőzésem mutatója mostanra már józanabb és stabilabb, 101-es értéken állt, úgy döntöttek, hogy elbocsátanak. A közvetlen gyakorlati probléma az volt, hogyan jutok el Dél-Angliából Skiptonba, hogy elvigyem az autót. Nem volt kedvem egy öreg, nyugős mentőautóhoz, és azt mondtam, hogy rendben van a taxi. A hosszú hazaútra egy meglehetősen zavart taxisofőr jelent meg.

Shaun végig velem volt a kórházban, és egy abszolút csoda volt. Ragyogó ember, aki mellettem van, amikor a dolgok rosszra fordulnak, és minden nap nyafogás nélkül rendezte a dolgaimat. A taxi végigautózta az éjszakát, és megálltunk valahol az A1-en egy borzalmas vacsorára. Skiptonban az autóm tele volt levelekkel és nedvekkkel, de azért elsőre beindult. Shaun hazavitt, és lefektetett, majd belopózott a szobájába, és mindketten összeestünk a kimerültségtől.

Másnap reggelre ismét gyorsan kezdett lefelé menni a lejtőn, és felhívtam a háziorvost, aki további speciális antibiotikumokat adott. Néhány nappal később furcsa székletürítésem volt, ami arra engedett következtetni, hogy valami nagyon

nincs rendben, ezért azonnal felhívtam az orvost.

"Ne várjon a mentőre - mondta Dr. Howlett. "Szálljon be a kocsiba, és menjen egyenesen a kórházba. Az Akut Orvosi Osztály már várni fog önre."

Nem hagyott cserben. Egyenesen az AMU-ra vittek, ahol hatalmas erőforrásokat vetettek be, hogy megvizsgáljanak, teszteljenek és azonosítsák, mi történik velem. A problémákat tetézte, hogy az osztályon nem volt megfelelő nyomástartó matrac, ami nélkül fennállt a nyomásérzékenység kialakulásának veszélye, amire a legkevesbé sem volt szükségem. A nap végére a stroke kórterembe kerültem - az egyetlen olyan kórterembe, ahol volt ágy. A kórterem egy nagy öböl volt nyolc ágygal, és miután elmagyaráztam, hogy a székletürítésem órákig tart, és számomra nem kellemes, de mások számára biztosan nem, kaptam egy külön szobát egy jó nyomómatraccal. Elhelyezkedtem az ott tartózkodásom idejére.

Még aznap este megérkezett az esetemmel foglalkozó tanácsadó egy listával a vágólapján - egy hosszú listával. "Azonosítottuk a problémákat" - mondta, mély levegőt vett, és a vágólapra nézett. "Van egy szétrepedt vakbeled, szepszis, veseelégtelenség, kiszáradás, csomók a tüdődben és egy árnyék a májodon. Van továbbá egy 6 cm x 8 cm-es tályog a gerinc izmain, hólyagfertőzés és veszélyesen alacsony vérsószint."

"Akkor gondolom, ezért érzem magam egy kicsit szarul - nyeltem, és próbáltam mindent feldolgozni. Tudtam, hogy a listán szereplő tételek közül sokba bele is halhatok, ami nagyon ijesztő volt. "És akkor mit fogunk tenni?"

Az intravénás antibiotikumok adása azonnal megkezdődött, majd a mentősök lassan a lista minden egyes pontján dolgozni kezdtek, és azonnal intravénás sóoldatot adtak a veseelégtelenség és a kiszáradás ellen. A tályog a hátam közepén lévő két izomban volt, és az okozta, hogy a vakbelem megrepedt, és gyakorlatilag hátrafelé, a gerincem felé robbant. A vakbelem szétrepedése okozta a heves görcsöt Franciaországban, és azóta a méreg lassan szivárgott a tályogból, ami a szepszis kialakulását okozta.

Így a tályogot ki kellett üríteni, és ehhez a folyamathoz az ultrahangos műtőbe küldtek. Ez úgy nézett ki, mint a *Star Trek Enterprise*, mindenütt képernyőkkel, és halványkék műtősköpenyes orvosokkal és nővérekkel. Egy radiológus szakorvos kezelte a hosszú kulcslyukú műtési botokat, és egy apró vágást ejtettek a gyomromon, hogy egy vékony szondát helyezzenek bele, majd a radiológus elkezdett belemászni. A tályogba egy drénsöntöt helyeztek, amely egy kis csőbe futott, amely az oldalamból jött ki, és megtöltötte a hozzácsatolt vizeletelvezető zsákot. Az anyag, ami kijött, szürke, zöld iszap volt, és ezt nézni nagyon furcsa volt.

Szerencsére a veséim újra működni kezdtek, mivel a sóoldatos infúzió visszafordította a kiszáradást, és a szepszis mutatói csökkenni kezdtek, mivel a mérgeg levonult. A dolgok kezdtek jobbra fordulni. A tudómön lévő csomókról kiderült, hogy a sok mellkasi fertőzésemből származó mészlerekódások voltak, így a rákos megbetegedéstől való félelmem szerencsére nem vált valóra. Kiderült, hogy a májamon lévő árnyék - és anyám májrákproblémája az árnyék említése óta visszhangzott az agyamban - nem volt több, mint egy vénacsomó, amely az első vizsgálatokon nem mutatkozott megfelelően.

Az étvágyam visszatért, és mivel a kórházi ételek olyanok, amilyenek, megnéztem, hogy a saját szobámba szállítják-e az ételeket. Megnéztem néhány helyi kocsmá étlapját az interneten, majd felhívtam őket, hogy leadjam a rendelésemet.

"Rendelhetek steak-et és sült krumplival, és egy barátom elhozhatja?" Mondanám, magyarázva a helyzetemet. Boldogan teljesítették a kérésemet.

A kocsmái ételek jók voltak, jól ettem és egyre jobban lettem. Úgy tűnt, hogy állandóan éhes vagyok, és valamiért az intenzív ízvilágú ételekért rajongtam. Nagyon szerettem az M&S citromos tököt reggelire, valamint a joghurtokat és más C-vitaminban gazdag dolgokat.

Shaunnak el kellett volna mennie, és egy új gondozót kaptam, akit Rikke-nek hívtak, így Shaun megmutatta neki a dolgokat, amíg én a kórházban voltam. A legnagyobb izgalmam az volt, hogy Linda november végén Angliába költözött, hogy ott éljen, és akkor érkezett, amikor én Lancasterben voltam. Nagyon jó volt látni őt.

Úgy éreztem, hogy ez egy fordulópont ... de túl sok volt a remény!

A decemberi születésnapom a kórházi szobában lesz, ami messze van a collioure-i 50. születésnapomtól. Paul Brown rendszeres látogató volt, aki beugrott köszönni. Richard történetesen ugyanezen a hétvégén érkezett Franciaországból, és beugrott megünnepelni. Akkoriban norovírusjárványra figyelmeztettek a kórházban. Vettünk egy indiai ételt, és Richard, Linda és én ugyanazt a vacsorát ettük ugyanabban az étteremben. Ők nem betegedtek meg, de találja ki, ki betegedett meg? Annak ellenére, hogy a kórházat érintette a norovírusjárvány, a problémáimat gasztroenteritisznek tulajdonították, de ez nem hasonlított az ételmérgezés semmilyen formájához, amit valaha is tapasztaltam. Hmmm.

Ez volt az eddigi legzűrösebb születésnapom, és a folyadékveszteségem ... jelentős volt ... minden szempontból! Sajnos az orvosok nem adtak cseppet sem.

Túlélés Három

Néhány éjszakával később, amikor egyedül feküdtem a szobámban, az éjszaka közepén azzal a biztos tudattal ébredtem, hogy el fogok ájulni. Ott volt a szemem előtt: egy ködös, szürke felhő. Tudtam, hogy ha elájulok, egyedül az ágyban, a vérnyomásom drámaian le fog esni, és mindennek vége lehet számomra. Kényszerítettem magam, hogy eszméletemnél maradjak, és emeljem a vérnyomásomat, de semmi sem használt. Megnyomtam a nővérhívó gombot, de senki sem jött. A köd ott volt, megérintette a szempilláim hegyét, és a feledésbe rántott. Tudtam, hogy a vérnyomásom szinte a nullához közelít, és rettegettem.

Sikerült kitartanom, és végül megjelent egy ápolóhallgató, és mondtam neki, hogy kérjen segítséget. Ekkorra a vérnyomásom 51 per 43 volt, ami nevetségesen alacsony. Számos orvost hívtak. A problémát természetesen a kiszáradás okozta, de ahelyett, hogy rögtön sóoldatos cseppet adtak volna, megpróbáltak rávenni, hogy igyak vizet, ami ellenkező értelmű volt, mivel ez tovább hígította volna az amúgy is gyenge nátriumszintemet. Aznap este némileg stabilizálódtam, de a vérnyomásom a következő néhány napban folyamatosan fel-le ingadozott. Az endokrinológus szakorvos kapcsolatba lépett a gerincgyógyászattal, hogy kiderítse, mi történik, de nem talált megoldást. A súlyom 70 kg-ról 58 kg-ra csökkent. Este nem mertem elaludni, mert rettegettem, hogy ha mégis elalszom, másnap reggel nem ébredek fel. Rikke most már napközben is velem volt, és egy alkalommal a vérnyomásom az 50-es tartományba zuhant. Azt hitték, hogy ez szívmegállás, az orvosok gyorsan megérkeztek - de a szívem rendben volt, és újra stabilizáltak. Rikke éjszaka nem lehetett velem, és nem tudtam kiabálni, ezért egy ápolót kellett a közelben tartanom, hogy ne essen össze az agyam, amikor egyedül vagyok. Nehéz leírni, mennyire idegesítő, amikor a saját testünk teljesen elvesztette az irányítást.

Az orvosi csapat a southporti gerincosztály különböző javaslataival próbálkozott, de kevés sikerrel. A karácsonyt a kórházban ünnepeltem, és meglepően vidáman telt. Rikke kiöltözött, az étel pedig kivételes volt, a változatosság kedvéért mindent házilag főztek.

Még az újév előtt sikerült elhagynunk a kórházat egy zsáknyi gyógyszerrel. A vérnyomásom már nem volt olyan rossz, mint korábban, de még mindig rettegettem az elalvástól, és felfogadtam egy további gondozót, aki éjszakára ott maradt, és a lábamat párnára fektetve, szűk sebészeti zokniban aludtam.

A vérnyomásproblémák végleges rendezése érdekében a southporti gerincosztályra kellett volna mennem, de nem volt szabad ágy. Az évek során rengeteg pénzt költöttem a BUPA-nál, és felhívtam őket, hogy megtudjam, be

tudnának-e fogadni a

magán gerincgyógyászati egység. Azt mondták, hogy csak egy Aylesburyben lévő, az otthonomtól messze fekvő egység akut felvételére vagyok jogosult. Mint kiderült, a BUPA azt mondta, hogy nem fizetnek, mivel nem tekintettek akut felvételnek - ami elgondolkodtató, hogy mi a fene minősül "akutnak".

Január végén Southportban végre volt számomra egy szoba. Az utam egy zörgő, hideg mentőautóban történt, és egy kórteremben kötöttem ki egy asztalossal, akit porckorong-műtetre vittek be, egy nyomásos fekélyekkel küzdő paralimpikussal és egy másik férfival, aki kiesett a hálószoba ablakából és kitörte a nyakát. Jó kis csapat voltunk!

Másnap találkoztam a szakorvossal, aki két liter folyadékot adott nekem, miközben minden gyógyszert levett rólam, hogy megnézzék, mi fog történni. Elkerülhetetlenül ismét drámaian leesett a vérnyomásom, és egész éjjel egy csapat dolgozott rajtam.

"Nem hittem volna, hogy túléled" - mondta másnap vidáman az ács.

A tanácsadóm speciális gyógyszert írt fel az állapotomra, és vízszintes helyzetben tartott, de két napig tartott a szörnyű fel- és leszakadás, mire elkezdett hatni. Ezután apró lépésekben emelték az adagot, és néhány héten belül a vérnyomásom jelentősen javult és stabilizálódott. Kiderült, hogy a fertőzés és az alacsony vérszint okozta autonóm elégtelenségem volt.

Lassan a személyzet elkezdett újra ülő helyzetbe emelni. Sebészeti harisnyát szíjaztak rám, bár a hosszút olyan volt megpróbálni a lábamra húzni, mintha kolbászhúst próbáltam volna az ujjaimmal bőrbe tömni, míg a rövid olyan szűk volt, hogy vágta a bőrömet. A gyógyszerek sikerének köszönhetően azonban végre fel tudtam kelni az ágyból, és valódi haladást értem el. Nővérekkel kellett megállapodnom, hogy felügyelik a székletürítésemet és egyéb praktikus dolgokat, hogy a rutinjaim ne menjenek tönkre. A gondozóim egy southporti szállodában laktak, de nem tudtak állandóan a kórházban lenni, hogy gondoskodjanak rólam.

Aztán, mintha csak a lehető legnagyobb kényelmetlenséget akarnám biztosítani mindenkinek, a katéterem elzáródott, és a vérnyomásom ismét 235/115-re emelkedett, ami nagyon magas. Eltartott egy darabig, amíg a személyzet reagált, de végül egy nővér kicserélte a katétert, miközben mindenhova folyt a vizelet. Úgy nézett rám, mintha az egész az én hibám lenne, ami nem sokat javított a hangulatomon.

Miután majdnem öt hónapig ágyhoz voltam kötve, az izomtónusom egy kicsit

megbolondult. Az egyik oldalam olyan erősen kezdett összehúzódni, hogy kialakult nálam az úgynevezett

leesett láb. Olyan volt, mintha a lábfejem folyamatosan egyenes lett volna a vádlimmal. A másik oldalam nagyon laza volt. Hónapokig tartott a fizioterápia, hogy ezt rendbe hozzam, és ez egy további komplikáció volt, ami nélkül is megtehettem volna.

Újra otthon

2014 februárjában engedtek haza, a gyógyszerek jól működtek - talán egy kicsit túl jól, mivel a vérnyomásom túl magasan kezdett lenni. Az orvosoknak ezután meg kellett fordítaniuk a korábbi gyakorlatokat. 2014 márciusára stabilizálódtak a dolgok, és a következő napokban és hetekben egyre rendszeresebben kezdtem felkelni. Fokozatosan abbahagytam a gyógyszeres kezelést, és fenntartottam a megfelelő vérnyomást, így apránként visszatértem az általam ismert élethez. Visszatértem a volán mögé, de rájöttem, hogy rettegek attól, hogy újra úton legyek. Még mindig hetente kétszer jártam fizioterápiára, és az izmaim lassan enyhültek, így újra képes voltam egyenesen ülni a székemben.

Visszamentem dolgozni, de öt helyett csak heti négy napot dolgoztam, hogy legyen időm regenerálódni. De hat hónapba telt, mire újra rendesen a felszínre kerültem. Úgy tűnt, minden este egy felhő ér hozzám, mintha a halál lógna felettem. Minden nap minden lélegzetvételt értékeltem. Egyszerűen csak élni, levegőt venni és mosolyt látni - bármi jobb volt, mint halottnak lenni.

*Vissza az élők földjére 2014
július - 2016 tavasza*

By nyáron újra talpon voltam. Reményeim és céljaim most egyszerűen az volt, hogy eléggé meggyógyuljak ahhoz, hogy nagyjából ott folytassam az életemet, ahol abbahagytam - dolgozni, utazni és szórakoztató dolgokat csinálni. Annak ellenére, hogy olyan óvatos voltam, amennyire csak tudtam, a dolgok nem mindig alakultak ilyen egyszerűen.

2014 júliusában a Tour de France néhány angolországi szakaszt is lefutott a Dales-i Hawes-ban. Ez volt az első igazi kirándulásom. Természetesen autóval voltunk, de kisebbségben voltunk, mivel a legtöbb néző kerékpárral érkezett - több ezren! Három órát vártunk az út szélén, aztán a mezőny felfoghatatlan sebességgel, körülbelül 20 másodperc alatt elhaladt mellettünk. Futólag láttam Chris Froome-ot és Mark Cavendish-t, aztán vége volt. Hogy őszinte legyek, ez inkább a hangulatról szólt, mint bármi másról, és megérte az utat.

Ebben az időben többek között az utolsó dán gondozómmal, Anne-nel dolgoztam együtt.

Egy dolgot fedeztem fel dán barátaim és gondozóim körében, hogy a dolgok néha elveszhetnek a fordításban. Jó példa erre, amikor egy gondozó ajándékot akart hazaküldeni, és megkérdezte tőlem: "Van flamingód?".

Eléggé tanácstalanul válaszoltam: "Nem, de miért akarsz flamingót?".

A válasza: "Hogy becsomagoljam az ajándékomat", nagyon

megdöbbenett.

"Be lehet csomagolni dolgokat egy rózsaszín afrikai madárba?" Kérdeztem. "Nem, nem, flamingót - mint a dobozokba" - mondta.

Azt kérdeztem: "Mi a fenéről beszélsz? Nem lehet flamingókat dobozokba rakni!"

Végül kiderült, hogy Dániában a polisztírozott flamingóként ismerik... Hogyan? Miért? Túl sok pálinka, gondolom.

Egy másik példa erre egy este történt, amikor dán gondozóm, Anne a vacsorát tervezte, és a következő beszélgetést folytattuk:

A konyhából Anne azt kérdezte: - Mit szeretnél a sertéskarajhoz? Mit szólnál egy kisegérhez?"

"Mi?!" Mondtam a másik szobából.

"Bébi egerek, remekek lesznek fokhagymás vajban; nyami!" - mondta még nyomatékosabban. "Hogy érted azt, hogy bébi egerek? Nem hiszem, hogy a Sainsbury's-ben lehet kapni." "De igen, lehet. Van egy csomag a hűtőben."

"A kisegerekről?" A kis rózsaszín rágcslókra gondolva azt mondtam: "Nem hiszem." Ingerültté válva azt mondta: "*De igen*, kisegerek."

Anne ekkor diadalmasan felém sétált egy csomag bébi csemegekukoricával. Végül rájöttem, hogy dánul a csemegekukoricát *kukoricának* hívják, betűzve *mais*, és úgy ejtik, hogy "myeece", tehát "bébi egerek". Hívjatok Sherlocknak.

Szerintem nagyon vicces volt. Anne nem látta a vicces oldalát, de annyira jó volt nevetni. Nem sok nevetés volt abban a szörnyű évben.

2014 novemberében elég jól voltam ahhoz, hogy visszatérjek Franciaországba, és magammal vittem Beatát és Anne-t. Szerettem volna mindannyiunknak egy jó nyaralást biztosítani egy szép autóval. "Melyik a legnagyobb kétajtós kabrió?" Kérdeztem az autókölcsönző cégtől. Ők egy fényes fehér Audi A5 Cabriolet-t adtak.

Könyörögtem a lányoknak, hogy ne pakoljanak túl sokat, de teljesen figyelmen kívül hagytak, és annyi felszereléssel távoztunk, hogy bárki azt hitte volna, hogy költözünk. A Girona repülőtéren az autókölcsönző képviselője hitetlenkedve rázta a fejét, és azt mormolta: "Lehetetlen", miközben nézte, ahogy a csomagokat a kocsi minden lehetséges zugába tömőkdtük - de valahogy mégis mindent bepakoltunk. A házhoz érve kinyitottuk az autó ajtaját, és minden kiömlött.

Olyan volt, mint egy rajzfilm.

Csodálatosan éreztük magunkat, és nagyszerű időjárással voltunk megáldva.

Collioure-ban, 2013

Egyik nap Spanyolországba mentünk a Pireneusokon keresztül egy mellékúton, ami nem volt több egysávos útnál. A francia oldalon lévő falvakon keresztül haladva a hegycsúcsok között haladtunk felfelé, és ragyogó, tiszta spanyol napsütésbe kerültünk. Aznap este egy aprócska régi csempészátonyra tértünk vissza, amelyet a spanyol polgárháború alatt használtak, és amikor a náci megszállták Franciaországot. A sötétben kanyarról kanyarra haladtunk, míg végül a franciaországi Banyuls-sur-Merben egy rendőrségi ellenőrzőponthoz értünk.

A határőr biztosan azt gondolta, hogy úgy nézek ki, mint egy drogdíler, aki éjjel egy fehér kabrió Audival és két csinos lánnyal a hátam mögött a csempészátonyban utazik. Kérdezgetni kezdte Beatát, aki lengyel, és egy szót sem beszél franciául.

"Beszélek franciául. Beata nem" -

ajánlottam fel. "Kiszállnál a kocsiból,

kérlek?"

"Ööö, nem lehet, sajnálom. Tolószéket használok, és az a csomagtartóban van." Az ór mögött mostanra egy kisebb rendőrcsoport gyűlt össze, akik vigyorogva bökdösték egymást, láthatóan egy szavát sem hitték el.

"Kérem, nyissa ki a csomagtartót."

Ekkor már mindkét lány kuncogott, és ahogy a rendőr átkutatta a csomagtartót, miközben a haverjai figyelték, látnia kellett a lányok diadalmas mosolyát. A "beszélgetés" után a tisztviselők engedélyt adtak a továbbhajtásra, mindenki nevetett, a zsaruk pedig vakarták a fejüket, és azon tűnődtek, hogy mi a fene lehet ez a történet.

Hazafelé tartva Angliába, Collioure-t elhagyva ugyanazon a helyen mentünk el, ahol egy évvel korábban a halál küszöbén állva néztem a Golfe du Lion-t. Ezúttal nem volt halálos délibáb, és fantasztikus volt újra látni azt a csodálatos kilátást.

A Lindával töltött dániai karácsony után január elején rögtön vissza is tértünk a munkához. A vállalat 2015-ben is szépen növekedett, és az én feladatom az elnöki tisztség mellett a marketingre, a toborzásra, a megfelelésre és a pénzügyekre összpontosított. Linda mostanra átvette az ügyvezető igazgatói posztot, a csapat többi tagja pedig a napi tevékenységekért vállalt felelősséget. A normalitás ismét helyreállt.

*Otthon és idegenben, magasságok
és mélypontok 2016
tavasza és 2020 vége
között*

Az első körutazásom

Linda volt az, aki a körutazás ötletét a fejembe adta. Ő és az egyik munkatársam is járt már körutazáson, és nagyon lelkesedett érte. Mindig is kissé bizonytalan voltam a hajóutakkal kapcsolatban, de úgy gondoltam, addig nem tudok lemondani róla, amíg legalább kipróbálom. Jobban tetszett egy kis luxus hajóút gondolata, mint egy hatalmas hajón lenni, és egy olyan utazás, amelynek témája például a történelem, a bor vagy az ételek; valami olyan, ami egybeesik a saját érdeklődési körömmel.

Találtam egy francia társaságot, amelyik megfelelőnek tűnt; egy 10 napos hajóút, amely Velencéből Lisszabonba tartott, és amelynek témája a történelem volt. A hajóút előadója Olivier Giscard d'Estaing volt, a volt francia elnök testvére. Mindig is el akartam menni Velencébe, és az egyik állomás Algír volt, egy másik hely, amit nagyon szerettem volna látni. Málagában is megálltunk, ami azt jelentette, hogy találkozhattam Rupert-tel. Sajnos a *Charlie Hebdo* és a párizsi merényletek fényében a társaság úgy döntött, hogy egy francia zászló alatt közlekedő hajó egy arab országban nem túl jó ötlet, és a foglalás után törölték Algírt az útvonalból. Kár volt, és a helyzeten az sem javított, hogy Algír helyett Ibizát választották! Mégis, láthattam volna a bátyámat és Lisszabont, és persze Velencét, és remélhetőleg sokat tanulhattam volna útközben.

Velencében nem volt könnyű kerekesszék-barát szállodát találni. Maga Velence persze meglehetősen sík, de a híres hidak mindegyike lépcsős, nem lejtős, és számomra elérhetetlen. Meglehetősen sok kutatás után találtam egy fantasztikus szállodát közvetlenül a Canal Grande partján, és a Szent Márk tértől sétatávolságra. Beata és én Velencébe repültünk, és a vízitaxi közvetlenül a terminál épülete előtt várt minket.

A taxi egy gyönyörű fából készült hajó volt, és az utazás a repülőtérrel varázslatos volt. Ködös reggel volt, és ahogy közeledtünk a városhoz, Velence mintha kiemelkedett volna a vízből. Néhány mérföld után a hajóvezetőnk befordult egy sikátorba, majd hirtelen, *huss*, a Canal Grande-ban voltunk, közvetlenül a Rialto-híd mellett. A szépség szinte hihetetlen volt. Az iskolában tanultam *A velencei kalmárt*, és most minden ott volt előttem: az épületek, a piacok és a terek. Olyan volt, mintha egy fantáziavilágban utaznék, ahol az emberek, az épületek és a víz mind-mind varázslatos fényben ragyogtak. A hajónk lelassult, és behúzódtunk a szálloda dokkjába. Volt egy lift, amely a dokkból az utcára szállított, ahonnan egyenesen a hallba kerekézhettem. A szobánk kicsi volt, de megközelíthető, és ami hiányzott belőle méretben, azt bőven kárpótolta elhelyezkedésében.

Beata és én jól kijövünk egymással, és sokat utaztunk együtt. Négy varázslatos napot töltöttünk Velencében, a vízi buszon fel-alá sodródtunk a sikátorokban, és élveztük a Canal Grande látnivalóit. Foglaltam egy gyalogos túrát az összes turistalátványossághoz, és az kiváló volt. Az idegenvezetőnk nagyon sokat hozzátett a látogatáshoz, csodálatos történetet mesélt a Szent Márk templomról és a Dózse-palotáról, és rámutatott mindennek a jelentőségére, ami körülöttünk volt. Ennyi gyönyörű épület mellett kissé meglepett, hogy egy japán turista inkább engem fényképezett. Kicsit furcsa, gondoltam.

A négy nap gyorsan eltelt, és bár Velence utcáin nem a legkönnyebb kerekesszékkal közlekedni, nagyon örülök, hogy volt lehetőségem ellátogatni.

Ha azt hittem, hogy az utcákon nehézkes a navigáció, hamarosan rájöttem, hogy a partról a hajóra való átszállás és fordítva még "kalandosabb" lesz. A hajókikötő egy másik csatornán volt, és a szálloda foglalt nekünk egy vízitaxit a mólóhoz, ami a nyílt vízre vitt minket, ahol a taxihajó valóban tudott váltani. A mi sétahajónk, a *Le Soléal* kisebb volt, mint sok más hajó, mindössze 240 utassal a fedélzetén, és a magánjachtok által használt kikötőhelyen kötött ki.

A Le Soleal sétahajónk, 2016

A vízitaxink nem sokkal volt a vízszint felett, és amikor megérkeztünk, a dokkoló kb. 3 méterrel a fejünk felett volt, a lépcsőfokokat pedig hínár borította. Lehet, hogy kiejtettem egy-két káromkodást, de mielőtt még volt időm igazán átgondolni a helyzetet, a két fickó a vízitaxiból megragadott, és szó szerint a lépcsőre dobott, majd valahogy felemeltek. Elég ijesztő volt, és szerencsésnek mondhattam magam, hogy nem kerültem a csatornába.

Még szórakoztatóbb volt, hogy megpróbáltak feljuttatni a hajó fedélzetére, ami egy 45 fokos szögben lejtő, csúszós folyosón történt. Várakozás közben észrevettem egy széles ajtót a hajótestben a dokk szintjén, amelyet az élelmiszerek és a kiegészítők berakodására használtak. "Nem lehet csak úgy berakodni rajta keresztül?" kérdeztem reménykedve.

"Nem, fel kell mennie a folyosón" - mondták nekem.

Négy férfi kellett hozzá, makulátlan fehér ruhájukban, és egy évszázadnyi lökdösődés és lökdösődés, hogy feljussak a fedélzetre. A másik útvonal biztosan könnyebb lett volna, de lehet, hogy az út hátralévő részére a raktárban ragadtam volna - ami kár lett volna, mert a hajó nagyon nagyszerű volt, és nem lehetett volna kihagyni.

Elvittek a mozgássérült fürdőszobával ellátott kétágyas kabinomba, de ez szűkös volt, az ágy és az íróasztal között nem volt elég hely ahhoz, hogy a székemben manőverezhessek. Bár a bútorok nagy része a padlóhoz volt rögzítve, ahogy az egy hajón szokásos, szerencsére az ágyak mozogtak, és a személyzet néhány tagjának segítségével elég helyet csináltunk ahhoz, hogy mozoghassak a szobában. Kértem egy erkélyt, de az körülbelül egy négyzetméteres volt, és bosszantó módon a védőkorlát alatt tömör acéllemezek voltak, ami ülőmagasságból szinte lehetetlenné tette a tengerre való rálátást. Néha az ilyen apró perspektivikus részletek nagy különbséget tudnak tenni. Hé ho!

Beata és én berendezkedtünk, és egy idő után felmentünk a fedélzetre, hogy Velencéből induljunk. Egy pohár pezsgőt kaptunk az eseményre való koccintásra, és ahogy a hajó elhúzott a dokkból, az összes vendég a hajó orrához szaladt.

Négyen - Beata, egy másik vendég, egy David nevű fickó, aki a fedélzeti ápoló volt, és én - elindultunk a hajó tatja felé, és ahogy a hajó elhaladt a Canal Grande vége mellett, a Szent Márk téren keresztül csodálatos kilátás nyílt ránk, ahogy a lenyugvó nap aranyló fényt vetett Velencére. Úgy éreztem magam, mintha egy Canaletto-festmény részese lennék, és ennek a pillanatnak a varázsa örökre velem marad.

Könnyű volt közlekedni a hajón a széles folyosókon, és a szobákhoz és a liftekhez való hozzáférés is rendben volt. Sajnos az előadás-fedélzetre vezető mozgássérült lift nem működött, de a személyzet lesegített, és érdekes előadásokon vettünk részt, bár némelyik kissé homályos volt.

Az étel- és italtúltengés már-már a kínos határát súrolta. Reggel egy teljes reggeli volt, amit kávé követett, majd ebéd és délutáni tea, mielőtt este visszatértek a vacsorához. Azt hiszem, néhányan az étkezőben éltek! Azt kértem, hogy az étkezések alkalmával különböző emberekkel üljek együtt, és minden este britek, franciák és amerikaiak vegyesen ültek az asztalnál, és remek beszélgetéseket folytattunk. Amikor az este a végéhez közeledett, visszabattyogtunk a kabinba és aludtunk - nagyszerű érzés volt egy hajón aludni.

Az első megállónk a horvátországi Hvaron volt, és a bizonytalan tenger miatt a kapitánynak a tervezett kikötés helyett a nyílt tengeren kellett kikötnie. Egynapos kirándulást foglaltam le, de ez most azt jelentette, hogy fel kellett szállnom egy tenderhajóra, hogy a szárazföldre vigyenek. Természetesen meredek lépcsőkön lehetett lejutni a platformra, ahol a tender meglehetősen barátságatlanul billegett. Mentőmellénybe bugyoláltak, és egy kedves csapat filippínó pincér a konyháról segített le a létrán. A tender alacsonyan állt a vízben, és a hullámokkal együtt

mozgott. Egy, kettő, három, és a résen át bedobtak a tenderbe.

Átmotoroztunk a dokkhoz, ahol újabb hat ember kellett ahhoz, hogy biztonságosan partra szállítsanak. A megbeszélt kiránduláson nem tudtam részt venni, mivel nem volt akadálymentes közlekedés, így három órát töltöttem a csinos kisváros felfedezésével, ami nagyon szórakoztató volt. Sajnos, mire eljött a visszatérés ideje, a körülmények tovább romlottak, és most már örült körülmények között dobáltak a partról a tenderre és a tenderről a hajóra. A nap hátralévő részében nyugodtan viselkedtem, és arra a következtetésre jutottam, hogy nem fogom többé használni a tendert - Dél-Afrika és Olaszország után elegendem van a kis hajókból! A túránk Montenegrón keresztül folytatódott, és a nyílt tengeren töltött néhány nap alatt a kapitány nyitott híd politikát folytatott, és mi elfogadtuk a meghívást egy vezetett túrára.

Utazás a tengerjáró hajónkon, 2016

A kapitánnyal beszélgetve megkérdeztem, hogy lehetséges-e megnézni a gépházakat, és másnap le is vittek minket a legénységi fedélzetre, a legénységi étkezőbe és a gépházba, de sajnos magukat a gépeket nem. A fedélzet alatti rész szöges ellentétben állt a fenti luxussal.

Később a francia legénység egyik tagjával beszélgetve még jobban betekintést nyertem a fedélzet alatti életbe. "Elmegyek, amint tudok" - mondta könnyes szemmel. "A fizetésbeli különbség nevetséges a francia és a Fülöp-szigeteki legénység között. Ők műszakot műszak után végeznek, hat hónapot a tengeren,

hat hónapot a tengeren, és szinte soha nem kapnak szabadnapot.

hazaérjenek, hogy láthassák a családjukat." A kontextust figyelembe véve meglepett bennünket a nyitottsága, de meg is hatott minket az aggodalma.

Szicília felé tartva a Messinai-szoroson keresztül megkerültük Olaszország lábujját. Látványos örvényekről volt szó, és ahogy leültünk vacsorázni, teljes élményben volt részünk. Minden figyelmeztetés nélkül a hajó hirtelen hevesen oldalra dőlt, és mi egyenesen a tengerbe bámultunk, miközben tányérok, borosüvegek és ételek csúsztak le az asztról. Másodperceken belül helyreállt a hajó, és szerencse, hogy be voltam fékezve. Az örvények jelenlétét határozottan megerősíthetem!

Palermo a mámorító örület és energia helyszíne volt, és onnan Ibiza felé vettük az irányt, ahová a délelőtti órákban érkeztünk, amikor az összes bulizó már aludt. A pizzákat és hamburgereket hirdető táblák nem sok jót ígértek, de egy sikátorban egy kis csoport emberre bukkantunk, akik egy kis és meglehetősen ígéretlennek tűnő kávézó előtt ettek.

"Nyitva van?" - kérdeztük.

"Igen - ugrott fel a főnök. "Mit szeretnél?" "Amit csak

akarsz" - nevettem.

Egy egész doveri nyelvhalat hozott salátával Beatának és nekem. Valószínűleg ez volt a legjobb hal, amit valaha étteremben ettem. Tanulság: soha ne ítéld meg egy kávézót a borítója alapján.

Ezután Málaga következett, hogy találkozzunk Rupert-tel (akit új szakállával szinte fel sem lehetett ismerni), és egy vidám délutánt töltöttünk tapasok majsolásával, sörözéssel és beszélgetéssel.

Az elmúlt néhány napot betegség sújtotta. A gerincsérülés különösen bosszantó tulajdonsága, hogy hajlamosabbá tesz a fertőzések elkapására, és erre az esetre mindig antibiotikummal utazom. A hajó szűkossége jó inkubátor a baktériumok számára, és egyik este vacsora közben észrevettem, hogy egy nő köhög mellettem. Mire Cádizba értünk, már eléggé patkányosan éreztem magam. Mire Lisszabonba értünk, már rendkívül patkányosan éreztem magam. Két napot szántam Lisszabon megtekintésére, de végül is az ágyban töltöttem őket egy sokkoló mellkasi fertőzéssel, amelyhez az antibiotikumok nem voltak hajlandóak hozzányúlani.

Bosszantott, hogy lemaradtam Lisszabonról, és amikor hazaértünk, egy hónapig ágyban ragadtam. Két kúra antibiotikum kellett ahhoz, hogy elpusztítsuk a fertőzést, amelyről kiderült, hogy tüdőgyulladás.

A mellkasi fertőzések, bár számomra rémálom, a szélesebb közönség számára meglehetősen jelentéktelen ügyek. Ez nem így van, ha az ember híresség, ahogyan azt felfedeztem. Ahogy talán emlékeznek korábbi említéseimből, nagy rajongója vagyok az élő zenének, és most, hogy teljesen felépültem, alig vártam, hogy Londonba utazzak, és megnézzem Lady Gaga koncertjét Tony Bennett társaságában az Albert Hallban. Percekkel azelőtt, hogy a függöny felment, megszólalt a hangosbemondó. *Bing-bong*: "Sajnáljuk, hogy Tony Bennett úrnak mellkasi fertőzése van, és a ma esti koncert ezennel elmarad. Kérjük, a pénzt a pénztárnál vegye fel a pénzt a csarnokból kifelé menet". Micsoda ironia! Se bocsánatkérés, se ígéret egy másik időpontra, se beugró. Az emberek sírtak, én pedig dühöngtem - nem Tony Bennett miatt, akivel nagyon is együtt éreztem, hanem amiatt, ahogyan a helyzetet kezelték, és amiatt, hogy Lady Gaga nem egyedül próbálta meg. Mi történt azzal, hogy "a show-nak folytatódnia kell"? Beata és én arra a következtetésre jutottunk, hogy az egyetlen dolog, amit tehetünk, hogy berúgunk, és mivel felfedeztük, hogy a legközelebbi koktélbár a Ritzben van, egyenesen oda indultunk, hogy egzotikus koktélokba fojtjuk bánatunkat.

2016-ban

2016-ban Adele új albumot adott ki, és Lindával elmentünk Manchesterbe, hogy megnézzük a turnéját. A hangja valóban csodálatos, különösen, ha élőben hallod. Jól indult az év.

Linda és én egy Adele koncerten, 2016

Egy rózsaszín popsi

De a dolgok nem sokkal később kezdtek rosszul alakulni, amikor észrevettem, hogy a fenekem egy kicsit rózsaszínű az ülőcsontjaimnál, az ülőcsontomnál. Mivel nem érzem a fájdalmat, és nem tudok vonaglani, ha kényelmetlenül érzem magam, a vizuális jelek létfontosságúak, és az ülőcsontokon lévő foltok komolyak, és kifejezett nyomásfoltokká alakulhatnak. Húsvétkor Collioure-ban a helyzet egyre rosszabb lett, és az utazás nagy részét ágyban töltöttem. Ha vacsorára felkeltem, három napot kellett ágyban töltenem a lábadozással. Otthon hónapokig ágyban voltam, és folyamatosan mozgatni kellett, hogy ne alakuljanak ki fekélyek. A csípőm rózsaszínűvé vált, a hátam rózsaszínűvé vált, és a gerincgyógyászati egység nyomástérképezést végzett. Ezt egy nyomásérzékelőkkel ellátott műanyag lap segítségével végzik, hogy megállapítsák a problémás területeket. Ezután a párnákat az Ön alakjához mérik, és további feltérképezést végeznek a hatékonyságuk mérésére. Három hónap alatt harminc különböző párnát próbáltak ki rajtam, mindegyiknél feltérképezték az ülőcsontokra ható súlyt, majd feltérképezték az adott párnát, és ennek megfelelően állították be. Minden alkalommal ugyanaz a rózsaszínű jel jelent meg ugyanazon a helyen. Egyszerűen nem akart elmúlni. Egy nap az interneten kutakodtam, és felfedeztem az amerikai Jay Cushions-t, amely éppen akkor vezette be a Jay2 Deep Contour-t, és mint egy varázslat, elsőre tökéletesen működött. Azóta is ezeket használom. Mindig bónusz, ha szerencsésen alakul!

A 2016-os év nagyon is az otthonlét éve volt, és a Yorkshire Dales sok mindent kínál. A szülőfalumban, Claphamben van egy ösvény, amely szinte a bejárat

kaputól egy bemutató barlanghoz vezet, körülbelül egy mérföldre a Dales Nemzeti Parkba.

Még soha nem jártam a barlangban, így Beata, Bogusia (akit Tigrisnek hívtam, mert egy energiabomba, hatalmas mókamester és mindig mozgásban van) és én elindultunk az Ingleborough-barlang túrájára. Nagyszerű nap volt a mélyen a föld alatt található rendkívüli mészkőalakzatok között, bár mindkét lány erejére szükség volt ahhoz, hogy engem mozgatni tudjanak.

Egy másik alkalommal, egy napsütéses májusi napon Ondrej, a gondozóm segített nekem elvinni a Jaguárt, amit mi "nagy kirándulásnak" nevezünk.

Kocsikázás, 2016

Egy olyan napon, amikor az időjárás tökéletes volt, ha egy kicsit hűvös is, körbejártuk a hegyeket és a dales-i hegyeket. A tető le volt eresztve, rajtam a gyapjúsapkám volt, és amikor Ondrej rám nézett, nevetni kezdett. "Úgy nézel ki, mint a kedvenc román parasztom" - mondta, ami szerintem szörnyű sértés volt a román parasztokra nézve.

Kocsikázás, 2016

Aznap készítettünk néhány nagyszerű fotót, és sok mindent meg lehet mondani a helyben maradásról, ha a világ ilyen gyönyörű részén élünk.

2017-ben és több katéterprobléma

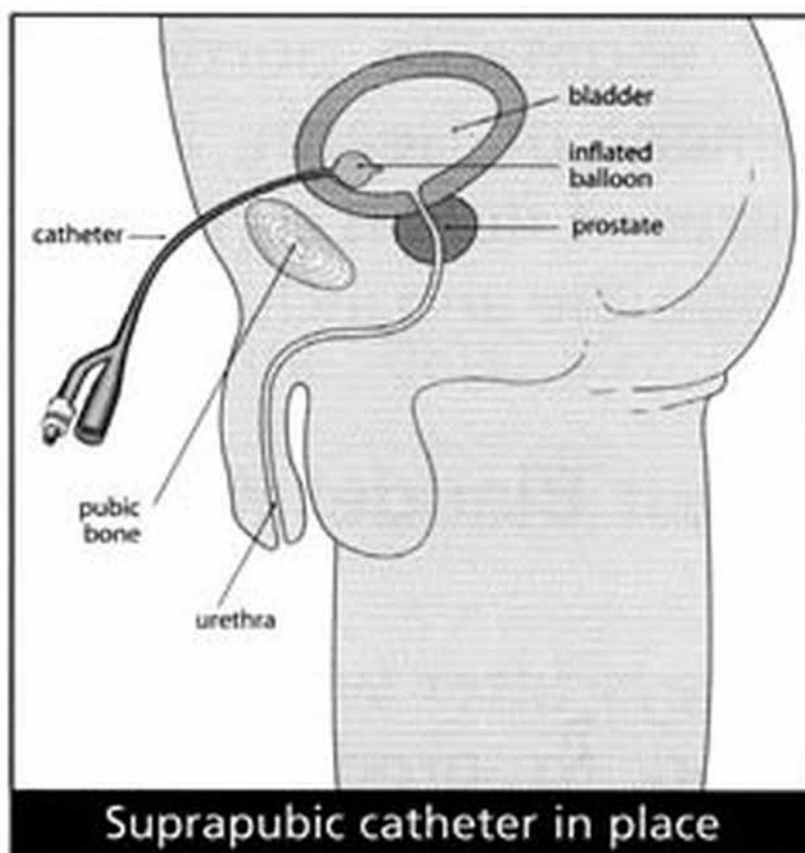
Azt hiszem, mostanra már valószínűleg megértette a képet. Vannak magasságok, vannak mélypontok és vannak köztes helyzetek - ez általában véve az életre is igaz. Gerincsérülés esetén a mélypontok kicsit mélyebbek lehetnek, hosszabb ideig tartanak és életveszélyesek lehetnek. A csúcsok mindig tiszta örömet jelentenek - még ha bonyolultabb is az elérésük. A kettő között a mindennapi rutin, az élet és a gondozás, a barátság és a munka. És aztán ott van a kor! Ahogy öregsünk, a dolgok már nem működnek olyan jól.

Tavasszal kezdődtek a katéterproblémáim. Időnként elzáródott, de a probléma egyre csak súlyosbodott. Áprilisban, Franciaországban, miközben a házat ellenőriztem a szezonra, a katéterem elzáródott. Szerencsém volt, hogy tudtam franciául, és egy körzeti nővér érkezett, aki kicserélte a katétert a mentők zavart tekintete alatt, akik azért érkeztek, hogy kórházba szállítsanak. Örülök, hogy ezt elkerültem.

Júniusban, egy üzleti út után, amikor a Williams Grand Prix wantage-i gyárában jártam, az éjszaka közepén ismét elakadt. Barátnőm, Birgit és családja akkoriban szállt meg, és ki kellett hívnunk a körzeti ápolói csapatot. Sajnos olyannyira elsúrták a behelyezést, hogy az egészen a prosztatába csúszott, és amikor felfújták a ballont, élénkpiros vér spriccelt a plafonig. Hogy elállítsák a vérzést, pamut takaróba csavartak, amely azonnal piros lett és vérral telítődött. Hívták a kollégákat, és végül megérkezett egy másik nővér, aki kicserélte a katétert, de ezután mentővel kellett kórházba mennem, ahol az orvosok rendezték a dolgokat. Ez egy abszolút rémálom volt.

Októberben megismételtük az előadást. Egy éjszakai csapat jött, de ismét a prosztatát találta el, ami több vérral és egy másik mentőautóval járt. Órákig voltam a sürgősségin, és persze a vegetatív diszreflexia beindult, a vérnyomásom pedig veszélyes szintre szökött. Úgy majszoltam a tablettákat, mintha Smarties lenne, hogy ne kapjak agyvérzést.

Végül felkerestem egy konzultánst, aki úgy gondolta, hogy a húgycső katéter túl sok kárt okoz, és egy szuprapubikus katétert javasolt.

Szuprapubikus katéter

(A www.bladdersafe.org/uploads/5/6/5/0/56503399/spinalinjurycentre.orgurethralcatheter-source.pdf honlapról)

Ennek során egy speciális tűvel egyenesen a hasüregben a hólyagba fúrnak egy lyukat, de az orvos az első vagy a második próbálkozásnál nem találta el a célt. Kissé zavarba ejtő volt látni, ahogy egy hosszú, kötőtűhöz hasonló dolgot szúrnak az ember hasába - és nézni, ahogy az orvos küszködik a katéter behelyezésével. Végül bevitték a műtőbe, és adtak valamit, ami teljesen kiütött, és közben két katétert helyeztek rám, a suprapubikus és a szokásos húgycsőves katéteremet. A lábadozóban arra ébredtem, hogy a gondozóm, Anita a földön alszik. Az NHS kórtermek személyzete nem tudja elvégezni a gerincsérült emberek által igényelt ellátást, és nem is biztosítanak szállást a speciális ápolók számára, akik ezt az ellátást biztosítani tudják. Szegény Anita.

Néhány nap múlva hazaengedtek, de olyan voltam, mint egy kiborg, drótokkal és ebből-abból kilógó darabokkal. Mint mondtam, a mélypontok nagyon mélyek, bonyolultak és életveszélyesek lehetnek.

Néhány hétig sikerült visszamennem dolgozni, mielőtt karácsonyi szünetet tartottunk. Nem akartam megkockáztatni, hogy Dániába menjek, helyette Paul barátomhoz mentem. Mindig szeretek szilveszterezni, ezért egy yorki szállodában foglaltunk vacsorát. York olyan gyönyörű város, és egy finom vacsorát, a teljes tűzijátékot és még egy kicsit a táncparketten is tekeregtünk. Ez egy nagyon szükséges csúcspont volt 2017 lezárásához és 2018 bevezetéséhez.

Utazás Németországba 2018-ban

2018. január végén kórházba kerültem, hogy kicseréljék a második suprapubicusomat. Egy kezdő orvos vette át a konzulens helyett, de a katétert a gyomromon keresztül egészen a prosztatáimig vezette - ismét. Biztosítottak róla, hogy jól lefolyik, és hazaküldtek, de aztán még aznap megismétlődött az egész, a vérrel és a mentővel az éjszaka közepén. Január nagy részét túléltem, mielőtt a katéterproblémák újra felbukkantak, és újabb zűrzavarok következtek. Most már gondoskodom arról, hogy minden katéterezést tapasztalt szakorvos végezzen. És a nyomópárnához hasonlóan kiváló katétert szereztem be az Egyesült Államokból, és azóta nem volt semmi probléma. Az elkerülhető problémák nagyon bosszantanak, mert éppen azok: elkerülhetők.

Keresztfiamat, Juliant áprilisban konfirmálták Németországban, és én Anitával együtt repültem át. Szeretek Birgit és családja mellett lenni. A férje, Peter a Baden-Badeni Fesztiváalterem világításrendezője, és meghívott minket, hogy megnézzük őt munka közben. Baden-Baden látványos hely, egy gyönyörű fürdőváros. Körbevezettek minket a színpalak mögött és a világítási galériájában. Peter megkért minket, hogy menjünk vissza

ebédet a balett utolsó főpróbájára, így hát elmentünk egy kellemes ebédre, és később visszatértünk, hogy elfoglaljuk a helyünket a kör első sorában. Végignéztük, ahogy a rendező az utolsó simításokat végzi, és olyan volt, mint egy külön nekünk szóló magánelőadás.

Collioure és Párizs ősszel

Szeptemberben Collioure-ba mentem néhány hétre, októberben pedig Párizsba. Vonattal mentünk, Skiptonból a King's Crossra, majd át a St Pancrasra. Az Eurostar egyenesen a Gare du Nord-ra vitt minket, ahol kimentünk, hogy taxit fogjunk a szállodánkhoz. Miközben arra vártunk, hogy a taxisofőr betegye a csomagokat a taxiba, egy véletlenszerűen az utcán álló fickó megragadta a széket, és felfelé lőkött a rámpán, nekicsapott a taxi oldalának, és majdnem felborított a székemből. Káosz és kiabálás tört ki a sofőr és a leendő segítő között, aki aztán lelépett. A kérés nélkül segítő emberek nagyon veszélyesek tudnak lenni.

A Champs-Élysées-n lévő szállodánk tökéletes volt, és egy csodálatos hetet töltöttünk Párizsban. Megnéztük a Diadalívet és a Louvre-t, és Anita egészen a Notre-Dame-ig lőkött. Ez hat hónappal a tűzvész előtt volt, és a legszebb pillanataiban láttuk. A Notre Dame egy hihetetlen hely és Franciaország egyik központi része. Visszafelé a szállodánkba beugrottunk egy posztimpresszionista kiállításra, ahol Picasso, Monet, Manet és van Gogh volt látható. Ha közelről nézzük van Gogh festményeit, szinte érezzük a kint az ecsetvonásaiban.

Egyik este a Champs-Élysées-n lévő Lido de Paris-ban egy látványos revü előadáson vettünk részt, és természetesen elmentem egy háromcsillagos Michelin-vacsorára a Le Cinq-be. Nevetségesen drága volt, de fantasztikus élmény volt. Imádtunk turisták lenni egy hétig Párizsban.

Folyamatos üzleti növekedés 2019-ben

2019 januárjában ismét munkába álltunk, rengeteg tervvel a francia bérbeadással, új szoftverek fejlesztésével és a szépen fejlődő vállalat növekedésével.

Azt akartuk folytatni, amit eddig is csináltunk, csak jobban, folyamatos fejlesztéssel és tökéletesítéssel. Úgy döntöttünk, hogy nem fogunk stratégiai új fejlesztéseket végrehajtani, és csak organikusan fogunk növekedni. A jövőre vonatkozó terveinket a toborzáson alapoztuk, mert minél több gondozó van, annál több a potenciál.

ügyfeleket tud vonzani. Kiváló ellátásunkról van hírnevünk, és a több ügyfél bevonzásának módja az, hogy ugyanazt a szolgáltatási színvonalat kínáljuk, de több embernek.

Egy este az operában

Linda és én mindig is vágytunk arra, hogy eljussunk a Royal Opera House-ba, és megnézzünk egy igazi operát, és végül 2019 januárjában sikerült is. Előzetesen egy finom vacsorával és az esti nagybetűs életet éltük. Ennek szellemében úgy döntöttem, hogy megkényeztetem magam egy szobával a Savoyban. Még soha nem szálltam meg ott, és álmomban sem gondoltam volna, hogy megtehetem. A Savoy egy fantasztikus hely, és a szobámból gyönyörű kilátás nyílt a folyóra. A kiszolgálás színvonala szinte nevetséges volt. Lindával a Savoy Grillben vacsoráztunk, mert muszáj, nem igaz? Utána egyenesen az operaházba mentünk *a La Traviatára*.

A Királyi Operaház csodálatos. A belső tér olyan, mint amilyennek egy klasszikus operaházban elvárnánk, csupa csillogás és csillárok. Linda és én dickey- hajlongtunk a legfinomabb ruháinkban. Igazán csodálatos este volt. Imádom az élő előadásokat, és még egy pantomimre is elmegyek, hogy megnézzem a valóságot, ahogy az emberek élőben énekelnek és fellépnek. Hihetetlennek találom, és a közönség részének lenni mind része ennek az élménynek.

Újra utazni

Márciusban Birgit Németországból érkezett a családjával. A fiai gyorsan nőttek, és amikor átjöttek, mindig próbáltam kitalálni valamit, amivel lefoglalhatom őket, mert a fiúk mindig csinálni akarnak valamit. Emlékezve arra, hogy milyen jól éreztem magam gyerekkoromban, sikerült beiktatnom őket egy félnapos terepmotorozásra. Ezt a kirándulást reggeléig meglepetésként tartottuk meg. A fiúk nem tudták, mire számítsanak, de amikor meglátták a felsorakoztatott motorokat, a ruhákkal és sisakokkal együtt, izgatottan ugrándoztak. Mesés napot töltöttek el, és azt hiszem, ez volt a kirándulásuk egyik fénypontja.

Július végén Dániába mentünk Linda születésnapjára, amelyre egy gyönyörű rendezvénytermet bérelt egy tengerre néző szállodában. Ez egy csodálatos családi esemény volt Linda számára, és megtiszteltetés volt számomra, hogy ott lehettem. A beszédek és a dalok dánul hangzottak el, de én mégis részese voltam a nagyszerű hangulatnak. Egy hétig maradtunk, és csodálatos utazáson vettünk

részt.

Az évek során nagyon megszerettem Dániát és az ott élő embereket - ez egy szuper hely. Minden alkalommal ugyanabban a szállodában szálllok meg, amikor ide látogatok, így ismerem az elrendezést, a szobákat és azt, hogy hogyan kell mozogni az épületben, ami megkönnyíti az életet.

A következő héten átutaztunk Dánián, hogy néhány barátunknál szálljunk meg a Koppenhága melletti gyönyörű Praestoe városában, és még a koppenhágai Classic Car Grand Prix-versenyt is megnéztük.

Ezután egy hónapot töltöttem az irodában, mielőtt Anitával egy gyors szlovákiai útra indultunk volna. Ezután Franciaországba mentem, ahol a szokásos üzleti és szórakozási lehetőségek keveredtek. Az időjárás csodálatos volt az utazásunk alatt, és pihentető időtöltés volt a ház körüli teendőkkel, finom ételekkel és a késő őszi napsütésben való gyönyörködéssel.

2019 karácsonyán Angliában voltam, és már nagyon vártam 2020-at, ami egy jó, kerek évnek hangzott! Kevesen tudtuk.

A pandémia és azon túl 2020. január - 2022. december

Rocking a klasszikusokra 2020-ban

2020 elején, amikor az interneten böklásztam, felfedeztem a Classic Rock Show nevű zenekart. Mivel egy coverzenekarról van szó, az 1960-as, 1970-es és 1980-as évek összes rockhymuszát játsszák - rengeteg Dire Straits, Rainbow, Deep Purple, némi Queen és más nagyágyú. Kiszúrtam, hogy 2020 februárjában Leedsben játszanak egy koncertet, és úgy döntöttem, hogy el kell mennem. Aznap este elmentünk egy színházba Leeds közepén, a színház éttermében vacsoráztunk, és egy ragyogó rockestet töltöttünk el. A koncert első felében a korai hatvanas évek dallamai szóltak, a második felében pedig a zenekar átment az összes klasszikus rockdallamba. Hogy hogyan sikerült ilyen jó feldolgozásokat csinálniuk a klasszikusokból, azt nem értem, de nagyszerű műsort adtak.

Marrakech és a Covid szökőár

Egész életemben szerettem volna eljutni a marokkói Marrákesbe, és 2019 v é g e felé elhatároztam, hogy megtervezem az utat. Amit Marrákesről olvastam és hallottam, az alapján a város csodálatosnak tűnt, és nagyon szerettem volna megtapasztalni egy észak-afrikai bazár izgalmaival. Egy helyi fogyatékkal élő utazási irodán keresztül foglaltam, és felfedeztem, hogy az irodában dolgozó férfi már járt az általam kiválasztott szállodában, és nagyon ajánlotta azt. A szálloda sétátávolságra van az óvárostól, és egy nagy kerttel rendelkezik, ahol elidőzhetünk a város nyüzsgésétől. Egy hetet foglaltam 2020. március 21-28. között. Február folyamán a Covid zúgása rohamosan erősödött, és ahogy március közepe felé haladtunk, a szökőárhullám átáramlott a világon. A sokkal szélesebb

körű aggodalmak mellett én is aggódni kezdtem az utazás miatt. Figyeltem a kormány utazási tanácsait

Marokkóba, és végül úgy döntött, hogy lemondja a repülést, amikor az összes Marokkóba tartó és onnan induló járatot leállították. Szerencsére az utasbiztosításom fedezte a kárt, bár hat hónapba telt, mire visszakaptam a pénzem.

Aztán fejjel előre belevágtunk Covidba. Úgy érkezett, mint egy hurrikán, és borzalmas volt kifejezetten az Origin és általában a gondozási vállalkozások számára. Őszintén mondhatom, hogy soha életemben nem dolgoztam még ilyen keményen. Az irodai csapat csodálatos volt, és az is maradt. Az ápolók megbetegedtek, mások nem tudtak beutazni az országba, és mindannyian PPE nélkül - gumikesztyű, maszk vagy kötény nélkül. Az ügyfeleink kiabáltak velünk, hogy szerezzük be, de PPE sehol a világon nem volt elérhető.

Közben próbáltuk megoldani az egészet. Nem volt korábbi tapasztalatunk semmi hasonlóról, és úgy tűnt, hogy az irányelvek folyamatosan változnak. Mit tegyünk? Rettegtem attól, hogy egy gondozó Covidot ad egy ügyfélnek, és az ügyfél meghal. Arra kértük a gondozókat, hogy a szokásos két hét helyett két-három hónapig maradjanak az ügyféllel, amit csodálatosan meg is tettek. Néhányan még tovább maradtak, feláldozva az életüket és az otthonukat. Ez mélyen megható volt. Hihetetlen áldozatot hoztak a gondozóink. Mindenki rettegett attól, hogy elkapja a Covidot, miközben a gondozási vezetők rohantak, és próbáltak mindent egyben tartani.

Én is aggódtam, tudtam, hogy a Coviddal szemben fokozottan érzékeny vagyok, ugyanakkor tudatában voltam annak, hogy Linda és én nagy felelősséggel tartozunk azért, hogy a vállalatot a világjárvány idején is működőképesen tartsuk. Az utolsó napom az irodában március 16-a volt, és júniusra kezdtem újra felemelkedni, de áprilisra és májusra kevés emlékem maradt, mivel ezek a napok a tevékenység homályában teltek. Hová tűntek azok a hónapok? A kormányzati rendeletek 2020-ban folyamatosan változtak, és időnként a nevetséges határát súrolták. Hogyan lehet a gondozási ágazatban szabadságolási rendszert működtetni? Örület! Végigcsináltuk 2020 karácsonyáig. Az évnek ebben az időszakában általában társasági életet élek, de mi inkább egy csendes pihenést választottunk egy helyi szállodában, csak a változatosság kedvéért.

Még több probléma 2021-ben, csak rosszabb lesz

Belevágtunk 2021-be, és az örület folytatódott. Ez egy másfajta örület volt, és valahogy rosszabb, ha ennek van értelme. A hihetetlen munkaterhelés folytatódott, de nem volt más lehetőség, mint folytatni.

Ami pozitívabb, hogy márciusban a Back Up nevű, gerincsérülésekkel foglalkozó jótékonyági szervezet kihívást intézett minden támogatójához, hogy szponzorált futással gyűjtsön pénzt. Anita úgy döntött, hogy vállalja a kihívást, és természetesen felajánlottam, hogy szponzorálom. Ő

a fogai közé kapta a falatot, és márciusban 31 nap alatt alig hihető 475 mérföldet/766 km-t futott 31 nap alatt, miközben teljes munkaidős, megerőltető munkát végzett.

Anitával, 2021

Azt mondani, hogy le voltam nyugözve, drámaian alulértékelt kifejezés. Sokkal szegényebb is voltam! Mivel addigra már mindenki otthonról dolgozott, a kihívás összességében sokkal több pénzt hozott össze, mint amire számítottunk, ami hatalmas bónusz volt az egyébként aggasztó időkben.

A munkahelyünkön mindent megtettünk a munkaerő-felvételért, ami kulcsfontosságú ahhoz, hogy jó szolgáltatást nyújtsunk ügyfeleinknek és növeljük a vállalatot. A Covid-szabályozás miatt senki sem utazhatott Ausztráliából vagy Új-Zélandról, és ez elvágta a potenciális gondozók egy fontos forrását. Ráadásul 2021 júliusától az Egyesült Királyság bevándorlási törvényeinek a Brexit utáni változásai miatt nem lehetett senkit sem felvenni az EU-ból. A szokásos tucatnyi ember helyett, akik a tanfolyamainkon részt vesznek, mostanra két-háromra csökkent a létszámunk. Ez egy lehetetlen helyzet, amely jelentősen befolyásolja azt a szolgáltatást, amelyet olyan büszkén nyújtunk.

Különböző ügynökségek lobbiztak a parlamentben, de nem tudjuk meggyőzni a kormányt, hogy foglalkozzon a problémával. Írtam a BBC-nek, és hetente felvettem a kapcsolatot a riporterekkel, mert 30 éve vagyok a szakmában, és egy egyedülálló

az ellátásról, szeretném hangomat a változások és megoldások előmozdításában felhasználni. A Migrációs Tanácsadó Bizottság jelentést készít az ágazatunkban tapasztalható toborzási problémákról, és a kormány várja a megállapításokat, hogy megindokolhassa a gondozókra vonatkozó bevándorlási politika megváltoztatását. Természetesen a Migrációs Tanácsadó Bizottság már a jelentés elkészítése előtt is tudta a választ: hogy ismét az EU-ból kell toboroznunk.

Kemény volt, és még mindig az. A Covid idején 20-30%-kal kellett csökkentenünk az ügyfélszámot, mert nem tudtunk fedezetet biztosítani. Néhány ügyfél kénytelen volt magánvállalkozókat alkalmazni, de ez nagyon magas minőségi kockázattal jár. Az Egyesült Királyságban minden tőlünk telhetőt megteszünk a toborzási törekvésekkel, és vállalatunk igyekszik kiszélesíteni az új emberek bevonzásának lehetőségeit. A dolgok valamelyest javultak, mivel a kormány felvette a gondozókat a "hiányszakmák listájára", ami lehetővé teszi a munkáltatók számára, hogy külföldi jelölteket szponzoráljanak munkavállalási vízumért. Az Origin amint erre lehetőségünk nyílt, azonnal aláírta a nemzetközi szponzorációs vízumot, és bár ez rendkívül költséges (4000 font jelöltenként), ismét k e z d t ü n k némi előrelépést tenni a munkaerő-toborzás terén.

Linda és én óvatosan bánunk a cég pénzügyeivel. "Tartsd a gyapjút a hátadon" - tanácsolta mindig Jeff Hindley. Viszonylag készpénzben tartjuk a vállalatot, a hosszú távú jövőbe fektetünk be, és nem veszünk fel bankhitelt a növekedés finanszírozására. Csak remélni tudtuk, hogy stratégiánk végigvisz minket.

Otthon

Nincsenek saját kreatív vagy művészi képességeim, de rengeteg ötletem van, és ha egyszer egy ötlet vagy projekt a fejembe száll, olyan vagyok, mint egy kutya a csonttal, és nem engedem el, amíg el nem készül. Ez a makacsság mindenféle furcsa és csodálatos féregjáratba vezetett, és mindenféle dologban specialistákat fedeztem fel. Az évek során például sok egyedi, kézzel készített dolgot rendeltem, a bútoroktól kezdve a bőr sötétítőfüggönyön át a kertemből eltávolított leylandii fákából készült két kültéri szoborig.

Fa szobor

Fa szobor

Egy barátom ötletéből kiindulva, a legújabb vadliba hajsza egy óriási átlátszó lámpaernyő egyedi készítése. Bár érdekes, és pontosan azt kapom, amit akarok, ezek a projektek mindig sokáig tartanak, és sokkal többbe kerülnek, mint amennyire számítottam! De azért szórakoztatóak.

Újra elmegyek

Mint a legtöbb ember, én is örültem annak, hogy a korlátozások feloldása után újra elszabadulhatok. Anita és én mindketten nagyon fáradtak voltunk, és a nyáron egy csodálatos hetet töltöttünk a skóciai Pitlochryben. Collioure-ba is eljutottunk. Sikerült elvégeznünk a szükséges adminisztráció nagy részét, beleértve egy új bérbeadó cég és karbantartó ügynök megtalálását. Sikerült időt szakítanunk egy kis pihenésre is, és a legtöbbet kihoztuk Dél-Franciaország ételeiből és boraiból.

De aztán fordult a kocka. Anita októberben hazament, és leesett egy létráról, miközben egy fát metszett. Kórházba szállították, és az első vizsgálat három törött bordát és egy lehetséges gerinctörést mutatott ki. Alig tudom leírni, mennyire aggódtam. Néhány szörnyű óra elteltével egy újabb vizsgálat két csigolya enyhe letörését mutatta ki, így szerencsére a gerincvelő idegeinek nem esett baja.

Ezután több hetet kellett kórházban töltenie, majd három hónapos otthoni lábadozás következett. Ez a baleset sok tervét megtorpedózta, és nehéz végignézni, amikor egy ilyen közeli barát és kolléga kórházba kerül. Haszontalannak éreztem magam, hogy nem tudtam semmit sem tenni, hogy segítsék.

A 60. születésnapom

A 60. születésnapom közeledtével elhatároztam, hogy megünneplem. 2021 decemberében sok étterem zárva volt, ezért felvettem egy privát séf ötletét. Némi nyomozás után rábukkantam Alex Beardra, aki itt, a Lake Districtben él. Számos kiváló étteremben dolgozott, és a hírnevét ismerve nem voltam optimista, hogy rendelkezésre állna. Amikor azonban felhívtam, szabad volt, és hajlandó volt eljönni, és elvégezni a munkát a megadott hétvégén. Úgy döntöttem, hogy meghívok egy tucat barátomat egy különleges vacsorára. Jól szórakoztunk a menü és a borok összeállításán, és hálás voltam sok ember segítségéért a parti megszervezésének finomságainak elsajátításában.

Elérkezett a nagy nap, de a Covid-19 szabályai miatt bosszantó módon Linda barátját, Kimet az utolsó pillanatban megakadályozták abban, hogy odarepüljön, így egy fővel kevesebbek lettünk volna. Anita természetesen még mindig lábadozott az esése után, és szomorú voltam, hogy nem csatlakozik hozzánk. A délelőtti közepén azonban egy futár érkezett egy csomaggal. A csomagot kinyitva valami nagyon különlegeset találtam - egy üveg 1961-es Barbaresco olasz vörösbor. Anitától kaptam, és ez egy csodálatos és nagylelkű meglepetés volt. Úgy döntöttünk, hogy biztonságban tartjuk, hogy együtt ünnepelhessük meg, amikor az új évben visszatér Angliába.

Minden összejött az estére, és az egész este tökéletes volt - az ételek, a bor és a beszélgetés csodálatosan folyt.

A 60. születésnap bulimon, Lindával, Richarddal és Lisával, 2021

Mindenki remekül kijött, és hihetetlen, hogy Alex és csapata milyen csodálatos ételeket készített az én otthonos kis konyhámban. Csodálatos módja volt annak, hogy a 60. születésnapomat a legkedvesebb barátaimmal töltssem.

2022-ig

A 2022-es év azzal a reménységgel kezdődött, hogy az előző két szürreális Covid-év elhalványul az emlékezetben, és az élet normálisabban haladhat előre.

Ez a remény január 25-ig tartott, amikor egy rutinszerű katétercsere rosszul sült el. ... megint. Még most sem értem, hogyan okozhatta az események ilyen őrült spirálját az, hogy nem sikerült behelyezni a normál méretű katéteremet, és egy kisebbet kellett használnom. Mindazonáltal a katétercserét követő első napokban csak azt vettem észre, hogy a szokásosnál több kellemetlenséget érzek a hólyagomban, és hogy kevesebbet pisilek nappal és többet éjszaka.

Anita visszatért a munkába, de még mindig merev és fájdalmas volt. Azt terveztük, hogy szombaton megisszuk a születésnap boromat. Aznap reggel felkelve a vérnyomásom váratlanul lezuhant, és nagyon megnehezítette a kerekesszékbe való beülést. A nap hátralévő része jól telt, és a bort néhány finom steakkal együtt fogyasztottuk el, én pedig kellemesen részegen feküdtem le.

Másnapra a vérnyomásom olyan alacsony volt, hogy képtelen voltam felkelni az ágyból - még fekve is majdnem elájultam, és tudtam, hogy bajban vagyok. Ez egy pokoli pár hónap kezdetét jelentette.

Hétfőn reggel a vérnyomásom olyan drámaian ingadozott, hogy úgy döntöttem, sürgősségi orvosi ellátásra van szükségem, és megfelelően felvettek a Lancaster Kórházba. Két nem kielégítő nap múlva hazaengedtek, de 24 órával később újra felvettek. Úgy tűnt, senki sem tudja, mi okozta a problémát, vagy mit lehet tenni ellene. Egy újabb katétercsere nem sokat segített, de 10 nap múlva ismét elbocsátottak. Hazatérve szoros kapcsolatban maradtam a gerincgyógyászati egységgel. Az orvosok a problémát "krónikus autonóm instabilitásként" azonosították. Egyszerűbben fogalmazva, a katétercsere miatt összeomlott a szervezetemnek a stabil vérnyomás fenntartására szolgáló, amúgy is kényes, egyenletes állapotú mechanizmusa. Egyik gyógyszer sem hatott. Sőt, a dolgok még rosszabbra fordultak, a vérnyomás percekben belül hevesen ingadozott.

Március elején a dolgok kritikussá váltak, amikor valóban elájultam álmomban. Amikor kezdtem magamhoz térni, azt vettem észre, hogy nem tudok beszélni vagy hívni Mónikát, az akkori gondozómat. Ez egy félelmetes helyzet volt. Végül sikerült megtalálnom a módját, hogy figyelmeztessem őt, és ő azonnal hívta a mentőket. Mire kiértek, ismét eszméletlen voltam, és ezúttal az Airedale kórház szívosztályán kötöttem ki. Másnap arra ébredtem, hogy három szakorvos állt előttem, vállat vontak, és bevallották: "Ez túl bonyolult - nem tudjuk, mit tegyünk".

Nem ezt akartam hallani. A gerincgyógyászattal együttműködve különböző gyógyszerekkel próbálkoztak, de a következő néhány napban a vérnyomásom ezt úgy vette, mint egy jelet, hogy megőrülök. A nap 24 órájában vérnyomásmérőre voltam kötve, és a legszélsőségesebb számok, amelyekről tudomásom volt, a legalacsonyabb 51/28, a legmagasabb pedig 277/188 volt. Ismétlem, a normális vérnyomás 120/80. Az egyetlen kezelés, amit tudtak, az ágyam szögének megváltoztatása volt (fejjel felfelé/fejjel lefelé) a monitoron lévő számoknak megfelelően, de ez nem volt túl hatékony módja egy ilyen kritikus helyzet kezelésének. Az egyik végletben az volt a veszély, hogy elhalványulok a túl alacsony vérnyomás miatt, a másik végletben pedig az, hogy stroke-ot és/vagy szívelégtelenséget szenvedek. (Éppen) a határon éltem.

Végtelennek tűnő napok teltek el. A kórházi rutinban léteztem - furcsa, de az ember szinte kikapcsol, és hagyja, hogy a dolgok körülötte történjenek, kevésbé kontrollálva. A kórházi élet nem olyan, mint az otthoni élet, ahol te döntöd el, hogyan telnek a napjaid.

Végül valaki diagnosztizálta a valódi problémákat - alacsony vérsószint/hyponatremia és teljes vegetatív elégtelenség -, és rábukkant egy olyan kezelésre, amely megállította a dolgok romlását. Ez és egy újabb katétercsere segített abban, hogy sarkon forduljak a katéterek és a vérnyomás tekintetében. Nem sokkal ezután hazaengedtek, és hazamehettem.

A felépülésem lassú volt, de a következő hetekben és hónapokban az állapotom folyamatosan javult.

Aztán júliusban újabb probléma. A kerekesszékemben ügyetlenül megcsúsztam, elvesztettem az egyensúlyomat és oldalra estem. Hú, nem estem ki a székemből, de a bal combom és a csípőm nagyot csavarodott.

Természetesen azonnal aggódtam, hogy eltört a lábam, de nem volt duzzanat vagy bőrpír, és szorítottam. Néhány nappal később azonban a tünetek egyre nyilvánvalóbbá váltak, és tudtam, hogy meg kell vizsgáltatnom. A után

hat órát vártam a kórházi kocsin, és a röntgenfelvétel megerősítette, hogy valóban eltört a bal csípőgömbcsuklóm nyaka. Ez azt jelentette, hogy csípőprotézisre volt szükségem. Tényleg megtehettem volna, hogy ezt nem teszem meg, ráadásul minden másra ...

Néha, de csak néha, a felhőknek van ezüstös vetülete is.

"Megezik a szar", és úgy gondoltam, hogy nincs más választásom, mint felkészülni a másnapi műtetre, így amikor a sebész normális ruhában jelent meg, és azt mondta, hogy beszélgetni akar velem a műtét előtt, eléggé meglepődtem. Azzal kezdte, hogy elmagyarázta a csípőprotézis beültetésének előnyeit és hátrányait, majd szünetet tartott, mielőtt azt mondta: "De fel kell tennünk magunknak a kérdést: mi az oka ennek a műtétnek?". Vártam. "Azért, hogy csökkentsük a fájdalmat és segítsük a mobilitást, hogy a beteg fájdalommentesen tudjon járni azon a lábán. Nos, Henry úr, ön nem érzi a fájdalmat, és nem tud járni - akkor mi értelme lenne egy ilyen nagy műtétnek alávetni magát?"

Ez teljesen váratlanul ért. "Igaza van, doktor úr" - mondtam - "de mit tanácsol?"

Elmagyarázta továbbá, hogy mivel ez egy kis repedés, a duzzanat le fog menni, és a csont eléggé be fog hálózni a kerekesszékekben való élethez, ugyanakkor nem növeli a ficam kockázatát. "Ez csak rajtad múlik" - mondta. "Nem mondhatom meg, hogy mit tegyen."

Úgy döntöttem, hogy nem lesz csípőprotézis, amire a sebész azonnal azt mondta, hogy jól döntöttem, és így 36 órával azután, hogy törött csípővel kerültem be, még mindig törött csípővel, és semmilyen kezelésben nem részesültem, hagytam el a kórházat. Üdvözöljük Pete ellentmondásos világában. Megtanultam várni a váratlan dolgokat.

És a hab a tortán.

Mint már említettem, kisfiú korom óta arról álmodtam, hogy ellátogatok Marrákes gyönyörű vörös városába. A Covid-19 járvány miatt le kellett mondanom a 2020-ra tervezett utazásomat, és csak 2023 májusában érkeztem meg végre oda. Hónapokig tartó jó egészségi állapot és normális élet után a régóta tervezett marokkói utazásom végre valósággá vált.

Koutoubia mecset

Hátsó utca

Marrakesh piac

Anitával a szállodában

A hétre különböző vezetett túrákat terveztem a kedves szállodánkból. A nyaralás olyan volt, mint egy álom: felfedeztük a tereket és a mecseteket, a szúkok és bazárok egzotikus örületét; tevéket láttunk az utcasarkokon, megkóstoltuk az ételeket, pihentünk a medence mellett és csendes vacsorákat fogyasztottunk a szállodában.

Marrakeshből való visszatérése után a 2023-as év folytatta vidám útját, újabb sikerekkel, napi kihívásokkal, és az élet végső élvezetével és megbecsülésével otthon. Most, hogy a hatvanas éveimbe lépek, a jövőbe kell tekintenem.

*Mindkét irányba
tekintve múlt és
jövő*

És most mi lesz?

Igen, tettem néhány olyan dolgot, amit nem kellett volna, mint például a Temzébe ugrás évekkel ezelőtt, és nincs más választásom, mint hogy együtt kell élnem azzal a leosztással, amit ennek eredményeként kaptam. Gerincsérülésem van, és ez van, nem számít, hogy képletesen mennyit toporzékolok vagy tördelem a kezem.

Az életem a balesetem előtt, alatt és után tele volt extrém magasságokkal és extrém mélypontokkal, és soha nem volt unalmas. Az emlékek hihetetlenek.

Semmit sem tudnék, és nem is tudok megtenni a gondozóim és az asszisztenseim segítségével nélkül. Semmi Gudrun, Katherine, Birgit, Tristan, Nathan, Sophie, Shaun, Elsbeth, Thea, Sabina, Amelia, Cornelia, Sarah, Maren, Anita, Beata, Istvan és a többiek nélkül. Nélkülük ez az 1988 utáni élet nem lett volna lehetséges; valószínűleg már halott lennék.

Ha ennyi időt töltesz együtt a gondozóddal, a napi csevegésből jól megismeritek egymást. Emellett a legtöbb hétvégén külön erőfeszítéseket teszünk, hogy egy-egy este valami különlegeset készítsünk vacsorára. Egy-két ital, esetleg egy üveg bor és a főzés és a közös étkezés közben megszólaló zene mellett csak beszélgetünk, nagyon egyszerűen, emberként - a fogyatékoság és a gondozási munka sehol sem látszik. Csodálatos idők.

Köszönöm mindannyiótoknak, hogy segítettetek újjáépíteni az életemet, és hogy

megnyitottatok az életeteket a világ minden tájáról.

Azt is tudom, hogy bármennyire is jók a gondozóim, vagy bármennyire is figyelnek az igényeimre, vagy bármennyire is jó barátok lesznek, elkerülhetetlen, hogy egy nap elmennek. Minél jobbak és minél tovább maradnak, annál jobban sajnálok, hogy végül továbbállnak. Olyan áldásos dolog megosztani valakivel az emlékeket, és azt mondani: "Emlékszel erre, vagy arra, amikor ott jártunk?". Az a tény, hogy közös élményeitek vannak, olyan sokat jelent.

A szlovákiai Anita Balicka az a gondozó, akit a balesetem óta a leghosszabb ideig foglalkoztattam, és ő az egyik legjobb. Már több mint hét éve tűr engem, hol megszakításokkal, és együtt mentünk át sűrűn és nehezen; szörnyű lesz, amikor végül elmegy.

Úgy számolom, hogy 1988 óta minden naptári évben 5-10 teljesen új gondozó segített nekem. Még 5×35 év is sok gondozót jelent. Mindegyiküket kiképezték, de minden új gondozónak időbe telik, amíg megtanulja a rutinjaimat, és megismer engem: hogyan kell felvenni a zoknimat, hogyan kell elvégezni a WC-t, hogyan kell átszállítani, hogyan szeretem a teámat, hol vannak a boltok, hogyan kell vezetni az autót. És néha, ha teljesen őszinte akarok lenni, ez fárasztóvá válik. A legrosszabb, amit valaha is átéltem, hat gondozó volt nyolc nap alatt, 2020 szeptemberében pedig hat nap alatt négy gondozóm volt. Néha a dolgok egyszerűen rosszul mennek, és ez elég kétségbeejtő lehet. Én már idősebb vagyok, de az új gondozók általában fiatalabbak, és most, hogy már 60 éves vagyok, nehezebben tudok ugyanolyan kapcsolatot kialakítani egy 20-as vagy 40-es éveiben járó emberrel, de ez a valóság, ha valaki gerincvelő-sérült.

Értékesítőként könyörtelenül optimistának kell lenned, és remélned kell, hogy a dolgok jól fognak alakulni. Ez nagyjából ugyanígy van a fogyatékkal élők életével is. Meg kellett tanulnom, hogyan éljek másképp a sérülésem után. A dolgok *sokkal* tovább tartanak, és nem volt más választásom, mint hozzászokni. Ha valamit nem tudok megváltoztatni vagy megtenni, igyekszem nem fixálódni és nem elkeseredni emiatt - de Isten a tanúm, hogy ez nem könnyű. Ehelyett megteszem, amit tudok, és megteszem a tőlem telhető legjobbat, miközben elfogadom, hogy vannak dolgok, amelyeket nem tudok irányítani.

Néha a körülmények megváltoznak, és nincs más választásom, mint hogy új módszereket dolgozzak ki, ami pusztítóan nehéz lehet.

Visszatekintve, az egyik legnehezebb időszak az volt, amikor a barátnőm, Lauren elhagyott. Ő mentette meg az életemet, és adott okot az életre, és amikor szakítottunk, úgy éreztem, mintha magával vitte volna a jövőmet. De a szülők, a barátok és az elfoglaltságom átsegítettek rajta, és elindítottak az előre vezető úton. Azóta voltak más lányok is, de egyik kapcsolat sem tartott sokáig. Ha fülig

belezúgok valakibe, és ő is belém szeret, akkor nagyon örülök, de ha nem, akkor marad a lábatlan és flancos agglegényélet számomra.

Furcsa érzés, de a sérülésem már az életem része, ahogy az is, hogy barna szemem van. Ma már hosszabb ideje ülök a székben, mint amióta mozgásképes vagyok... ez elgondolkodtató.

Az évek során különböző mondatok nagyon jól hangzottak bennem; mantrák, amelyek összefoglalják a gondolataimat arról, hogy mennyi erőfeszítésre van szükség minden nap, amikor egy összetett fogyatékossgal élünk. Íme néhány közülük:

"Csak csináld, most.

"Ami nem öl meg, az valóban erősebbé tesz" - ha helyesen értelmezed.

"Túl könnyű feladni. "Nem

vagyok jó a feladásban.

'Találd meg a módját, vagy

találj ki egyet.' 'Próbáld

keményebben.'

"Ne feltételezz semmit.

"Soha ne add fel. Soha, soha, soha, soha.

Próbálok nem foglalkozni a fogyatékossgommal. Az évek során egészségügyileg volt néhány hatalmas hullámvölgyem (valójában a könyv egyik korai címválasztása az volt, hogy *Túlélem az életemet*), de voltak hosszú, stabil, jó egészségi állapotú időszakok is, és elég szerencsés voltam ahhoz, hogy csodálatos dolgokat tehessek. Remélem, most már viszonylag stabilan tudom tartani az egészségemet, mert ez óriási különbség - így egyszerűen csak élhetem az életemet. Amikor az egészséged romlik, kénytelen vagy rá koncentrálni, és a kórházban vagy az ágyban ragadás kétségbeejtően frusztrál. De mint bárki másnak, neked is tovább kell lépned, és miközben lábadozol, tovább kell gondolkodnod, dolgoznod és beszélgetned az emberekkel.

Hatalmas szerencsém van, hogy néhány nagyon jó embert közeli barátomnak tekinthetek. Köszönöm mindannyiátoknak, hogy olyanok vagytok, amilyenek vagytok, és hogy segítettetek néhány nagyon sötét időszakban. Ahogy kevesebbet dolgozom, remélem, hogy többet találkozunk.

Az Origin mostanra visszatért oda, ahol a Covid előtt voltunk, és most itt az ideje, hogy csökkentsem a munkaterhelésemet. Erről már régóta beszélünk, de

most itt az ideje, hogy megtörténjen. Az Origin most már nem függ tőlem személyesen, és nekem el kell vonulnom, mivel nem tudok örökké dolgozni. Az, hogy nem veszek részt a mindennapi működésben, jót tesz nekem - és talán az Origin számára is -, és nagyobb rugalmasságot biztosít számomra, hogy más dolgokkal foglalkozzak. Bár fogalmam sincs, hogy mit.

Ha az Origin és a Kensgriff Care társalapításával valamilyen kis mértékben segítettam abban, hogy más gerincsérült emberek élete jobbá váljon, akkor nagyon örülök. Az évek során a fogyatékoságom miatt sok csodálatos emberrel találkoztam a gerincsérültek világában - más sérült emberekkel, ügyfeleinkkel, orvosokkal, ápolókkal és másokkal. Ez a kiváltság mind az enyém volt.

Nem lehet szavakkal leírni, hogy mennyire büszke vagyok az Originre, arra, ami az Origin, amit csinál, és ami a legfontosabb, hogy a vállalat hogyan teszi azt, amit a gerincsérült emberekért tesz. Számomra ez sokkal több, mint egy ápolási ügynökség - van egy bizonyos varázslatos érzés, ami abból fakad, hogy hasonlóan gondolkodó emberek boldogan dolgoznak egy közös cél eléréséért: hogy a gerincvelő-sérült emberek számára a legjobb élőben nyújtott ápolási szolgáltatást nyújtsuk, miközben a legjobb munkatapasztalatot biztosítjuk irodánk és ápolói csapataink számára. Az ezekben a csapatokban dolgozó emberek, most és a múltban is, a legjobbak közé tartoznak, akikkel valaha találkoztam.

És végül ...

"Ne nézz hátra, nézz előre - ebben az irányban lehetőségek vannak, nem megbánás.

Ezt a könyvet az emberek érdeklődése és bátorítása nyomán írtam. Remélem, megmutattam, hogy lehet élni és jól élni, ha másképp is, miután a tragédia hívogat, bár az odáig vezető út korántsem volt könnyű.

Mit érzek mindazzal kapcsolatban, ami történt? Még ha sokat is gondolkodtam ezen, nehéz szavakba önteni - a szomorúság, a sajnálat, a félelem, az aggodalom, a hitetlenség, a csodálkozás, az elégedettség, a hála és a megbecsülés keveréke nagyjából össze foglalta.

Nem akarok szálnalmat vagy együttérzést, és remélem, hogy ez a memoár nem úgy jön le, mint a nagy "Én vagyok..." Én csak én vagyok, aki a tőlem telhető legjobbat teszi, minden nap.

Életem szélsőségei megkövetelték, hogy mélyen legbelül olyan erőt találjak,

amiről nem is álmodtam, hogy megvan bennem. Sok-sok leckét tanultam az életről, magamról és más emberekről. Barátaim révén komoly *életörömet* is kaptam.

Biztos vagyok benne, hogy ez a szörnyű sérülés jobb emberré tett. Figyelmesebb, céltudatosabb, elszántabb, türelmesebb, rugalmasabb, hálásabb, kitartóbb, megértőbb...

másokkal, és nem annyira önzőek. Nem ajánlom azonban, hogy a nyakunkat törjük ki, mint az önfejlesztés eszközt.

Szeretek élni.

Szeretem, hogy nem vagyok beteg, nem fáj vagy fázom.

Szeretem a jó barátokat, a jó ételeket és a jó borokat - ideális esetben mindezeket egyszerre élvezem.

Szeretem a friss levegőt a tüdőmben, a gondolkodást, a szép kilátást, az olvasást, a foglalatosságot, az utazást, az otthon töltött napokat, egy váratlan mosolyt, az egyszerű dolgoktól való izgalmat.

Szeretem, ha vannak dolgok, amikre

várhatok. Minden napot nagyon várok.

Ezen a hosszú és bizonytalan, olykor veszélyekkel és nehézségekkel teli úton két lehetőségem van: vagy az élettel, vagy a halállal foglalkozom. Én minden nap az életet választom, és remélem, hogy továbbra is teljes, egészséges és boldog életet fogok élni és élvezni. És amikor a halál végül a nevemen szólít, remélem, hogy vissza tudok mosolyogni, és álmodni arról, hogy az Örökkévalóságban van esélyem, a dal szavaival élve, *a Walking on Sunshine-ra*.

